

AESOPI

PHRYGIS FABELLAE GRAECE & Latine, cum alijs opusculis, quorum index proxima refertur pagella.

Basileæ, in officina Ioannis Frobenij.
An. M. D. XXIIII.

INDEX AVTORVM HVIVS LIBRI.

IOANNES FROBENIVS STVDIOSIS SAL.

Terum exhibemus uobis Aesopi fabellas cum aliquot alijs libellis Græce & Latine, quod proximam æditionẽ, quæ tota Græca fuit, ijs, qui adhuc tirones sunt in Græcanica literatura, minus gratam fuisse cognouerimus, quibus hoc Enchiridium præcipue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam incipientibus consulendum putamus. Nec libet qbusdã hodie in Academijs uersari, ubi sunt publici Græcarum literarum professores, propter ingẽs istud dissidium, quod magnã orbis partẽ, sed præcipue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus internicionem minitans, nisi melior deus aliquis succurrat. Talibus igitur qui domi suo (quod aiunt) Marte aliquid Græcanicæ eruditionis comparare uolũt, muti magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram operam boni cõsulite, & Bene ualete. Basileæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ, ΜΑΞΙΜΩΙ ΤΩΙ ΠΛΑΝΟΥΔΗΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Ραγμάτων φύσιν τὴν ἐν ἀνθρώποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μετ' αὐτοὺς παρέδωκαν φέροντες. αἴσωπος δὲ δοκεῖ μὴ πόῤῥω θειοτέρας ἐπιπνοίας τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἁψάμενος, πολλῷ τῷ μέτρῳ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν παρελάσαι. καὶ γὰρ οὔτ' ἀποφαινόμενος, οὔτε συλλογιζόμενος, οὔτε μὴν διὰ ἱστορίας, ἣν ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἤνεγκε χρόνος, τὴν νουθεσίαν διατιθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοτριβῶν, οὕτω τὰς τῶν ἀκροωμένων αἱρεῖ ψυχάς, ὡς αἰσχύνεσθαι τοὺς λογικοὺς ποιεῖν, ἢ φρονεῖν ἃ μήτ' ὄρνιθες μήτ' ἀλώπεκες. καὶ αὖ πάλιν μὴ προστέχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων ἐν καιρῷ νουνεχῶς προσεσχηκότα μυθεύεται. δι' ὧν μὲν κινδύνους ἐπηρτημένους αὐτοῖς διέδρα, ἃ δὲ μεγίστης ἐν τοῖς καιροῖς τῆς ὠφελείας ἔτυχεν. οὗτος τοίνυν ὁ τὸν καθ' αὐτὸν βίον φιλοσόφου πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μᾶλλον, ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὲν γένος ἐξ ἀμορίου τῆς φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν. τὴν δὲ τύχην γέγονε δοῦλος. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοῦ πλάτωνος ἐν γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι, ὡς τὰ πολλὰ γὰρ ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν, ἥ, τε φύσις, καὶ ὁ νόμος. αἰσώπου γὰρ τὴν ψυχήν, ἡ μὲν φύσις ἐλευθέραν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο. ἴσχυσε μέντοι οὐδ' οὕτω τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι. ἀλλὰ καί τοι, πρὸς

a Maximo Planude composita

AESOPI FABVLATORIS VITA, A MAXIMO PLANVDE COMPOSITA.

Erum humanarum naturam perſe- cuti ſunt & alij, & poſteris tradiderũt. Aeſopus uero uidetur non abſq; diuino afflatu cum mora- lem diſciplinam attigerit, magno interuallo multos eorum ſuperaſ- ſe. & enim neq; definiendo, neq; ratiocinando, neq; ex hiſtoria, quam ante ipſius ætatem tu- lit tempus, admonendo, ſed fabulis penitus erudiendo, ſic audientium uenatˀ animos, ut pudeat ratione præditos facere, aut ſentire, quæ neq; aues, neq; uulpes. & rurſus nõ uacare illis, quibus pleraq; bruta tempore pru- denter uacaſſe finguntˀ, ex quibus aliqua, pericula ĩminẽtia effugerũt, aliq̃ maximã utilitatẽ in oppor tunitatibus cõſecuta ſunt. Hic igitˀ, qui uitam ſuam philophicæ reip. imaginem propoſuerat, & operi- b⁹ magꝫ, q̃ uerbis philoſophat⁹, gen⁹ qdẽ traxit ex Ammorio oppido Phrygiæ, cognomẽto magnæ, ſed fortuna fuit ſeru⁹. Quare & magnope mihi ui- detˀ Platonis illud in Gorgia pulchre ſimul & uere dictũ. plerũq; ẽm hæc, inquit, cõtraria inter ſe ſunt, natura ſimul, ac lex. Nam Aeſopi animum natura liberum reddidit, ſed hominum lex corpus in ſeruitium tradidit. Potuit tamen ne ſic quidem animi libertatẽ corrumpere. Sed quam

 uis ad

τοι, πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς οἰκείας ἐκείνην ἕδρας οὐχ οἷός τε ἐγένετο μεταστῆσαι. ἐτύγχανε δ' ὢν οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέστατα τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοξὸς ἦν, σιμὸς τὴν ῥῖνα, σιμὸς τὸ τράχηλον, πρόχειλος, μέλας. ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε (ταυτὸν γὰρ αἴσωπος τῷ αἰθίοπι) προγάστωρ, βλαισὸς, καὶ κυφός, τάχα καὶ τὸν ὁμηρικὸν θερσίτην τῇ αἰσχρότητι τοῦ εἴδους ὑπερβαλλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄσημόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἃ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν αἰσώπῳ παρασκευάσαι, καὶ γὰρ δὴ τὸ θαῦμα ἂν ἦν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τοῦ σώματος, ἐξεγένετο τὰς τῶν δουλευόντων ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρί. τὴν δὲ ψυχὴν ἀγχινούστατος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπηβολώτατος. ὁ κεκτημένος τοίνυν αὐτὸν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργων εἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστειλεν, ὁ δ' ἀπελθὼν, προθύμως τοῦ ἔργου εἴχετο. ἀφικομένῳ δ' ἔπειτα καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ᾧ τῶν ἔργων ἐπισκοπὴν θέσθαι, γεωργός τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν δρεψάμενος δῶρον ἤνεγκεν. ὁ δ' ἐπὶ τῷ τῆς ὀπώρας ἡσθεὶς ὡραίῳ, ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδὶ) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λουτρὸν παραθεῖναι. συμβὰν δ' οὕτω, καὶ τοῦ αἰσώπου κατὰ δή τινα χρείαν εἰσελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμενος, βουλὴν τοιάνδε τῶν συνδούλων τινὶ προτείνει, ἐμφορηθῶμεν εἰ δοκεῖ τῶν σύκων ὦ οὗτος, κἂν ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς τοῦ αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν ἀμφω, ὡς

uis ad res uarias, & in diuersa loca trãsferret corp⁹, à propria tamen sede illum traducere nõ potuit. Fuit autem non solum seruus, sed & deformissi/mus omnium suæ ætatis hominum. nam acuto capite fuit, p̃ssis naribus, depresso collo, ꝓmi nẽtibus labris, niger, un̄ & nomẽ adeptus ẽ. (idẽ ei Aesopus, qđ æthiops) uentrosus, ualgus, & in/curuus, forte & Homericũ Thersiten turpitudine formæ superans. Hoc uero omnium in eo pessi/mum erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ oĩa etiã uident̃ seruitutẽ Ae/sopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset ser/uientiũ retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad om̃e cõmentũ felicissimus. Possessor igitur ipsius tanꝙ ad nullũ domesticum opus cõmodũ, ad fodiendũ agrũ emisit. ille uero digressus alacri=ter operi incũbebat. ꝓfecto uero aliquãdo & he/ro ad agros, ut opera specularetur, agricola qdã ficos egregias decerptas dono tulit. ille uero fructus delectat⁹ pulchritudĩe, Agathopo di ministro (hoc eñ erat nomẽ puero) seruare ius/sit, ut sibi post balneum apponeret. cum uero i/ta euenisset, atq; Aesopo ob quãdã necessitatem ingresso ĩ domũ, occasiõe capta Agathopus cõsiliũ huiusmodi conseruo cuidam offert. impleamur, si placet, ficibus heus tu. ac si herus noster has reqsierit, nos uero cõtra Aesopũ testificabimur ã/

φῶ, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος, καὶ τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόντος, καὶ ἐπ' ἀληθεῖ θεμελίῳ τῇ πρὸς τὸν οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐποικοδομήσομεν, καὶ τὸν μηδὲν ἔσαι ὅγε εἷς πρὸς τοὺς δύο, καὶ ταῦτα μὴ δ' ἄνευ ἐλέγχων διᾶραί ποτε τὴν γλῶτταν δύναμιν ἔχων. δόξαντος δὴ τούτου, πρὸς τοὔργον ἐχώρησαν. καὶ τῶν σύκων ἐσθίοντες, ἔλεγον ἐφ' ἑκάστῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δύστηνε αἴσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἴσωπος αὐτὰ καταδεδήδοκε, τόν τε αἴσωπον σὺν ὀργῇ κελεύει κληθῆναι, καὶ κληθέντι φησί. λέγε μοι ὦ κατάρατε, οὕτω μου καταφρονήσας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἑτοιμασθέντα μοι σῦκα θοινήσασθαι; ὁ δὲ ἀκούων μὲν, καὶ συνιεὶς ἦν, λαλεῖν δ' εἶχεν οὐδ' ὁπωσοῦν διὰ τὸ βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ ἤδη τύπτεσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδροτέρων ἐπικειμένων, πεσὼν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότου πόδας, ἀναμεῖναι μικρὸν ἐδεῖτο. δραμὼν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσενεγκὼν, τοῦτό τε πέπωκε, καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ στόμα καθεὶς, αὖθις τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν. οὔπω γὰρ τροφῆς ἀψάμενος ἔτυχεν. ἠντιβόλει γοῦν αὐτὸ τοῦτο καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δῆλον γένηται, τίς ὁ τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νόημον αὐτοῦ θαυμάσας, οὕτω ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δ' ἐβουλεύσαντο πιεῖν μὲν τοῦ ὕδατος, μὴ μέντοι καθεῖναι κατὰ τοῦ λαιμοῦ τοὺς δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνάθων αὐτοὺς περιφέρειν. οὐκ ἔφθασαν δὲ πιόντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ναυτίαν τοῖς πεπωκόσι παραχρῆμα ἐπενεγκὸν, αὐτομάτην παρέσχε τὴν ὀπώραν ἀναδοθῆναι. τότε τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντος, τοῦ τε κακουργήματος

bo,ꝙ in domum ingressus sit,& ficus clàm comederit,& super uero fundamento,uidelicet ĩ domũ ingressiõe,multa mẽdacia ĩædificabim⁹, & nihil unus ad duos fuerit,præsertim cum ne sine probationibus quidem diducere unꝗ̃ os queat.ui so uero hoc,ad opus accesserunt,& ficus deuorãtes,dicebãt ĩ singulis cũ risu, Væ tibi infelix Aesope.cum igitur herus rediisset à lauacro,& ficus petiisset, & audiuisset quod Aesopus eas co mederit,& Aesopum cum ira iubet uocari, & uocato ait. dic mihi ò execrande,ita me con/ tempsisti,ut in penu ingredereris,& para/ tas mihi ficus comederis? ille audiebat qdẽ,& ĩtelli gebat,sed loq poterat nullo mõ ob lĩguæ tarditatẽ. cũ iã uerberãdus esset, & delatores uehemẽtiores instarent,procumbẽs ad heri pedes,ut sustineret se parũ,orabat.cũ aũt accurrisset,& tepidã aquã at tulisset,eam bibit,& digitis in os demissis,rursum humorẽ solũ reiecit.nondũ eñ cibum attigerat. orabat igitur ut idem & accusantes facerent,quo manifestũ fieret, qs nã ficus dissipasset.herus autẽ ingeniũ hominis ad/ miratus,sic facere & alios iussit.illi autem deli/ berauerant bibere quidẽ aquã, nõ tñ demittere in guttur digitos,sed per obliqua maxilla/ rum eos circunferre.uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit,ut sponte fructus reddere/ tur.Tunc igitur ante oculos posito & male/

γκλήματος τῶν οἰκετῶν, καὶ τῆς συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαστίζεσθαι, οἱ δ' ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅστις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῇ δ' ἐπιούσῃ, τοῦ μὲν δεσπότου εἰς ἄσυ ἐπαναζεύξαντος, τοῦ δ' αἰσώπου σκάπτοντος ᾗ προσετάχθη, ἱερεῦς τῆς ἀρτέμιδος εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντες, καὶ τῷ αἰσώπῳ περιτυχόντες, προὐξένουν πρὸς διὸς ξενίου τὸν ἄνδρα, τὴν εἰς ἄσυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδεῖξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιὰν δένδρου τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρότερον, καὶ λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡγησάμενος αὐτοῖς, εἰς ἣν ἐζήτουν ὁδὸν εἰσήνεγκεν. οἱ μὲν οὖν τοῦτον μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, τοῦτον δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ διαφερόντως τοῦ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τάς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἦραν, καὶ εὐχῇ τὸν εὐεργέτην ἠμείψαντο. αἴσωπος δ' ὑποστρέψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν ὑπό τε τοῦ συνεχοῦς πόνου καὶ καύματος, ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ἐπισᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης καὶ λόγου δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. εὐθὺς οὖν διϋπνισθεὶς, φησί, βαβαὶ πῶς ἡδέως κεκοίμημαι. ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα. καὶ ἰδοὺ ἀκωλύτως λαλῶ βοῦς, ὄνος, δίκελλα. νὴ τοὺς θεοὺς συνῆκα πόθεν μοι τἀγαθὸν προσεγένετο τοῦτο· εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαμβανομένου τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἆρ' οὖν τὸ εὖ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστι πλῆρες ἐλπίδων· οὕτω μὲν οὖν αἴσωπος ὑπερησθεὶς τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τοῦ δ' ἐφεστηκότος τῷ ἀγρῷ (ζηνᾶς ἦν αὐτῷ τοὔνομα) πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος, καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη τοῦ ἔργου, τῇ ῥάβδῳ πατάξαντος, αἴσωπος

ficio ministrorum & calumnia, he/
rus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero
cognouerũt manifeste dictum illud, qui in alterũ
dolos struit, sibi inscius malum fabri/
cat. sequenti uero die hero in urbem reue/
cto, Aesopo uero fodiẽte, queãdmodũ iussus fue/
rat, sacerdotes Dianæ, siue alij qpiã hoĩes uia erran
tes, & Aesopum nacti, exhortabantur per Iouem
hospitalẽ, hoĩem, ut quæ in urbẽ duceret, uiã ondẽ/
ret. ille cũ sub umbrã arboris uiros adduxisset pus
& frugalẽ apposuisset cœnam, inde & dux factus
ipsis, in quã quærebant uiã induxit. illi autem tum
ob hospitalitatẽ, tũ ob ducatũ, mirum in modum
uiro deuincti. & manus in cœlũ eleuarunt,
& pcib⁹ bñfactorẽ remunerati sũt. Aesop⁹ uero re
uersus, & in somnum lapsus, & assiduo labo/
re, & æstu, uisus est uidere fortunam astantẽ si/
bi, & solutionẽ linguæ, et sermonis cursum, & eam,
quæ fabularũ est, doctrinã largientẽ. statim igit̃ ex/
citatus ait, papæ ut suauit̃ dormiui. sed & pulchrũ
somniũ uidere uisus sum, & ecce expedite loquor
Bos, Asinus, rastrũ. p deos intelligo uñ mihi bonũ
accesserit hoc. quia em̃ pius fui in hospites, propi/
tium numẽ consecutus sum. Ergo benefacere, bo/
na plenum est spe, sic igitur Aesopus læta/
tus facto, rursum cœpit fodere. Sed præ/
fecto agri (Ξenas erat ipsi nomen) ad
operarios profecto, & horum unum, quoniã pa/
rũ errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus
statim

πρᾶγμα ἀνέκραγεν. ἄνθρωπε, τοῦ χάριν τὸν μηδὲν ἠδικηκότα οὕτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκῇ πληγὰς ἐμφρέεις δι᾽ ἡμέρας; πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. ζηνᾶς δὲ ταῦτα τοῦ αἰσώπου ἀκούσας, διεταράχθη τε οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἴσωπος λαλεῖν ἀρξάμενος, οὐδὲν ἐμὸν ὄφελος ἔσαι. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσω αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δεσπότου, πρὶν αὐτὸς τοῦτ᾽ αὐτὸ δράσῃ, καί με ὁ δεσπότης τῆς ἐπιτροπῆς παραλύσῃ. ταῦτ᾽ εἰπὼν εὐθὺ τῆς πόλεως πρὸς τὸν δεσπότην ἤλαυνε. καὶ δὴ σὺν θορύβῳ προσελθὼν χαῖρέ φησι δέσποτα. ὁ δὲ, τί τε θορυβημένος πάρει φησί; καὶ ὁ ζηνᾶς, χρῆμά τι τερατῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συνέβη. καὶ ὁ δεσπότης, ἤπου τι δένδρον παρὰ καιρὸν καρπὸν ἤνεγκεν; ἢ τῶν κτηνῶν τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ ὅς, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ αἴσωπος ἄναυδος τὸ πρότερον ὤν, νῦν λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, οὕτω σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γένοιτο, τοῦτο νομίζον τι τέρας εἶναι. ὁ δὲ καὶ μάλα, φησίν, ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ περιύβρισεν, ἑκὼν παρίημι δέσποτα, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασφημεῖ. ἐπὶ τούτοις ὀργῇ ληφθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ ζηνᾷ φησιν. ἰδοὺ σοι παραδέδοται αἴσωπος, ἀπόδου, δώρησαι, ὃ βούλει ἐπ᾽ αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ ζηνᾶ ἐπ᾽ αὐτῷ γενόμενον παραλαβόντος τὸν αἴσωπον, καὶ τὴν κατ᾽ αὐτοῦ δεσποτείαν αὐτῷ ἀναγγείλαντος, ἐκεῖνος ὅ, τι δήποτε βουλομένῳ σοί ἐσί φησιν εἴργασαι. ἐπεὶ δὲ δή τινα τύχην ἀνδρός τινος κτήνη ζητοῦντος πρίασθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διιόντος ἐκεῖνον, καὶ τὸν ζηνᾶν ἐρομένου, ἐκεῖνος θρέμμα μὲν οὐκ ἔσι μοί φησιν ἀποδόσθαι, σωμάτιον δὲ ἄρρεν, ὅπερ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεσι. τοῦ δὲ ἐμπόρου φήσαντος ὑποδειχθῆναι

αὐτῷ

ſtatim exclamauit, homo cuius gratia eũ qui nulla iniuria affecit, ſic uerberas? & oĩbus temere plagas ingeris quotidie? omnino renunciabo hæc hero. Xenas autẽ hæc ab Aeſopo audiẽs obſtupuit nõ mediocriter, & ſecũ ait, ꝙ Aeſopus loq̃ cœperit, nulla mihi utilitas erit. præueniens igitur ipſe accuſabo eũ coram domino, anteq̃ ipſe hoc idem faciat, & me herus procuratione priuet. his dictis, urbem uerſus ad dominum uectus ẽ. cæterũ turbat⁹ cũ acceſſiſſet, ſalue inq̃t here. Ille uero, q̃d ꝑturbatus ades inquit? & Xenas, res quædã monſtroſa in agro cõtigit. & herus, nũquid arbor præter tẽpus fructũ tulit? aut iumẽtũ aliq̃d præter naturã genuit? & ille, nõ ita, ſed Aeſopus, qui antea erat mutus, nũc loqui cœpit. & herus, ſic tibi nihil boni fiat hoc exiſtimãti mõſtrũ eſſe. & ille, & ſanè inquit, nã quæ in me cõtumelioſe dixit, ſpõte prætereo here, in te aũt & deos intolerabiliter conuiciatur. his ira percitus herus, Xenæ ait, ecce tibi traditus eſt Aeſopus, uende, dona, quod uis de eo fac.

Cum Xenas aũt in poteſtate ſua accepiſſet Aeſopũ, & quod in eum haberet imperiũ ei renunciaſſet, ille, quodcunq̃ uolenti tibi licet, inquit, efſice. forte uero cũ uir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrũ illũ iter faceret. & Xenam rogaret, ille iumentum non licet mihi inq̃t uẽdere, ſed mancipiũ maſculũ, q̃d ſi uis emere, adeſt. cum uero mercator dixiſſet oſtendi

αὐτῷ τὸ σωμάτιον, καὶ τῷ ζηνᾷ τὸν αἴσωπον μεταπεμψαμένου, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοί φησι πρὸς τὸν ζηνᾶν, ἥδε ἡ χύτρα; πότερον στέλεχός ἐστι δένδρου, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἔδει μὴ οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας τουτουὶ τοῦ καθάρματος ἕνεκεν; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῄει τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δ' αἴσωπος μεταδιώξας αὐτὸν, μεῖνόν φησιν. ὁ δὲ μεταστραφεὶς, ἄπιθί φησιν ἀπ' ἐμοῦ ῥυπαρώτατε κύων. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰπέ μοι, τίνος ἕνεκεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κάθαρμα, ἵνα τι χρηστὸν πρίωμαι, σοῦ δὲ ἀχρήστου καὶ σαπροῦ ὄντος, οὐ χρήζω. καὶ ὁ αἴσωπος, ὤνησαί με, καὶ εἴ τίς ἐστι πίστις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἷός τ' εἰμί. καὶ ὅς, τί δ' ἂν σοῦ ὀναίμην, συγήματος ὄντος αὐτόχρημα; καὶ ὁ αἴσωπος, οὐ πάρεισί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ κλαίοντα; τούτοις ἐπίστησόν με παιδαγωγὸν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μορμοῦς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τούτῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ ζηνᾷ, πόσου τὸ κακὸν τοῦτο πωλεῖς ἀγγεῖον; ὁ δὲ τριῶν φησιν ὀβολῶν. ὁ δ' ἔμπορος αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς κατεβάλλετο, λέγων, οὐδὲν κατεθέμην, καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ὁδευσάντων τοιγαροῦν καὶ ἀφικομένων αὐτῶν οἴκαδε· παιδάρια δύο ἔτι ὑπὸ μητρὶ τελοῦντα, τὸν αἴσωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέντα, ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἴσωπος εὐθὺς τῷ ἐμπόρῳ φησίν. ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελθὼν φησιν, ἄσπασαι τοὺς συνδούλους σου. τὸν δ' εἰσελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκεῖνοι, τίποτε ἄρα κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ φασὶ συμβέβηκεν, ὅτι σωμάτιον αἰσχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βα-

σκανίου

ſibi ſeruulum,& Xenas Aeſopum accer-
ſiſſet,mercator uidens ipſum,& cachinnatus un-
de tibi,inquit ad Xenam,hæc olla? utrum trun-
cus eſt arboris,an homo? hic niſi uocem haberet
fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi
iter interrupiſti huiuſce piaculi gratia? his
dictis,abijt ſuam uiam. Aeſopus uero inſecu
tus ipſum,mane inquit. ille autẽ cõuerſus,abi in-
quit à me ſordidiſſime canis. & Aeſopus, dic
mihi cuius rei cauſa huc ueniſti? & mercator,ſce
leſte,ut aliquid boni emerẽ,tui ꝙ inutilis & mar-
cidus ſis,non egeo. & Aeſopus,eme me,& ſi
qua eſt fides,multum te iuuare potis ſum. & ille,
qua in re à te iuuari poſſem,cũ ſis odiũ penitꝰ? &
Aeſopus,nõne adſũt tibi pueruli domi turbulẽti,et
flentes? his præfice me pædagogum. omni-
no eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc
mercator,inquit Zenæ. Quanti malum hoc uen-
dis uas? ille uero,tribus inquit obolis. mercator
autem ſtatim tres obolos ſoluit,dicens,nihil
expoſui,& nihil emi. Cum igitur iter feciſſent,
ac pueniſſent in ſuã domũ,pueruli duo,q adhuc
ſub matre erant,Aeſopo uiſo perturba-
ti exclamauerũt,& Aeſopus ſtatim mercatori in-
qt,habes meæ pollicitatiõis ꝓbationẽ. ille uero ri-
dens ingreſſus inquit,ſaluta conſeruos tuos,intro-
greſſum autẽ,ac ſalutantẽ uidentes illi,quod nam
malum noſtro hero,inquiunt,contigit,ut ſer-
uulum deformẽ adeo emerit? ſed ut uidet̃ pro fa-
ſcino

σκηνίου τοῦ τῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ καὶ ὁ
ἔμπορος εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν εὐτρεπισθῆναι τοῖς δού-
λοις ἐπέσκηψε, μέλλειν γὰρ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς ἀσίαν πο-
ρεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο. ὁ δ'
αἴσωπος ἐδεῖτο τοῦ κουφοτάτου τῶν φορτίων αὐτῷ παρα-
χωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτῳ, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας
ὑπουργίας γεγυμνασμένῳ. τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἆραι βού-
λοιτο συγγνώμην παρεχομένων, ἐκεῖνος οὐ δεῖν ἔλεγε
πάντων κοπιώντων αὐτὸν μόνον ἀσυντελῆ τυγχάνειν.
τῶν δὲ ὅπερ ἂν ἆραι βούληται ἐπιτρεπόντων, δεῦρο, κἀ-
κεῖσε περιβλεψάμενος, καὶ σκεύη ἀθροίσας διάφορα σάκ-
κους, καὶ στρώματα καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων
πεπληρωμένον, ὃν δύο βαστάζειν ἔμελλον, αὐτῷ ἐπι-
τεθῆναι κελεύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρό-
τερον τοῦ χυδαίου τούτου καθάρματος φάμενοι, ὃς μι-
κρῷ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κουφότατον ἐδεῖτο ἆραι τῶν φορ-
τίων, νῦν δὲ τὸ πάντων βαρύτατον εἵλετο. χρῆναι μέν-
τοι τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ πληρῶσαι, ὑπολαβόντες τὸν γύρ-
γαθον, ἐπιτιθέασι τῷ αἰσώπῳ. ὁ δὲ κατὰ τῶν ὤμων τὸ
φορτίον ἀπηχθισμένος, δεῦρο κἀκεῖσε διεκλονεῖτο. τὸν
δὲ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησίν. αἴσωπος
εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἤδη τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν ἐξ-
έτισε, κτήνους γὰρ φόρτον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας οὔσης
ἀρίστου κατέλυσαν, αἴσωπος κελευσθεὶς ἀρτοδοτῆσαι,
ἡμιδεᾶ τὸν γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν
καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κουφοτέρου τοῦ φορτίου γεγονότος,
προθυμότερον ὥδευε. καὶ δὴ καὶ ἑσπέρας οὗ κατήχθησαν
πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ κενὸν παντάπα-
σιν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύργαθον, πρῶτος ἁπάν-

τῶν

ſcino domus hunc emit. non multo uero poſt, & mercator ingreſſus apparari res ad iter ſer/ uis iuſſit, quod poſtridie in Aſiam pro/ fecturus eſſet. illi igit̃ ſtatim uaſa diſtribuebant. at Aeſopus rogabat leuiſſimum onus ſibi con/ cedi tanquam nuper empto, & nondum ad hæc miniſteria exercitato. his autẽ & ſi nihil tollere ue/ lit ueniam præbentibus, ille non oportere dixit omnibus laborantibus, ſe ſolum inutilem eſſe. his quod attollere uellet permittentibus, huc & il/ luc cũ circunſpexiſſet, & uaſa cõgregaſſet diuerſa, ſaccos, & ſtramẽta, & caniſtros, unũ caniſtrũ panis plenum, quem duo baiulare debebant, ſibi im/ poni iubet. Illi autem ridentes, & nihil eſſe ſtul/ tius uili hoc ſceleſto inquientes, qui pau/ lo ante leuiſſimum rogabat tollere onus, nunc omnium grauiſſimum elegit. oportere ta/ men deſyderium eius explere, ſullatum cani/ ſtrũ impoſuerũt Aeſopo. ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur.
hũc uidẽs mercator, admirat⁹ eſt, & inqt: Aeſopus cũ ad laborandũ promptus ſit, iam ſuũ pretiũ per/ ſoluit, iumenti enim onus ſuſtulit. cum uero hora prãdij diuertiſſent, Aeſop⁹ iuſſus panes diſpẽſare, ſemiuacuũ caniſtrũ multis comedẽtib⁹ fecit. unde etiam poſt prandium leuiore onere facto alacri⁹ incedebat. uerũ ueſpe quoq; illic, quò diuer/ terant pane diſtributo, poſtera die uacuum omni/ no humeris ſullato caniſtro, primus omni/

των ᾔει, ὡς καὶ τοῖς συνδούλοις προὔχοντα τοῦτον ὁρῶσιν ἀμφίβολα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπρός ἐστιν αἴσωπος, ἤ τις ἕτερος. καὶ καταμαθοῦσιν ἐκεῖνον εἶναι, θαυμάζειν ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπιον, νουνεχέστερα πάντων ἔπραξε τοὺς ῥαδίως δαπανωμένους ἄρτους ἀράμενον, ἐκείνων τὰ στρώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορτισαμένων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὑτωσὶ δαπανᾶσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῇ ἐφέσῳ γενόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο. ὑπελείφθη δ' αὐτῷ τρία, γραμματικός, ψάλτης, καὶ ὁ αἴσωπος. τῶν δέ τις αὐτῷ συνήθων συμβουλεύσας εἰς σάμον ἀπᾶραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπωλήσοντι τὰ σωμάτια, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τῇ σάμῳ, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτῃ καινὰς στολὰς ἀμφιέσας, ἵστησιν ἄμφω ἐπὶ τοῦ πρατηρίου. τὸν δ' αἴσωπον, ἐπεὶ μηδαμόθεν εἶχε κοσμῆσαι, ὅλος γὰρ ἦν ἁμάρτημα, ἐσθῆτα σάκκου τούτῳ περικαθάψας, μέσον ἀμφοῖν ἔστησεν, ὡς καὶ τοὺς ὁρῶντας διΐστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο τὸ βδέλυγμα, τὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; αἴσωπος δέ, καίπερ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενος, ἵστατο μέντοι τολμηρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζων. ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἷς τῶν ἐνοικούντων ὢν τηνικαῦτα τῇ σάμῳ, προελθὼν ἐπὶ τὴν ἀγοράν, καὶ θεασάμενος τοὺς μὲν δύο παῖδας σὺν εὐπρεπείᾳ περιϊσαμένους, μέσον δὲ τούτων τὸν αἴσωπον, ἠγάσατο τὴν τοῦ ἐμπόρου ἐπίνοιαν, ὅπως τὸν αἰσχρὸν ἐν τῷ μεταξὺ τέταχεν, ὡς τῇ παραθέσει τοῦ δυσειδοῦς, καλλίους ἑαυτῶν τοὺς νεανίας φανῶσι. ἐγγυτέρω δ' ἐπιστάς, ἐπύθετο τοῦ ψάλτου, πόθεν ἂν εἴη. καὶ ὅς, καππαδόκης. καὶ ὁ ξάνθος. τί οὖν οἶδας ποιεῖν; ὁ δέ, πάντα.

καὶ ἐπὶ

um ibat, ut & conseruis præcurrentē hunc uidēti-
bus dubiū faceret, utrum putridus esset Aesopus,
an qs ali⁹. & cū cognouissent illū esse, admirarenť,
quod denigratus homuncio solertius omni-
bus fecerit, qm̄ qui facile absumerētur panes, sustu
lit, cum illi stramenta, & reliquā supellectilem ba-
iularēt, quæ nō est sortita naturā, ut sic absumereť.
mercator itaq; cum esset Ephesi, alia quidem
mancipia cum lucro uendidit. remanserūt
autem ei tria, grammaticus, cantor & Aesopus.
cū uero qdā ex familiarib⁹ ei suasisset, ī Samū ut na
uigaret, tanq̄ ibi cū maiore lucro diuendituro ser-
uulos, psuadet. & mercator cū puenisset in Samū,
grāmaticū qdē & cātorē, utrūq; noua ueste indutū
statuit in foro, sed Aesopum quoniam necun-
de poterat ornare (totus enim erat mēdosus) ue-
ste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrūq; cōsti
tuit, ut & uidentes stuperent dicentes: unde hæc
abominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus aūt
q̄uis à multis morderetur, stabat tamen auda-
cter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus
habitans tunc Sami, profectus in
forum, & uidens duos quidem pueros cum or-
natu astantes, medium uero horum Aesopum,
admiratus est mercatoris cōmentum, quod turpē
in medio collocauerat, ut appositione deformis
pulchriores seipsis adolescētuli apparerēt. ppi⁹ aūt
astās, pcontatus est cātorē, cuias esset & is, Cappa-
dox, tum Xāthus, qd igitur scis facere? hic, omnia.

καὶ ἐπὶ τούτοις αἴσωπος ἐξεγέλασε. τῶν δὲ σχολασικῶν, οἱ τῷ ξάνθῳ συνῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ παραφήναντα τοὺς ὀδόντας ἐξαίφνης, καὶ τέρας ὁρᾶν δοξάντων, καὶ τοῦ μὲν, ἢ παροκήλη ὀξὺν ὀδόντας ἔχουσα λέγοντος, τοῦ δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τοῦ δ᾽ ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ᾽ ἐῤῥίγωσε, πάντων δὲ βουλομένων γνῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλως, εἷς τις αὐτῶν προσελθὼν τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὅτου χάριν ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρει θαλάττιον πρόβατον. τοῦ δὲ, ἀμηχανήσαντος τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λόγῳ, κἀκ τοῦ εὐθέως ἀναχωρήσαντος, ὁ ξάνθος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσου τιμήματος ὁ ψάλτης; τοῦ δὲ, χιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, πρὸς τὸν ἕτερον ἦλθεν, ὑπερβάλλον ἀκούσας τὸ τίμημα. τοῦ μέντοι καὶ τοῦτον ἐρομένου τοῦ φιλοσόφου, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκούσαντος ὅτι λυδὸς, καὶ ἐπανερομένου, τί οὖν εἶδας ποιεῖν; κἀκείνου φαμένου πάντα, πάλιν ἐγέλασεν αἴσωπος. τῶν σχολασικῶν δέ τινος ἀπορουμένου, τί δή ποτε οὗτος πρὸς πάντας γελᾷ; ἕτερος πρὸς αὐτὸν εἶπεν. εἰ βούλει καὶ σὺ θαλάττιος τράγος ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ ξάνθος, καὶ αὖθις ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσου τιμήματος ὁ γραμματικός; κἀκείνου τρισχιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένου, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τιμήματος. καὶ στραφεὶς ἀπῄει. τῶν δὲ σχολασικῶν ἐρομένων, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σώματα, ναί φησιν· ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἑνὸς δὲ τούτων φαμένου, ἀλλ᾽ εἰ ταῦθ᾽ οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἐμποδὼν ἵσαται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ οὗτος λειτουργίαν εἰσοίσει. καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα

atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis, qui cũ Xantho unà erant, ut uiderũt ipsum risisse, & ostendisse dentes statim, & aliquod monstrũ uidere arbitrãtibus, & uno certe hernia est dẽtes habẽs dicente, alio uero qd nã uidẽs, risit? alio, non risisse, sed riguisse, omnibus autẽ uolentibus cognoscere, cur risisset, unus ipsorum accedens Aesopo inquit: cuius rei gratia risisti? & is, abscede marina ouis. illo uero confuso funditus eo sermone, repenteq; secedente, Xanthus inquit mercatori: quanto pretio cantor? illo autem milli obolorum respondente, ad alterum iuit, immenso audito pretio. atqui & hunc rogitante philosopho, cuias nam foret, & audito Lydũ esse, rursusq; rogante, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia, iterum risit Aesopus. ex scholasticis aũt quodam dubitante, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hircus uocari, roga. Xãth⁹ aũt & rursus rogauit mercatorẽ, q̃nto p̃tio grammaticus? & illo tribus millibus obolorum respondente, ægre philosophus tulit immensum pretium, & auersus discedebat. scholasticis aũt petẽtibus, an nõ placuerint ei seruuli: næ inquit, sed decretum est, non emere mãcipiũ pretiosum. uno aũt ipsorũ dicẽte, sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est, ne ematur. idem enim & hic ministerium afferet, & nos pretium

τούτου καταθησόμεθα, ὁ ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι, ἄλλως τε, καὶ τὸ γύναιόν μου καθάριον ὂν, οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὑπὸ αἰσχροῦ σωματίου ὑπηρετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ᾽ ἐγγὺς ἡ γνώμη, καὶ τὸ μὴ πείθεσθαι γυναικὶ, ὁ φιλόσοφος εἶπε. λάβωμεν πρότερον πεῖραν, εἰ οἶδέ τι, μή ποτε καὶ τὸ τίμημα μάτην ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμην. καὶ ὁ ξάνθος, ἀσπάζομαί σε. κἀκεῖνος, κἀγώ σε. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ παραλόγῳ καὶ ἑτοίμῳ τῆς ἀποκρίσεως ἐκπλαγεὶς, ἤρετο, ποδαπὸς εἶ; ὁ δὲ μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγέννησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρός μου. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ᾽ ἐν ποίῳ τόπῳ γεγέννησαι. κἀκεῖνος, οὐκ ἀνήγγειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, πότερον ἐν ἀνώγεῳ, ἢ κατώγεῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ πράττειν ἐπίστασαι; κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ ξάνθος, τίνα τρόπον; ὁ δέ, ἐπειδὴ περ οὗτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγγείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάμενοι, νὴ τὴν θείαν πρόνοιαν, ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ εἷς ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς ἂν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἐγέλα. αὖθις οὖν ὁ ξάνθος φησὶ, βούλει πρίωμαί σε; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐμοῦ πρὸς τοῦτο συμβούλου δέει; ὁπότερόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποίει. οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν πρὸς βίαν ποιεῖ, τοῦτο παρὰ τῇ σῇ κεῖται γνώμῃ. κἂν μὲν βούλῃ, βαλαντίου θύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρίθμει. εἰ δὲ, μὴ σκῶπτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, νὴ τοὺς θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τοῦ δὲ

ξάνθου

huius exponemus, Xanthus ait: ſed ridiculum eſſet, uos ſoluiſſe pretium, me autem ſeruum e-miſſe, alioq, & uxorcula mea mũditiæ ſtudioſa, nõ ferret à deformi ſeruulo ſeruiri ſibi. at ſcho-laſticis rurſus dicentibus, ſed propè eſt ſentẽtia, ne pareatur fœminæ, philoſophus dixit: faciamus pri us periculũ, an ſciat aliquid, ne & preciũ incaſſum pereat. Adiens igitur Aeſopum, gaude, inquit. & ille: num nam triſtabar? & Xanthus, ſaluto te. & ille, & ego te. & Xanthus unà cum alijs inexpectato, & prompto reſpõſo ſtupefactus, ro-gauit, cuias es? ille niger. & Xanthus: non hoc in-quam, ſed unde natus ſis. & is: ex uentre ma-tris meæ. non hoc dico, ſed in quo lo-co natus ſis. & ille: nõ renũciauit mihi mater mea, utrũ in ſublimi loco, an ĩ humili. & philoſoph⁹: qd uero facere noſti? & ille: nihil. & Xanthus: quo-modo? quoniam hi omnia noſſe pro-feſſi ſunt, mihi autem reliquerunt nihil. atq; his ſcholaſtici uehemẽter admirati, ꝑ diuinã ꝓuidẽtiã, dixerunt, ualde bene reſpõdit. nullus enim eſt ho-mo, qui omnia norit. & propterea ſcilicet & riſit. rurſus igitur Xanthus inquit: uis emam te? & Aeſopus: me hac in re conſultore eges? utrum tibi uidet̃ melius, aut emere, aut nõ, fac. nullus em̃ quidq; ui facit. hoc in tua poſitũ eſt uoluntate, & ſi uolueris, crumenæ ianuã aperiẽs, argẽtũ nũera. ſin uero minime, ne cauillare. rurſus igit̃ ſcholaſtici in-ter ſe dixerunt: per deos ſuperauit præceptorem.

ξάνθου φήσαντος, ἐὰν πρίωμαί σε δραπετεῦσαι βουλήσῃ; γελάσας ὁ αἴσωπος ἔφη, τοῦτο εἰ βουλήσομαι πρᾶξαι, οὐ πάντως χρήσομαί σοι συμβούλῳ, ὡς δὴ καὶ σὺ μικρῷ πρόσθεν ἐμοί. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. κἀκεῖνος, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾶν δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε τῷ ἐμπόρῳ προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ, πόσου τοῦτον πωλεῖς; καὶ ὅς, κερτομῆσαί μου πάρει τὴν ἐμπορίαν. ὅτι τοὺς ἀξίους σου παῖδας ἀφεὶς, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἵλου, θάτερον τῶν λοιπῶν ὤνησαι, τοῦτον δὲ, πρόσδομα λάβε. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἔμπορος, ἑξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ τὸ χρῆμα συνεισενεγκόντες, κατέθεντο. ὁ δὲ ξάνθος ἐκτήσατο. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν πρᾶσιν μεμαθηκότες παρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπολήσας, τίς δ' ὁ πριάμενος. αἰσχυνομένων δ' ἀμφοτέρων ἑαυτοὺς ἀνειπεῖν διὰ τὸ πενιχρὸν τοῦ τιμήματος, ὁ αἴσωπος στὰς εἰς τὸ μέσον ἀνέκραξεν, ὁ μὲν πραθεὶς, ἐγώ. ὁ πριάμενος δ' οὑτοσί, καὶ ὁ πωλήσας ἐκεινοσί. εἰ δ' αὐτοὶ σιωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰμι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντό τι τῷ ξάνθῳ τὸ τέλος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος, ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξάνθῳ. μεσημβρινοῦ δὲ καύματος ὄντος, ὁ ξάνθος ἐν τῷ περιπατεῖν τὸν χιτῶνα ἀνασυράμενος, οὔρει. ὅπερ ἰδὼν αἴσωπος, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνου δραξάμενος ὄπισθεν, πρὸς ἑαυτὸν εἵλκυσε, καὶ φησὶ, τὴν ταχίστην με πώλησον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ ὁ ξάνθος, ἀνθ' ὅτου; ὅτι φησὶν οὐκ ἂν δυναίμην τοιούτῳ ὑπηρετεῖσθαι δεσπότῃ.

εἰ γὰρ

Xanthus uero cũ dixiſſet, ſi emero te, fugere uoles? ridens Aeſopus ait: hoc ſi uoluero facere, nullo modo utar te conſultore, ut & tu paulo ante, me. & Xanthus: bene dicis, ſed deformis es. & ille: mentem inſpicere oportet ò philoſophe, & non faciem. tunc mercatorem adiẽs Xanthus, inquit: quãti hunc uendis? & ille: ut uituperes ades meas merces, quoniam te dignos pueros demittẽs, deformẽ hũc eligis. alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe. & Xanthus, non certe, ſed hunc. & mercator, ſexaginta obolis eme. & ſcholaſtici confeſtim collatos expoſuerunt. Xanthus autem poſſedit. Itaq; publicani uẽditione cognita, aderant indagantes, quis uendiderit, quis emerit. at cum puderet utrunq; ſe pronunciare propter uilitatem pretij, Aeſopus ſtans in medio exclamauit, qui uenditus eſt, ego ſum: qui emit, hic: q uendidit, ille. ſi uero ipſi tacuerint, ego igitur liber ſum. publicani uero diffuſi gaudio, donato Xantho uectigali, abierunt. Aeſopus igitur ſequebatur in domũ euntem Xanthũ. cum meridianus autem æſtus eſſet, Xanthus inter deambulandũ palliũ trahẽdo mingebat. quod uidẽs Aeſopus, ueſtibus illius prenſis retro, ad ſeipſum traxit, atq; inquit, q̃ celerrime me uende, quoniã fugiã. & Xanthus: quãobrem? quoniã, inquit, non poſſem tali ſeruire hero.

εἰ γὰρ σὺ δεσπότης ὢν, καὶ μηδένα φοβούμενος, ὅμως ἄνεσιν οὐ παρέχεις τῇ φύσει, ἀλλὰ βαδίζων οὐρεῖς, εἰ τύχοι τὸν δοῦλον ἐμὲ πρός τινα σταλῆναι διακονίαν, κἂν περὶ μεταξὺ τῆς πορείας τοιόνδε τι ἀπαιτῆσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πᾶσα πετόμενόν με ἀποπατεῖν. καὶ ὁ ξάνθος, τοῦτό σε θορυβεῖ; τρία κακὰ βουλόμενος διαδρᾶναι, βαδίζων οὐρῶ. καὶ ὅς, ποῖα; κἀκεῖνος, ἐστί μοι, τὴν μὲν κεφαλὴν κατέκαυσεν ἂν ὁ ἥλιος, τοὺς δὲ πόδας τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ὂν ἐκπεπυρωμένον. ἡ δὲ τοῦ οὔρου δριμύτης τὴν ὄσφρησιν ἂν ἐλυμήνατο. καὶ ὁ αἴσωπος, βάδιζε, πέπεικάς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέστησαν, ὁ ξάνθος παραγγείλας τῷ αἰσώπῳ μένειν πρὸ τοῦ πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάριον ὂν αὐτῷ τὸ γύναιον ᾔδει, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἐξαπίνης τοιοῦτον αἶσχος αὐτῇ φανῆναι, πρίν τινα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀστείσηται, αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν, λέγει. κυρία, οὐκέτι μετοῦν τεῦθεν ὀνειδιεῖς τῆς θεραπείας, ἧς πρὸς τῶν θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἤδη γὰρ κἀγὼ παῖδά σοι ἐπριάμην, ὧν ᾧ καὶ ὄψει κάλλος, οἷον οὔπω τεθέασαι, ὃς καὶ ἤδη πρὸ τοῦ πυλῶνος ἕστηκε. κἀκεῖνος μὲν ταῦτα. αἱ δέ γε θεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀγεννῶς ἠμφισβήτουν, περὶ τοῦ, τίνι τούτων νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσται. τῆς δὲ τοῦ ξάνθου γυναικὸς εἴσω κληθῆναι τὸν νεώνητον κελευσάσης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀραβῶνα τὴν κλῆσιν ἁρπάσασα, τὸν νεώνητον ἐκδραμοῦσα ἐκάλει. κἀκείνου φαμένου, ἰδοὺ ἐγὼ πάρειμι, ἐκπλαγεῖσα σύ φησιν εἶ; καὶ ὅς, ναί. κἀκείνη, ἀβάσκαντα, μὴ εἰσέλθῃς εἴσω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μέντοι καὶ ἄλλης

ἐξελθούσης

si enim tu,qui herus es,& neminem times, tamen relaxationē nō pbes naturæ,sed eūdo mīgis,si obtigerit seruū me ad aliquod mitti ministeriū,& inter eundum tale quid exigat natura,necesse omnino fuerit uolando cacare. & Xanthus:hoc te turbat? tria mala uolens euitare,eundo mingo. & ille:quæ? & hic:stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solum torridum. lotij autē acrimonia olfactum offendisset. & Aesopus,uade,psuasisti mihi. Postq̃ aūt domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulū,qm̃ elegantiusculam esse sibi mulierculā sciebat, neq; oportere ilico talem turpitudinem ei ostēdi, anteq̃ aliquis ipsi urbana diceret. ipse autem ingressus dicit:domina nō etiā posthac obijcies ministerium,quod mihi tuæ pedissequæ præstent. iā em̃ & ego puerū tibi emi, ī quo uidebis pulchritudinē,qualē nunq̃ uidisti,qui & iam ante uestibulum stat. & ille quidem hæc. pedissequæ aūt uera existimātes, q̃ dicta fuerāt, īter se nō mediocriter cōtendebant,cui nam ipsarū sponsus nup emptus futurus sit. Xāthi uero uxore introuocari nouitium iubente mācipium,una ex alijs magis accelerans, & ut arabonem uocationem arripiens,nouitium seruū egressa accersebat, & illo dicente:ecce ego adsum,stupefacta,tu,inquit,es? & hic,næ. & illa,sine inuidia,ne ingrediaris intro,& omnes fugiant. & tamen & alia

egressa

ἐξελθούσης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθείη σου φαινομένης τὸ πρόσωπον, καὶ δεῦρο εἴσελθε, ἀλλὰ μὴ προσεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔστη ἀντικρὺ τῆς δεσποίνης. ἡ δὲ, τοῦτον θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαμένη, πόθεν μοι τοῦτο τὸ τέρας ἤνεγκας; ἔκβαλε αὐτὸν τοῦ προσώπου μου. κἀκεῖνος, ἅλις σοι κυρία, μὴ ὑπόσκωπτέ μου τὸν νεώνητον. ἡ δὲ, δῆλος εἶ ξάνθε μισήσας με, ἑτέραν ἀγαγέσθαι βουλόμενος, καὶ ἴσως αἰδούμενος φράσαι μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν κυνοκέφαλόν μοι τοῦτον κεκόμικας, ὡς ἂν τὴν αὐτοῦ δυσανασχετοῦσα λατρείαν, φύγω. δὸς οὖν μοι τὴν προῖκά μου καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τοῦ ξάνθου μεμψαμένου τὸν αἴσωπον, ὡς κατὰ μὲν τὴν ὁδὸν ἀστεϊάτινα φθεγξαμένου περὶ τῆς ἐν τῷ βαδίζειν οὐρήσεως, νυνὶ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα μηδὲν λέγοντος, αἴσωπος ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸν βάραθρον. καὶ ὁ ξάνθος, παῦε κάθαρμα, ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι ταύτην ὡς ἐμαυτὸν στέργω; καὶ ὁ αἴσωπος, ἐρᾷς τῆς γυναικός; κἀκεῖνος, πάνυ μὲν οὖν δραπέτα. καὶ πρὸς τοῦτο αἴσωπος κροτήσας εἰς τὸ μέσον τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται. καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν αὐτοῦ δέσποιναν ἔφη. σὺ ὦ δέσποινα, ἐβούλου τὸν φιλόσοφον ὠνήσασθαί σοι δοῦλον, νέον, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα, ὃν ἔδει γυμνήν σε κἂν τῷ βαλανείῳ θεᾶσθαι, καὶ σοι προσπαίζειν τὰ εἰς αἰσχύνην τοῦ φιλοσόφου. εὐριπίδη, χρυσοῦν ἐγὼ σοῦ φημὶ τὸ στόμα, τοιαῦτα λέγον. πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί. δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία, πλὴν οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακή. σὺ δ' ὦ δέσποινα

egressa,ac ut uidit ipsum,cædatur tua dicen-
te facies,& huc ingredere,sed ne appro-
pinques mihi. ingressus stetit corã domia,quæ cũ
eum uidisset,oculos auertit ad uirum,
inquiẽs,unde mihi hoc monstrũ attulisti? abijce i-
psum à facie mea.& ille,satis tibi dña.ne meũ sub-
morde nouitiũ seruũ.hæc aũt,uideris Xanthe osus
me,aliam inducere uelle,& forte dum pu-
det dicere mihi,ut tua domo abscedam,cani-
cipitem mihi hunc apportasti,ut eius æ-
gre latura ministeriũ,fugiam.da igitur mihi dotẽ
meam,atq; ibo.ad hæc Xantho increpan-
te Aesopũ tanq̃ in itinere urbana quædam locu-
tum de mictu inter eundum,nunc uero
mulieri nihil dicentem,Aesopus ait:proijce i-
psam in barathrum.& Xanthus,tace scelus,an
nescis me hanc,ut meipsum,amare?& Aeso-
p9,amas mulierculã?& ille,admodũ q̃dẽ fugitiue.
& ad hoc Aesopus pulsato medio
pede,ualde exclamauit:Xãthus philosophus uxo-
rius est.& uersus ad suam dominam ait:
tu ò domina uelles philosophum emisse tibi
seruum iuuenem,bono habitu,uigentẽ,qui te nu-
dam in balneo spectaret,& tecum lu-
deret in dedecus philosophi?O Euripides,aureũ
ego tuum inquam os,talia dicens:multi impe-
tus fluctuum marinorũ,multi fluminum , & ignis
calidi flatus.dura res pauptas,dura & alia infinita,
tñ nihil æque durũ ut mulier mala.tu uero ò do-
mina

σποινα φιλοσόφου γυνὴ οὖσα, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων ὑπηρετεῖσθαι μὴ θέλε, μή πως ὕβριν τῷ ἀνδρί σου προστρίψῃς. ἡ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθεν ἄνερ φησὶ τὸ κάλλος τοῦτο τεθήρακας; ἀλλὰ καὶ λάλος ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται, καὶ εὐτράπελος. διαλλαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. καὶ ὁ ξάνθος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ αἴσωπος εἰρωνευσάμενος, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ πραῦναι γυναῖκα. καὶ ὁ ξάνθος, σιώπα τοὐντεῦθεν. ὠνησάμην γάρ σε εἰς δουλείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ξάνθος ἕπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρός τινα τῶν κήπων ἧκεν ὠνησόμενος λάχανα. τοῦ δὲ κηπωροῦ δέσμην λαχάνων θρίσαντος, ἀνείληφεν αἴσωπος. τοῦ δὲ ξάνθου μέλλοντος ἤδη τῷ κηπωρῷ καταβάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρός, ἔα κύριέ, φησιν, ἑνὸς προβλήματος παρὰ σοῦ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος; καὶ ὅς, τί δή ποτε τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχάνων, καίπερ ἐπιμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρδευόμενα, βραδεῖαν ὅμως ποιεῖται τὴν αὔξησιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις, καί τοι μηδεμιᾶς ἐπιμελείας ἀξιουμένοις, τούτοις ὀξυτέρα ἡ βλάστησις. ὁ μὲν οὖν ξάνθος, καί τοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὔσης, μηδὲν ἕτερον συννοήσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ προνοίᾳ καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαί φησιν. ὁ δ' αἴσωπος (παρῆν γὰρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότερον γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ αἴσωπος, καταγελῶ φησιν, ἀλλ' οὐ σοῦ, τοῦ δὲ διδάξαντός σε. ἃ γοῦν ὑπὸ θείας προνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. προβαλοῦ τοίνυν ἐμέ, κἀγὼ λύσω τὸ πρόβλημα.

ἐν τούτῳ

mina philosophi uxor à pulchris adulescẽtulis ser-
uiri tibi noli, ne quo pacto cõtumeliã uiro tuo in-
flixeris. illa hæc audiens, cum nihil contradi-
cere posset, unde uir, inquit, pulchritudinẽ hãc ue-
natus es? sed & loquax putridus hic uidetur,
& facetus, reconciliabor igitur ei. tum Xan-
thus: Aesope, reconciliata est tibi tua hera. &
Aesopus ironice loquens, magna res, inquit,
placare mulierem. & Xanthus: tace posthac, e-
mi enim te ad seruiẽdum, nõ ad cõtradicendum.
postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad
hortũ quendam iuit empturus olera. cum uero o-
litor fasciculum olerum messuisset, accepit Aeso-
pus. Xantho autem soluturo iam hortulano
pecuniã, hortulanus, dimitte domine, inquit, unũ
problema à te desydero. & Xãthus: quid nã? tum
ille: quid ita quæ à me plantantur o-
lera, quamuis diligenter & fodiantur, & irri-
gẽtur, tardũ tñ suscipiũt incrementũ: quibus uero
spontanea è terra pullulatio, & si nulla cu-
ra adhibetur, ijs tamen celerior germinatio?
Xãthus igĩt, licet philosophi quæstio foret, cũ nihil
aliud sciret dicere, à diuina ꝓuidẽtia & hoc inter
cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat
enim) risit. ad quem philosophus: ri-
dés ne, an derides? & Aesopus: deri-
deo, inqt, sed nõ te, uerũ q te docuit. q̃ em̃ à diuina
ꝓuidentia fiũt, hæc à sapiẽtibus uiris solutionẽ sor
tiuntur. oppone itaqꝫ me, & ego soluã problema.

interim

ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κηπωρῷ. ἥκιστα πάντων εὐπρεπές ἐστιν ὦ τᾶν, ἐμὲ τὸν ἐν τοισούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν σοφίσματα. παῖς δέ μου οὑτοσὶ πολλῶν πειραν ἔχων ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος, τῆς λύσεως τεύξῃ τοῦ ζητουμένου. καὶ ὁ κηπωρὸς, οὗτος ὁ αἰσχρὸς γράμματα εἶδεν; οἴμοι τῆς δυστυχίας. ἀλλὰ φράσον ὦ λῷστε, εἰ τοῦ ζητουμένου τὴν διασάφησιν ἔγνωκας. καὶ ὁ αἴσωπος, ἡ γυνή φησιν ἐπειδὰν πρὸς δεύτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἶτα εὕροι καὶ τὸν ἄνδρα, τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς τεκνοποιησάμενον, ἃ μὲν αὐτὴ τέκνα ἐπηγάγετο, τούτων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' εὗρεν ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μητρυιά. πολλὴν οὖν ἐν ἑκατέροις ἐνδείκνυται τὴν διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς, φιλοστόργως καὶ ἐπιμελῶς τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δ' ἐξ ἀλοτρίων ὠδίνων, μισεῖ, καὶ ζηλοτυπίᾳ χρωμένη, τὴν ἐκείνων τροφὴν περικόπτουσα, τοῖς ἑαυτῆς προστίθεται τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ, φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει δὲ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. τὸν ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τρόπον, τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων, μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητρυιά. οὗ χάριν, καὶ μᾶλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλπει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευομένοις, οὐ τοσαύτην ὡς νόθοις τὴν τροφὴν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἡσθεὶς ὁ κηπωρὸς πιστεύσαις ἄν μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, καὶ ἀδολεσχίας ἐκούφισας. ἄπιθι προῖκα φέρων τὰ λάχανα. καὶ ὁσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος τοῦ

interim itaq; Xanthus conuersus inquit oli-
tori: minime omniũ decẽs est ò amice, me, q in tan
tis auditorijs disceptauerim, nunc in horto
soluere sophismata. puero autem huic meo, qui
consequentia multorum callet, si proposueris, so-
lutionem consequeris quæsiti. & olitor: hic turpis
literas nouit? ò infelicitatem. sed narra ò
optime, si quæsiti declarationem nosti. &
Aesopus, mulier, inquit, cum ad secundas nu-
ptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si
uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore
genuisse, quos ipsa filios adduxit, ho-
rũ mater est: quos inuenit penes uirũ, horũ est no-
uerca. multam igitur in utrisq; ostendit diffe-
rentiam. nã quos ex se genuit, amanter & accurate
nutrire perseuerat, alienos uero partus o-
dit, & inuidia utens, illorum cibum dimi-
nuens, suis addit filijs, illos enim
natura q̃si ꝓprios amat: odio aũt hẽt, q uiri sũt, q̃si
alienos. eodem modo & terra, eorum quæ ipsa
ex se genuit, mater est: quæ autem tu plan-
tas, horũ est nouerca. huius rei gratia, quæ sua sũt,
ut legitima magis nutrit, ac fouet, à te autem
plantatis ut spurijs non tantum alimen-
ti tribuit. his delectatus olitor, credideris
mihi, inqt, ꝙ me graui solicitudĩe ac garrulitate le-
uaris. abi gratis ferens olera, & quoties
tibi his opus est, tãq̃ ĩ ꝓpriũ hortũ uadẽs, accipe.
post dies aliquot rursus in balneum profecto

ξάνθου, καί τισιν ἐντυχόντος ἐκεῖ τῶν φίλων, καὶ πρὸς
τὸν αἴσωπον εἰρηκότος, εἴς τε τὴν οἰκίαν προσδρα-
μεῖν, καὶ φακὴν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἑψῆσαι,
ἐκεῖνος ἀπελθὼν, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν
ἕψει βαλών. ὁ δὲ δὴ ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις λουσάμε-
νος, ἐκάλει τούτους συναριστήσοντας. προεῖπε μέντοι καὶ
ὡς λιτῶς, ἐπὶ φακῇ γὰρ ἔσται τὸ δεῖπνον. καὶ ὡς μὴ δεῖν
τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμάτων τοὺς φίλους κρίνειν, ἀλλὰ
δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ εἰξάντων, καὶ πρὸς
τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ ξάνθος φησὶ, δὸς ἡμῖν ἀπὸ
λουτροῦ πιεῖν αἴσωπε. τοῦ δ' ἐκ τῆς ἀποῤῥοίας τοῦ λου-
τροῦ λαβόντος καὶ ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθος τῆς δυσω-
δίας ἀναπλησθεὶς, φεῦ τί τοῦτό φησιν αἴσωπε; καὶ ὃς,
ἀπὸ λουτροῦ ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ ξάνθου τῇ παρουσίᾳ τῶν
φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόντος, καὶ λεκάνην αὐτῷ παρα-
θεῖναι κελεύσαντος, αἴσωπος τὴν λεκάνην θεὶς ἵστα-
το. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ νίπτεις; κἀκεῖνος, ἐντέταλταί μοι
ταῦτα ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας,
βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψον τοὺς πόδας μου,
καὶ θὲς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὴ ταῦτα
τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μὴ γὰρ δοῦλον ἐπριάμην,
οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων τοί-
νυν αὐτῶν, καὶ τοῦ ξάνθου τὸν αἴσωπον ἐρωτήσαντος,
εἰ ἕψηται ἡ φακῆ, δοίδυκι λαβὼν ἐκεῖνος τὸν τῆς φα-
κῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάνθος λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς
ἕνεκεν τοῦ πεῖραν λαβεῖν τῆς ἑψήσεως τὴν φακὴν δέξα-
σθαι, τοῖς δακτύλοις διατρίψας ἔφη, καλῶς ἕψηται,
κόμισον. τοῦ δὲ μόνον τὸ ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς
τρυβλίοις καὶ παραθέντος, ὁ ξάνθος, ποῦ ἐστιν ἡ

φακῆ

Xantho,& quibuſdam ibi amicis inuentis,& ad Aeſopum locuto,ut & in domum curre/ret,& lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo unà cum amicis lo/tus uocauit hos compranſuros, præfatus tamẽ & ꝙ tenuis eſſet futura cœna,utpote ex lẽte,ꝙꝙ nõ opteret uarietate ferculorũ amicos iudicare,ſed probare uoluntatem. his uero profectis, & in domum ingreſſis, Xãthus inquit,da nobis à balneo bibere Aeſope.illo uero ex defluxu bal/nei accipiente & tradente,Xanthus fœto/re repletus,hem quid hoc inquit Aeſope?& ille, à balneo, ut iuſſiſti. Xantho autem præſentia amicorũ iram compeſcente, & peluim ſibi ap/poni iubente,Aeſopus pelui appoſita ſta/bat, & Xanthus,non lauas? tũ ille,iuſſum eſt mihi ea facere,quæ iuſſeris,tu nunc non dixiſti, inijce aquam in peluim,& laua pedes meos, & pone ſoleas,& quæcunq; deinceps.ad hæc igitur amicis Xanthus ait.num enim̃ ſeruũ emi? nullo modo,ſed magiſtrum.diſcumbentibus i/taq; ipſis, & Xantho Aeſopum rogante, an cocta ſit lens,cocleari acceptum ille len/tis granum tradidit,Xanthus accipiens,ac ra/tus gratia faciendi periculum coctionis lentẽ acce piſſe,digitis conterens ait, bene cocta eſt, affer.illo ſolum aquam uacuante in ſcutellas, & apponente. Xanthus,ubi eſt

φακῆ φησι. καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτήν. καὶ ὁ ξάνθος, ἕνα κόκκον ἕψησας; καὶ ὁ αἴσωπος, μάλιστα. φακὴν γὰρ ἑνικῶς εἶπας, ἀλλ' οὐ φακάς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἀπορήσας τοῖς ὅλοις, ἄνδρες ἑταῖροι ἔφη, οὗτος εἰς μανίαν με περιτρέψει. εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν αἴσωπον, εἶπεν. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω κακὲ δοῦλε τοῖς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν ὤνησαι πόδας χοιρείους τέτταρας, καὶ διὰ ταχέων ἑψήσας παράθες. τοῦ δὲ σπουδῇ τοῦτο ποιήσαντος, καὶ τῶν ποδῶν ἑψομένων, ὁ ξάνθος εὐλόγως θέλων τύψαι τὸν αἴσωπον, αὐτοῦ περί τι τῶν εἰς χρείαν ἀσχολουμένου, ἕνα τῶν ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος, ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ αἴσωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεψάμενος, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας ἑώρακεν, συνῆκε ἐπιβουλὴν αὐτῷ τινα γεγονυῖαν. καὶ δὴ καταδραμὼν ἐπὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τοῦ σιτευομένου χοίρου τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ περιελὼν, καὶ τῶν τριχῶν ψιλώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, καὶ συνέψει τοῖς ἄλλοις. ξάνθος δὲ δείσας, μή πως αἴσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα τῶν ποδῶν οὐχ εὑρὼν ἀποδράσῃ, αὖθις εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνέβαλε. τοῦ δ' αἰσώπου τοὺς πόδας εἰς τὸ τρυβλίον κενώσαντος, καὶ πέντε τούτων ἀναφανέντων, ὁ ξάνθος, τί τοῦτό φησιν αἴσωπε, πῶς πέντε; κἀκεῖνος, τὼ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; καὶ ὁ ξάνθος, ὀκτώ. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰσὶν οὖν ἐνταυθοῖ πέντε, καὶ ὁ σιτευόμενος χοῖρος νέμεται κάτω τρίπους. καὶ ὁ ξάνθος πάνυ βαρέως ἔχων, πρὸς τοὺς φίλους φησί. οὐχὶ μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ὡς τάχιστά με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ περιτρέψει; καὶ ὁ αἴσωπος, δέσποτα, οὐκ οἶσθ' ὅτι τὸ ἐκ προ-

σθέσεως

lens,inquit.& is:accepisti ipsam.& Xãthus:unum granũ coxisti?tum Aesopus : magnope.lẽtem em singulariter dixisti,non lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops,uiri socij,ait,hic ad insaniam me rediget.deinde conuersus ad Aesopum ait:sed ne uidear improbe serue amicis iniurius,abiens eme pedes porcinos quatuor,& perceleriter coctos appone.ab eo aũt festine hoc facto,ac dũ pedes coq̃rentur,Xanthus iure uolens uerberare Aesopum,cũ esset in re aliqua ad usum occupatus,unũ ex pedibus ex olla clanculum auferens,occulit. paulo post autem & Aesopus ueniens,& ollam perscrutatus,ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas,& accurrens in stabulum,& saginati porci unum, ex quatuor cultro amputans,& pilis nudans in ollam iecit,ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniens,fugeret,rursus in ollam ipsum iniecit.Aesopo autem in patinã pedes euacuãte,ac quinq; his apparẽtibus,Xãthus,quid hoc,inquit Aesope?quõ quinq;?& ille: duo porci quot habent pedes?& Xantus,octo. tum Aesopus:sunt ergo hic quinq;,& saginatus porcus inferi⁹ tripes pascit.& Xanth⁹admodũ moleste ferẽs,amicis inquit:nonne paulo ante dixi,quod celerrime hic me ad insaniam rediget? & Aesopus:here nosti id , quod ex additi

θέσεώς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατὰ λόγον ποσὸν συγκεφαλαιούμενον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα; ὁ μὲν οὖν ξάνθος μηδεμίαν αἰτίαν εὐπρόσωπον εὑρηκὼς μαστιγῶσαι τὸν αἴσωπον, ἡσύχασε. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ τῶν χολαστικῶν τις πολυτελὲς εὐτρεπίσας δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ τὸν ξάνθον κέκληκεν. εὐωχουμένων τοίνυν, ὁ ξάνθος μερίδας ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενος ἐπιλέκτους καὶ τῷ αἰσώπῳ ὄπισθεν ἐφεστῶτι δοὺς, τῇ εὐνοούσῃ μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδος ἀπελθών. ὁ δ᾽ ἀπιὼν, καθ᾽ ἑαυτὸν ἐνενόει, νῦν καιρὸς τίσασθαί μου τὴν δέσποιναν, ἀνθ᾽ ὧν με ἡνίκα νεώνητος ἦλθον ἔσκωπτεν. ὄψεται τοίνυν εἰ τῷ δεσπότῃ μου εὐνοεῖ. ἀφικόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ προδόμῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν σπυρίδα τῶν μερίδων ἐπίπροσθεν αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησί. δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφεν οὐ σοί, ἀλλὰ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ τὴν κύνα καλέσας, καὶ εἰπὼν, ἐλθὲ λύκαινα φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνὰ μέρος τῇ κυνὶ πάντα παρέβαλε. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὸν δεσπότην πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ τῇ εὐνοούσῃ δέδωκε πάντα, πάντα φησί, καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τοῦ δὲ ἐπανερομένου, καὶ τί ποτε ἄρα ἐσθίουσα ἔλεγεν; ἐκεῖνος, ἐμοὶ μὲν φησιν οὐδοτιοῦν εἴρηκε, καθ᾽ ἑαυτὴν δέ σοι χάριτας ᾔδει. ἡ μέντοι γυνὴ τοῦ ξάνθου συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιησαμένη, ἅτε δὴ δευτέρα τῆς κυνὸς ἐλεγχθεῖσα τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνοίᾳ, καὶ ἐπομνῦσα ἦ μὴν μηκέτι τοῦ λοιποῦ συνοικήσειν αὐτῷ, εἴσω παρελθοῦσα τοῦ κοιτῶνος ἐθρήνει. τοῦ δὲ πότου προκόπτοντος, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους προτεινομένων,

one & subductione in quãtitatẽ secundũ rationalẽ
mam colligitur, non esse errorem? Xan- (sum-
thus igiẽ nullã causam honestã inueniẽs uerberan
di Aesopum, quieuit. Postridie autem ex scho-
lasticis quidã sumptuosam apparãs cœnã, cũ alijs
discipulis & Xanthum inuitauit. cœnantibus igi-
tur Xanthus partes ex appositis acce-
pit electas, & Aesopo ponè stanti dedit,
beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abi-
ens. ille uero decedẽs, secũ cogitabat, nũc occasio ẽ
ulcisci meã dominã, ꝓpterea ꝙ me cũ nouitius ue
ni, cauillata est. uidebit igiẽ an hero meo bene ue-
lit. profectus itaq; in domum, & sedens in
uestibulo, & hera accita sportu-
lam partium coram ipsa posuit, ac inquit,
Hera hæc omnia herus misit, non tibi,
sed beneuolæ, & cane uocata, atq; dicto, ue-
ni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc ius-
sit dari, particulatim cani omnia proiecit. At
post hoc ad herum regressus, & roga-
tus an beneuolæ dederit omnia. omnia inquit, &
corã me omnia comedit. illo uero iterũ rogãte, &
quid nam edens ait? & is, mihi quidem ni-
hil quidq; dixit, sed secum tibi gratias habebat.
uxor tñ Xanthi eã rẽ calamitosam esse arbitrata,
tanquam secunda cani redarguta erga ui-
rũ bñuolẽtia, ac subdẽs certe nõ ãpliꝰ ĩposterũ co-
habitaturã cum eo, ingressa cubiculum plorabat.
potu autem procedente, & quæstionibus alternis

προτεινομένων, καὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντος πηνίκα ἂν γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχή, αἴσωπος ὄπισθεν ἑστὼς εἶπεν, ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστικοὶ γελάσαντες ἔφασαν, νοήμων ἐστὶν ὁ νεώνητος. ἑτέρου δὲ πάλιν προθέντος, ὅτου χάριν τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κράζει, αἴσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τοῦ πόκου βάρος ἀποτιθέμενον, σιγῇ ἕπεται. διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον καὶ τὸν σίδηρον ὁρῶν, οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ συνήθη καὶ μόνα δοκεῖ πείσεσθαι. ὁ δὲ χοῖρος ἅτε δὴ μήτ' ἀμελγόμενος, μήτε κειρόμενος, μὴ δὲ συνειδὼς ἑαυτῷ πρός τι τῶν τοιούτων ἑλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτοῦ μόνων ἐστὶ χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων οὕτω ῥηθέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπῄνεσαν αὐτὸν, ἐκραγέντες εἰς γέλωτα. παυσαμένου μέντοι τοῦ πότου, καὶ τοῦ ξάνθου πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονοστήσαντος, καὶ τῇ γυναικὶ συνήθως ὁρμήσαντος προσλαλεῖν, ἐκείνη τοῦτον ἀποστραφεῖσα, φησί. μή μου πλησίον γένῃ. δός μοι τὴν προῖκά μου, καὶ ἀπελεύσομαι. οὐδὲν γὰρ ἂν μείναιμι σὺν σοὶ τοὐντεῦθεν· σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κύνα κολάκευε, ᾗ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ ὁ ξάνθος ἐκπλαγεὶς λέγει. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοί τι κακὸν πάλιν αἴσωπος. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκά φησι. κυρία, ἐμοῦ πεπωκότος σὺ μεθύεις; τίνι τὰς μερίδας πέπομφα, οὐχὶ σοί; μὰ δί', ἐμοὶ μὲν οὔ φησιν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί. καὶ ὁ ξάνθος τῷ αἰσώπῳ κληθέντι φησὶ, τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; κἀκεῖνος τῇ εὐνοούσῃ σοί. καὶ πρὸς τὴν γυναῖ-

κα ὁ

propositis,ac uno ex ipsis ambigente,quando futura esset ingẽs ĩter hoĩes turbatio, Aesop⁹ ponè stans,ait:cum resurrexerint mortui, repetẽtes quæ possederint. & scholastici ridendo dixerũt:ĩgeniosus est nouiti⁹ hic.alio uero rurs⁹ ꝓponente ,quam ob rem ouis ad cædem tracta,nõ exclamat,sus aũt ꝗ maxime uociferat̃: Aesopus rursus ait:quoniam ouis assueta mulgeri,aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. ideo etiã pedibus arrepta , & ferrũ uidens,nihil graue suspicatur,sed illa familiaria , & sola uidetur passura.sed sus,ut qui neq; mulgetur,neq; tondetur,neq; nouit ad horum aliquid trahi,sed carnes suas tantum usui esse,merito uociferatur. his sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum uersi in risum. Finito conuiuio,& Xantho in domum reuerso,& uxorem pro more aggresso alloqui,illa ipsum auersata,inquit:ne mihi propinquus fias, da mihi dotem meam,& abibo.non enim manserim tecum posthac.tu autem abiens cani adulare,cui misisti partes.& Xanthus stupefactus ait:nõ põt aliq̃ mõ ñ cõdiuisisse mĩ mali aliq̃d rursus Aesopus , & uxori inquit:domina num me poto,tu ebria es? cui partes misi ,nónne tibi? nõ ꝑ Iouẽ,mihi q̃dẽ mimĩe,inq̃t illa,sed cani. & Xanthus Aesopo accito inquit:cui dedisti partes? & ille:beneuolæ tuæ,& uxo-

κα ὁ ξάνθος, οὐδὲν ἔλαβες; κἀκείνη, οὐδέν. καὶ ὁ αἴσωπος, τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνος, τῇ εὐνοούσῃ μοι. καὶ ὁ αἴσωπος τὴν κύνα φωνήσας, αὕτη σοι φησὶν εὐνοεῖ. ἡ γὰρ γυνὴ κἂν εὐνοεῖν λέγηται, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐλαχίστῳ ἀλγήσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μέντοι κύνα τύψον, ἀπέλασον, καὶ οὐκ ἀναχωρήσειεν ἄν, ἀλλ᾽ ἐπιλαθομένη πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺν χάριτι τὸν δεσπότην. ἔδει σε οὖν εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ τῇ εὐνοούσῃ. καὶ ὁ ξάνθος, ὁρᾷς κυρία ὡς οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα, ἀλλὰ τοῦ κομίσαντος; ἀνάσχου τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι᾽ ἣν αὐτὸν μαστιγώσω. τῆς δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τοὺς ἑαυτῆς γονέας ἀποχωρησάσης, αἴσωπος εἶπεν, οὐκ ὀρθῶς εἶπον ὦ δέσποτα, ὡς ἡ κύων σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δέ τινων προκεχωρηκυιῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ τοῦ ξάνθου τῶν προσηκόντων τινὰς ὡς αὐτὴν, ὡς ἂν ὑποστρέψειεν οἴκαδε, πέμψαντος, τῆς δὲ μὴ ὑπείκειν θελούσης, καὶ τοῦ ξάνθου δι᾽ αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος, αἴσωπος προσελθὼν αὐτῷ φησί, μὴ ἀνιῶ δέσποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὔριον ἥκειν αὐθαίρετον, καὶ ἀπαράλλακτον δράσω πρὸς σέ. καὶ λαβὼν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγορὰν ἦλθεν, καὶ ὠνησάμενος χῆνας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ᾽ ἅττα τῶν πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείων, βαδίζων τὰς οἰκίας περιενόσει. παρῄει τοίνυν καὶ τὴν τῶν τῆς αὐτοῦ δεσποίνης γεννητόρων οἰκίαν, μή τι ταύτην εἰδέναι προσποιούμενος ἐκείνων τυγχάνουσαν, μήτε μὴν ἐν αὐτῇ τὴν δέσποιναν μένουσαν. καὶ δή τινι τῶν τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχὼν

ἠρώτα

ri Xanthus, nihil accepisti? & illa, nihil. & Aesopus, cui enim iussisti here partes dari? & ille, beneuolæ meæ. & Aesopus cane uocata, hæc tibi inquit bn̄ uult. nā mulier & si bn̄ uelle dicat, tn̄ minima q̄q3 recula offensa cōtradicit, conuiciatur, abit. canem tamen uerberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur & cum gratia hero. oportebat igitur dicere here, uxori has partes ferto, & non beneuolæ. & Xanthus, uides domina nō meā esse culpam, sed eius qui tulit? tolera itaq3, nec deerit mihi occasio, qua eum uerberem. illa uero non credente, uerum clàm ad suos parentes regressa, Aesopus inquit, non recte dixi ò here, canem tibi magis beneuelle, q̄ meā heram? diebus autē aliquot præteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xātho affines quosdam ad ipsam, ut reuerteretur domū mittente, illa uero cū cedere nollet, & inde Xāthus in mœrore esset, Aesopus adiens ad eum, inquit, ne te afflictes here, ego enim eam cras uenire sponte & citissime faciam ad te. & accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs qbusdā ad conuiuium idoneis, ambulans, domos circuibat, transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. & cū in quēdā ex domo illa incidisset,

ἠρώτα εἴ τι περὶ τῶν εἰς γάμους χρησίμων οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ πωλῆσαι. τοῦ δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρείαν πυθομένου, ξάνθος φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλλει συνάπτεσθαι. τοῦ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τοῦ ξάνθου ὡς ἤκουσεν ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ξάνθον ἦλθεν αὐτίκα, καὶ αὐτοῦ κατεβόα λέγουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἐμοῦ ζώσης ὦ ξάνθε ἑτέρᾳ γυναικὶ δυνηθήσῃ συναρμοσθῆναι. καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐπὶ τῆς οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς καὶ δι' ἐκεῖνον ἀπῆρε. μετὰ δὲ ἡμέρας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ ξάνθος σχολαστικοὺς εἰς ἄριστον, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὀψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπιὼν, καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλώττας οὖν μόνας ὑείους πριάμενος καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλινθεῖσι, γλῶτταν ὀπτὴν ἑκάστῳ σὺν ὀξυγάρῳ παρέθηκε. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸν πρῶτον ἔδεσμα, διὰ τὴν τῆς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἴσωπος ἑφθὰς γλώττας παρέθηκε. καὶ αὖθις αὖ βρώματος αἰτηθέντος ἄλλου καὶ ἄλλου, ὁ δ' οὐδὲν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας προυτίθει. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ τῆς τροφῆς ἀγανακτησάντων, μέχρι τίνος γλώττας εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγήσαμεν, ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργὴν, οὐδέν σοι πάρεστιν ἕτερον αἴσωπε; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. κἀκεῖνος, οὔκουν ἐνετειλάμην σοι κατάρατον ἀνθρώπιον πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τε καὶ ἄριστον ὀψωνῆσαι; καὶ ὁ αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομένῳ με φιλο-

σόφων

rogabat,an aliquid ad nuptias utile dome-
ſtici poſſent ſibi uendere.illo autẽ,& cui eſt
opus his rogitante,Xãtho inquit philoſopho.cras
enim uxori copulandus eſt.eo uero aſcen-
dente,& uxori hæc Xanthi,ut audiuit,renun-
ciante,illa curſim,& propere ad Xan-
thũ iuit ſtatim,& cõtra ipm clamabat,dicens inter
alia & hæc:non me uiuente ò Xanthe alteri
uxori coniungi poteris.& ſic mãſit
in domo p Aeſopũ,quẽadmodũ ꝓpter illũ diſceſ-
ſerat.Poſt rurſus dies aliquot,inuitãs Xãthus diſci
pulos ad prandium,Aeſopo inquit:i,eme
optimum quodq; & præſtantiſſimũ.ille inter eun-
dum ſecum dicebat:ego docebo herum non
ſtulta mandare.cũ linguas igitur ſolũ ſuillas emiſ-
ſet,& apparaſſet diſcũbentibus,linguã axatã ſingu
lis cum ſalſamento appoſuit.diſcipulis laudan-
tibus ut philoſophicum primũ ferculum, propter
liguæ ad locutionẽ miniſteriũ. rurſus elixas æſop⁹
linguas appoſuit,atq; iterũ ẽt ferculo alio, atq; alio
petito,ille nihil aliud quàm linguas
ꝓponebat.diſcipulis aũt eodẽ ſubinde cibo repeti
to indignatis,quouſq; linguas inquientibus, quip-
pe nos per diem linguas edendo,noſtras do-
luimus,Xanthus inquit iratus,nihil aliud tibi eſt
Aeſope? & is:non certe.tum ille,nónne
mandaui tibi ſordidiſſime homule,opti-
mũ qdq;,& pſtãtiſſimũ obſonari? & Aeſop⁹: mul-
tas habeo tibi gratias increpanti me philo-

ſophis

σόφων ἀνδρῶν προόντων. τί ἂν οὖν γένοιτο γλώττης χρη- στότερόν τε καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι᾽ αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται. δι᾽ αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραί, ἀσπασμοί, εὐφη- μίαι, μοῦσα. πᾶσα δι᾽ αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γά- μοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἄνθρωποι διασώζονται. καὶ συνελόντι φάναι, δι᾽ αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν συνέ- στηκεν. οὐδὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν μὲν αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διεληλύθασιν ἕκα- στος ἐπ᾽ οἴκου. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτιωμένων αὐ- τῶν τὸν ξάνθον, ἐκεῖνος ἀπολογεῖτο μὴ κατὰ γνώμην αὐτοῦ ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τοῦ ἀχρείου δούλου τῇ κα- κουργίᾳ. σήμερον δὲ διαμείψει τὸ δεῖπνον. κἀγὼ δὲ πα- ρόντων ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν ὅ,τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύει, ὡς τῶν σχολαστικῶν σὺν αὐτῷ δειπνησόντων. ὁ δὲ, μη- δὲν διαταραχθεὶς, πάλιν γλώσσας ἐπρίατο. καὶ ἑτοιμά- σας, ἀνακλιθεῖσι παρέθηκεν. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπε- φώνουν, χοίρειαι πάλιν γλῶσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὖ= θις γλώττας παρέθηκε, καὶ μάλα αὖθις καὶ αὖθις. τοῦ ξάνθου δὲ δυσαναχετήσαντος, καὶ τί τοῦτο αἴσωπε εἰρη- κότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμην σοι πᾶν ὅ,τι χρησό- τατόν τε καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι, οὐχὶ πᾶν ὅ,τι φαυ- λότατόν τε καὶ χείριστον; ὁ δὲ, καὶ τί ἐστι χεῖρον τῆς γλώτ- της ὦ δέσποτα. οὐ πόλεις δι᾽ αὐτῆς καταπίπτουσιν; οὐκ ἄνθρωποι δι᾽ αὐτῆς ἀναιροῦνται; οὐ ψεύδη πάντα καὶ βλασφημίαι καὶ ἐπιορκίαι διὰ ταύτης περαίνονται; οὐ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δι᾽ αὐτῆς ἀνατρέπονται;

ſophis præſentibus. quid igitur fuerit lingua me-
lius & præſtantius in uita? omnis enim doctrina,
& philoſophia per ipſam monſtratur ac traditur.
p ipſam datiões, acceptiões, fora, ſalutatiões, bñdi-
centiæ, muſa omnis. per ipſam celebrantur nu-
ptiæ, ciuitates eriguntur, homines ſeruantur. &,
ut breuiter dicam, per ipſam tota uita noſtra cõſi-
ſtit. nihil ergo lingua melius. ob hæc
diſcipuli Aeſopum recte loqui dicentes,
aberraſſe uero magiſtrum, abiere ſingu-
li in domum. Poſtridie rurſus accuſantibus i-
pſis Xanthũ, ille reſpõdebat, nõ ſecundũ uolũtatẽ
ſuam hæc fuiſſe, ſed inutilis ſerui ne-
quitia, hodie aũt permutabit cœnam, & ipſe præ-
ſentibus uobis cum eo colloquar. ac uocato eo,
uiliſſimum quodq;, & peſſimum obſonari iubet,
quod diſcipuli ſecũ forent cœnaturi. ille autem ni-
hil mutatus, rurſus linguas emit, & appara-
tas diſcumbentibus appoſuit. hi inter ſe ſub-
murmurabãt, porcinæ rurſus liguæ. & paulo poſt
iterum linguas appoſuit. & ualde iterũ, atq; iterũ.
Xantho aũt iniquo aio ferẽte, & qd hoc æſope di-
cente, num rurſus mandaui tibi opti-
mũ qđq;, & pſtãtiſſimũ obſonari? ac nõ poti9 ui-
liſſimũ qđq;, & peſſimũ? ille aũt, & qd unq; peı9 li
gua ò here? nonne urbes per ipſam corruunt?
nõ homines p ipſam iterficiunt? nõ mẽdacia oia,
& maledicta, & periuria p ipſam pficiuntur? non
nuptiæ, & principatus, & regna p ipſã euertunt?
non, ut

οὐχ ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μυρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ αἰσώπου φαμένου, τῶν τις συνανακειμένων τῷ ξάνθῳ φησίν. οὗτος εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἄπορος εἴη μανίας ἀφορμή σοι γενέσθαι. οἵα γὰρ ἡ μορφὴ, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή. καὶ ὁ αἴσωπος πρὸς αὐτὸν, σύ μοι δοκεῖς ἄνθρωπε κακεντρεχής τις καὶ περίεργος εἶναι, δεσπότην παροξύνων κατὰ οἰκέτου. καὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦτα, προφάσεως ἐφιέμενος μαστιγῶσαι τὸν ἄνθρωπον· δραπέτα φησὶν, ἐπεὶ περίεργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖξόν μοι ἀπερίεργον ἄνθρωπον ἀγαγών. ἐξελθὼν τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τῆς λεωφόρου ὁ αἴσωπος, καὶ τοὺς παριόντας περισκοπῶν, ὁρᾷ τινα ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱκανὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δοκιμάσας καθ' αὑτὸν ἀπράγμονά τινα, καὶ ἁπλοϊκὸν εἶναι, προσελθὼν φησὶν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἄγροικος ἐκεῖνος μηδὲν περιεργασάμενος, μή τε τίς ὢν ὑπὸ τίνος καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺν αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὖσιν ἀνέπεσεν. ἐρομένου δὲ τοῦ ξάνθου, τίς οὗτος; αἴσωπος εἶπεν, ἀπερίεργος ἄνθρωπος. καὶ ὁ ξάνθος εἰς οὖς εἰπὼν τῇ γυναικὶ συνυποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιτάττῃ, ποιεῖν, ὡς ἂν εὐπροσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσώπῳ ἐντείνειεν. εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων φησὶ, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ τῆς λεκάνης βαλοῦσα, τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψον. διενοεῖτο γὰρ καθ' αὑτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος εὐλαβηθήσεται, ὁ δ' αἴσωπος ὡς ἐκείνου περιέργου φανέντος, πληγὰς λήψεται. ἡ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, ᾔει τοὺς πόδας τοῦ ξένου νίψουσα, ὁ δὲ

γνοὺς

nõ, ut ſummatim dicam, uita omnis p ipſam infi-
nitorum errorum referta eſt? Hæc Aeſopo di-
cente, quidã ex diſcũbẽtib⁹ unà, Xantho inqt. hic,
niſi ualde te ipſum munieris, non dubia erit
inſaniæ cauſa tibi. qualis enim forma, talis
& anima. & Aeſopus ad eum, tu mihi uide-
ris, ò homo prauus quidam, & curioſus eſſe, he-
rum iritans contra ſeruum. & Xanthus ad hæc,
cauſam cupiens uerberandi hominem,
fugitiue inquit, qm̃ curioſum dixiſti amicũ, oſten-
de mihi incurioſum hoiem adductũ. egreſſus igi-
tur poſtridie in plateam Aeſopus, & eos,
q pteribãt, circũſpiciẽs, uidet qndã i loco quodã di
u ſedentem, quem iudicans ſecum
ocioſum & ſimplicem eſſe, accedens inquit.
herus te inuitat ſecum pranſurum. & ruſti-
cus ille nihil ſciſcitatus, neq; quis eſſet
à quo inuitaretur, ingreſſus eſt in domum, & cũ
ipſis calceis ut erant uiles, diſcubuit. rogante
autem Xantho, quis hic? Aeſopus ait, incurioſus
homo. & Xanthus ĩ aurẽ fatus uxori, ut ſibi obſe-
queretur, & quod ipſe iuſſerit face
ret, ut honeſta ratione plagas Aeſopo in-
ferret, deinde corã oĩbus inquit. domina, aquã
in peluim inijce, & pedes hoſpitis laua.
cogitabat enim ſecum omnino hoſpitem recu-
ſaturum. Aeſopum uero, quia ille curioſus eſ-
ſet, uerberibus cæſum iri. illa igitur iacta aqua
in peluim, ibat pedes hoſpitis lotura. at ille

γνοὺς ταύτην οὖσαν τὴν τοῦ οἴκου δεσπότιν, καθ' ἑαυ-
τὸν εἶπε. τιμῆσαί με πάντως βούλεται, καὶ τούτου
δὲ χάριν αὐτοχειρία τοὺς πόδας μου βούλεται νίψαι.
ἐπεὶ θεραπαινίσιν εἶχεν ἂν τοῦτ' ἐπιτάξαι. προτείνας
οὖν τοὺς πόδας, νίψον κυρία, φησί. καὶ νιψάμενος
ἀνεκλίνθη. τοῦ δὲ ξάνθου κελεύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ
δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ' αὑ-
τὸν, ὡς αὐτοὺς μὲν τὸ πρότερον ἔδει πιεῖν, ἐπεὶ δ' οὕ-
τως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευ-
νᾶν, καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀριστώντων δὲ, καί τινος ἐδέ-
σματος τῷ ξένῳ παρατεθέντος, κἀκείνου ἡδέως ἐσθί-
οντος, ὁ ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύ-
σαντι ἐνεκάλει. καὶ μέντοι καὶ ἀποδυθέντι πληγὰς
ἐνεφόρει. ὁ δ' ἀγρότης καθ' αὑτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα
ἄριστα ἕψηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς
ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα προφάσεως βούλεται τὸν αὑτοῦ δοῦ-
λον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τοῦ δὲ ξάν-
θου ἀσχάλλοντος καὶ οὐχ ἡδέως διακειμένου, ἐπεὶ μη-
δὲν ὁ ξένος περιειργάζετο, τέλος πλακοῦντες ἠνέχθη-
σαν. ὁ δὲ ξένος ἅτε δὴ μήπω πλακοῦντος γευσά-
μενος, σωρεύων καὶ συνειλῶν αὐτοὺς ὡς ψωμοὺς ἤσθιε.
τοῦ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένου, καὶ τί δὴ
ποτε ὦ κατάρατε φαμένου καὶ μέλιτος δίχα καὶ πε-
πέρεως τοὺς πλακοῦντας ἐσκεύασας; ἐκεῖνος ἔφη,
εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὦ δέσποτα ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ
δ' οὐχ ὡς ἔδει ἐσκεύασαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν δέσποιναν
αἰτιῶ. καὶ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς τῆς ἐμῆς τοῦτο γέγονε
γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πά-
λιν τῇ γυναικὶ νεύει αὐτῷ συνυποκριθῆναι δι' αἴσω-
πον

cognoſcens hanc eſſe domus dominam,ſe-
cũ loquebat̃,honorare me om̃ino uult, atq; huius
rei gratia ſuis manibus pedes meos uult lauare,
cum ancillis queat hoc mandare. extenſis
igitur pedibus,laua, inquit,hera,ac lotus
diſcubuit. Xantho autẽ iubente uinum hoſpiti
dari bibere,rurſus ille igitur conſyderabat ſe-
cum,ipſos ante oportere bibere,ſed quia ſic
ipſis uiſum eſt,non opus mihi hæc inquire-
re.& accipiens bibit.prandentibus uero, & fercu-
lo quodã hoſpiti appoſito ,atq; illo ſuauiter come-
dente , Xanthus cocum,ꝙ male hoc condi-
uiſſet,criminabatur, atq; etiã nudum uerberibus
afficiebat.ruſticus autẽ ſecũ dicebat,ferculũ quidẽ
optime coctũ eſt,& nihil ei deeſt ,quo min⁹ recte
paratum ſit,ſi autẽ abſq; cauſa uult ſuum ſer-
uum flagellare pater familias,quid ad me? Xan-
tho aũt ægreferente,neq; iucunde affecto,qm̃ ni-
hil hoſpes curioſe inquirebat,tandẽ placentæ alla-
tæ ſunt, hoſpes uero tanq̃ nunq̃ placentã guſtaſ-
ſet cõuoluẽs,& accipiẽs ipſas,ut pães comedebat.
Xantho aũt piſtorem accuſante , & cur nam
ò execrande dicente,& abſq; melle,ac pi-
pere placentas præparaſti? ille inquit,
ſi cruda eſt ò here placenta,me uerbera.ſi
uero nõ ut oportebat, ꝑparata eſt,nõ me ſed herã
accuſa.& Xanthus , ſi à mea hoc factum eſt
uxore,uiuam ipſam nunc comburam.atq; i-
terũ uxori innuit, ut ſibi obſequeret̃ ꝓpter Aeſo-

πον. κελεύσας οὖν κληματίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῆναι, πυρὰν ἀνῆψε. καὶ λαβόμενος τῆς γυναικὸς, ἐγγὺς τῆς πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκήσιμος ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφεῖναι. διέτριβε δέ πως καὶ περιέβλεπε τὸν ἄγροικον, εἴπως ἀναστὰς τοῦ τοιοῦδε τολμήματος εἶρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειεν. ὁ δὲ, καθ' αὑτὸν αὖθις διεσκοπεῖτο, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δή ποτε οὕτως ὀργίζεται; εἶτά φησιν οἰκοδέσποτα, εἰ τοῦτο κέκρικας δεῖν γενέσθαι, ὑπόμεινόν με μικρὸν μέχρις ἂν ἀπελθὼν ἐνέγκω μου καὶ αὐτὸς δὴ ἀγροῦ τὴν γυναῖκα, ὡς ἂν ἄμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσῃς. ταῦτα τοῦ ἀνδρὸς ὁ ξάνθος ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον καὶ γενναῖον θαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησίν, ἴδε ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀπερίεργος. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἴσωπε. ἅλις ἔχει σοι τοῦ λοιποῦ. τὸ δ' ἐντεῦθεν, ἐλευθερίας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ. τῇ δ' ἐπιούσῃ ὁ ξάνθος ἐπέταξε τῷ αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέψασθαι, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλος, βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λουθῆναι. ἀπιόντι δὲ, ὁ στρατηγὸς συναντήσας, καὶ τοῦ ξάνθου γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοιτο. τοῦ δὲ, οὐκ οἶδα φαμένου, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ παρ' οὐδὲν λογισθῆναι, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κέλευει. ἀπαγόμενος τοίνυν ὁ αἴσωπος ἔκραξεν, ὁρᾷς ὦ στρατηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; ἃ γὰρ μὴ προσεδόκησα, καὶ συνήντησά σοι, καὶ εἰς εἱρκτὴν ἤδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ τῆς ἀπολογίας ἑτοίμῳ, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αἴσωπος δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλου, καὶ λίθον ὁρᾷ κατὰ τὸ τῆς εἰσόδου μεσαίτα

τον

pum. iusso igitur sarmenta in medium afferri, pyram succendit, & arreptam uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignem imittere. differebat aũt aliquo mō, et circũspiciebat rusticũ si quo modo assurgens à tali audacia ꝓhibere ipsum aggrederet̃. sed is secũ rursus cõsyderabat, cum nulla adsit causa, quid nam sic irascit̃: dein inqt, ò pater familias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parump dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxorem, ut ambas simul comburas. hæc à uiro Xanthus audiẽs, & huius synceritatẽ, ac generositatẽ admiratus, Aesopo inquit. ecce uere homo incuriosus. habes accepta p̃mia uictoriæ ò æsope. satis ẽ tibi de cætero. dein uero libertatem tuam assequeris. postridie autem Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba, uelle enim lauari. abeunti aũt p̃tor occurrẽs, & xãthi ip̃m eẽ cognoscẽs interrogauit, quó nam iret. ille nescio dicente, existimans prætor interrogationẽ suã floccipendi, in carcerem ipsum adduci iubet. iter abducẽdũ igit̃ Aesopus clamauit, uides ò p̃tor queẽadmodũ recte rñderim: q̃ em̃ nõ expectaui, & occurri tibi, & in carcerem iam trahor. tum prætor stupefactus responsi promptitudine, siuit abire. Aesopus autẽ profectus in balneas, & multitudinẽ in ipsis intuitus turbæ, & lapidem uidet in medio ingressu

 positum

τὸν κείμενον, ἐφ᾽ ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, τὸν πόδα προσέπταιε. τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν ἐφθῶ λύσασθαι, ἄρας μετέθηκεν. ὑποστρέψας οὖν πρὸς τὸν δεσπότην, εἰ κελεύεις φησὶ δέσποτα λύσασθαι, ἕνα ἄνθρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ τεθέαμαι. τοῦ ξάνθου ἐλθόντος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν λουομένων ἰδόντος, καὶ τί τοῦτο, εἰπόντος, αἴσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφης ἑωρακέναι; ὁ αἴσωπος, ναί φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκεῖνον (τῇ χειρὶ δείξας) πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον εὗρον, ἐφ᾽ ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπταιον. εἷς δέ τις πρὶν ἢ προσπταῖσαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκεῖνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἑωρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲν παρὰ τοῦ αἰσώπου ἀργὸν εἰς ἀπολογίαν. ἄλλοτέ ποτε τοῦ ξάνθου ἐξ ἀφέδρου ἐπανιόντος, καὶ πυθομένου τὸν αἴσωπον, τί δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μετ᾽ ἀπόπατον τὰ τῆς γαστρὸς ἐκκρίματα βλέπουσιν, ἐκεῖνος ἔφη. κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνήρ τις τῶν τρυφερώτερον ζώντων, πολὺν χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφόδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρίβων, ἀποπατῆσαι φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν δεδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τῆς γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μήπως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόνθασιν. ἀλλά σοι δέσποτα μὴ φοβοῦ, οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τινι συμποσίου συγκροτηθέντος, καὶ τοῦ ξάνθου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινθέντος, καὶ τοῦ πότου ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ προβλήματα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδεῖτο. καὶ τοῦ ξάνθου ἀρξαμένου ταράττεσθαι, αἴσωπος παρεστὼς ἔφη, δέσποτα, ὁ διόνυσος τρεῖς κέκτηται κράσεις. τὴν μὲν πρώτην

ἡδονῆς

positum,in quē singuli ingredientes, & egredientes offendebant. hunc aūt unus quis ingrediēs ut lauaretur, sublatum transposuit. reuersus igitur ad herum,si uis inquit here lauari unum hominem in balneis uidi.& Xantho profecto,ac multitudinem lauantium uidente, & qd hoc dicēte ô Aesope,nō ne unū hoiem dixisti te uidisse? Aesopus certe inquit. nā lapidem illum (manu ostēdēs) añ ingressū positū reperi, in quē īgrediētes oēs,& exeūtes offendebāt. unus uero quidā anq̄ illideret eleuatū trāsposuit. illū igit̃ unū hominē dixi uidisse,pluris faciens q̄ alios. tum Xanthus,nihil apd' Aesopū tardū ē ad respōsionē. aliquā aliàs Xantho ex latrina redeūte,& interrogāte Aesopum,quid ita homines post cacationem uentris excrementa aspiciunt? ille ait, Antiquis temporibus uir quidam delicatius uiuens multo tēpore præ delicijs in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit præcordia. ex illo tempore igit̃ timentes cæteri homines,uentris inspiciunt sordes,ne quo modo & ipsi hoc patiantur. sed tu here,ne time. nō em̄ sunt tibi p̄cordia. Die aūt quodam celebrato conuiuio , & Xantho cum alijs philosophis discumbente,& potu iam inualescente,crebræ quæstiones inter hos uersabantur, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait,here, Bacchus tria possidet temperamenta , primum
 uolupta-

ἡδονῆς. τὴν δὲ δευτέραν, μέθης. τὴν δὲ τρίτην, ὕβρεως. καὶ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἤδη καὶ ἡσθέντες, τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ Ξάνθος, ἤδη μεθύων φησί, σιώπα, τοῖς ἐν ᾅδῃ συμβούλευε. καὶ ὁ Αἴσωπος, οὐκοῦν καὶ εἰς ᾅδου κατασπασθήσῃ. τῶν δὲ σχολαστικῶν τις ὑποβεβρεγμένον ἤδη τῇ μέθῃ τὸν Ξάνθον ἰδών, καὶ ὅλον εἰπεῖν οἰνοπλῆγα, καθηγητά φησι, δύναταί τις ἐκπιεῖν τὴν θάλατταν ἄνθρωπος; καὶ ὅς, πάνυ μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτην ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστικός, εἰ δ' οὐ δυνήσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγράψω; καὶ ὁ Ξάνθος, τὴν οἰκίαν μου τίθημι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τοὺς δακτυλίους, τὰς συνθήκας ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὖν διελύθησαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωΐας διεγερθέντος τοῦ Ξάνθου, καὶ τήν τε ὄψιν νιψαμένου, καὶ τὸν δακτύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι μὴ ἰδόντος, καὶ τὸν Αἴσωπον περὶ αὐτοῦ πυθομένου, ἐκεῖνος οὐκ οἶδα, φησί, τί ποτε γέγονεν. ἓν δ' οἶδα μόνον, ὅτι τῆς οἰκίας σαυτοῦ ἀλλότριος γέγονας. καὶ ὁ Ξάνθος, ὅτι τί δή; καὶ ὁ Αἴσωπος, ὅτι τὴν χθὲς μεθύων, συνέθου τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν. κἀπὶ ταῖς ὁμολογίαις κατέθου καὶ τὸν δακτύλιον. κἀκεῖνος, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μεῖζον πίστεως ἔργον δυνήσομαι; ἀλλά σου νῦν δέομαι, εἴ τις σύνεσις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπερίσασο καὶ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς περιγενέσθαι, ἢ τάς γε συνθήκας λῦσαι. καὶ ὁ Αἴσωπος, περιγενέσθαι μὲν οὐκ ἔνι, λυθῆναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὰν γὰρ αὖθις τήμερον εἰς ταυτὸ συνέλθητε, μηδ' ὁτιοῦν φανῇς δειλιάσας, ἀλλ' ἅπερ ὡμολόγησας περὶ οἰνῶν, ταῦτα καὶ νήφων λέγε. κέλευσον μέντοι στρώματα καὶ τράπε-

uoluptatis,secundum ebrietatis,tertium contu/
meliæ.& uos igitur poti iam,& lætati,quæ reli/
qua sunt,obmittite.tum Xanthus iã ebrius,ait,ta/
ce,inferis consule.& Aesopus,igi/
tur & in infernũ distrahere. Ex discipulis aũt q̃dã
subebrium iam Xanthum uidens, &
ut in uniuersũ dicã,temulẽtũ,ò p̃ceptor inq̃t,põt
ne quis ebibere mare homo? & ille,admodum
quidem.ego enim ipse hoc ebibam.& disci/
pulus,at si nõ poteris,quã nam tibi multã irroga/
bo? tum Xanthus,domũ meã depono totã.atque
interim depositis anulis pa/
cta firmauerunt,tum discesserunt. Postri/
die diluculo,excitato Xantho,ac faciem
lauante,& anulum inter lauandum non ui/
dente,& Aesopum de eo interrogante,ille
nescio inq̃t,q̃d nã factũ fuerit, sed unũ scio tantũ,
quod à domo decideris tua.tum Xanthus,
quamobrẽ? & Aesopus,quoniã heri ebrius pepi/
gisti mare ebibere,atq; in pactis deposu/
isti & anulum.& is.tum quomodo ma/
ius fide opus potero? uerum te nunc rogo,si
qua cognitio,siqua prudentia,siq̃ experiẽtia, p̃sto
sis,ac opem porrige,ut uincam,aut pa/
cta dissoluã.& Aesopus,uincere q̃dẽ haud licet,
sed ut soluas pacta,efficiam. Cum hodie rur
sus in unum conueneritis,nullo modo uidearis
timere,uerum quæ pactus es ebrius, eadem
sobrius quoq; dic,iube itaq; stramenta,& men/

 sam in

ζαν παρὰ τὴν ἠϊόνα τεθῆναι, καὶ παῖδας ἑτοίμους σὺν ἐκπώμασιν ὀρέγειν σοι τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπειδὰν δὲ σύμπαντα θεάσῃ τὸν ὄχλον συνδεδραμηκότα ἐπὶ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεσὼν, κέλευσον ἐκ τῆς θαλάττης πληθῆναι τὸ ἔκπωμα. καὶ τοῦτο λαβὼν ἐν ἐπηκόῳ πάντων εἰπὲ τῷ συνθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν πεποιήκαμεν τὰς συνθήκας. καὶ ὃς ἀποκρινεῖταί σοι, ὡς ὡμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν. στραφεὶς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσον. ἄνδρες σάμιοι, ἴστε καὶ ὑμεῖς πάντως πλείστους ὅσους ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν. ἐγὼ δὲ συνεθέμην μόνην τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν, οὐ μὴν καὶ τοὺς εἰσιόντας εἰς αὐτὴν ποταμούς. οὗτος οὖν ὁ σχολαστικὸς ἀπελθὼν πρότερον ἐπισχέτω τοὺς ποταμοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' εὐθὺς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπίομαι. ὁ δὲ ξάνθος τὴν μέλλουσαν ἐκ τούτου τῆς συνθήκης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὑπερήσθη. τοῦ δήμου τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συῤῥεύσαντος ἐπὶ θέαν τοῦ πραχθήσεσθαι μέλλοντος, καὶ τοῦ ξάνθου κατὰ τὰ διδαχθέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου δράσαντος, καὶ εἰπόντος, οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ σχολαστικὸς προσπεσὼν τηνικαῦτα τῷ ξάνθῳ, νενικῆσθαί τε ὡμολόγει, καὶ τὰς συνθήκας ἐδεῖτο λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξάνθος δυσωποῦντος τοῦ δήμου. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἴσωπος προσελθὼν τῷ ξάνθῳ φησίν. ὁ πάντα σοι τὸν βίον χαρισάμενος, ἐγὼ, οὔκουν ἄξιός εἰμι δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ οὐ βουλομένῳ μοι ἦν

τοῦτο

ſam in littore poni,& pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam .cum autē omnem uideris turbam concurriſſe ad ſpectaculum,ipſe diſcumbens iube ex mari impleri poculum.atq; hoc accepto oībus audientibus,dic pactis præfecto,quæ nam apud uos fœdera iniuimus? atq; is reſpondebit tibi,quod pepigeris mare ebibere. conuerſus igitur tu ad omnes,ſic dicito, Viri Samij,ſcitis & uos penitus q̃plurimos fluuios prorumpere in mare,ego autem pepigi mare ſolum ebibere,non etiam exeuntia in ipſum flumina.hic itaq; ſcholaſticus eat prius contenturus flumina omnia, deinde ſtatim mare ſolum ebibam.Xanthus autem futuram ex hoc pacti ſolutionē cognoſcēs, uehemēter lætatꝰ ē.populo igitur ad littus confluente ad ſpectaculum eius,quod faciendū erat,cumq; Xanthus quæ edoctus fuerat ab Aeſopo, feciſſet,ac dixiſſet,Samij acclamarunt laudantes ipſum,& admirātes.ſed ſcholaſticꝰ Xāthi pedibꝰ obuolutꝰ & uictum ſe confitebatur,& pacta rogabat diſſolui.quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipſis in domum,Aeſopus adiens Xanthum, inquit.per omnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus ſum ô here cōſequi libertatē? & Xāthꝰ obiurgādo ipſum repulit ,dicens,an nolo ipſe

hoc facere

τοῦτο πρᾶξαι; ἀλλ' ἔξελθε πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ σκέψαι. κἂν ἴδῃς δύο κορώνας, ἀνάγγειλόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς οὗτος. ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδῃς, τοῦτο πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἴσωπος, καὶ συμβὰν οὕτω δύο κορώνας ἐπί τινος ἰδὼν δένδρου καθεζομένας, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγγειλεν. ἐξιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος θατέραν μόνην ἰδὼν, ἔφη, οὐκ εἶπάς μοι κατάρατε δύο ἑωρακέναι; καὶ ὃς, οὕτως. ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλευάζειν με. καὶ κελεύει αὐτὸν γυμνωθέντα τύπτεσθαι. τοῦ δ' αἰσώπου μαστιγουμένου, προσελθών τις ἐκάλει ἐπὶ τὸ δεῖπνον τὸν ξάνθον. καὶ ὁ αἴσωπος ἔτι τυπτόμενος ἀνεβόησεν. οἴμοι τῷ δυστήνῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἰδὼν, τύπτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδὼν μόνην εἰς εὐωχίαν ἄπει. ἕωλος ἄρ' ἦν ἡ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τὸ ἀγχίνουν αὐτοῦ θαυμάσας, παύσασθαι κελεύει τυπτόμενον. μετὰ δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας ὁ ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τοῦ πυλῶνος στῆναι, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους. τῇ δὲ ὥρᾳ τοῦ ἀρίστου κλείσας αἴσωπος τὸν πυλῶνα, ἔνδον ἐκαθέσθη. τῶν κεκλημένων δέ τινος ἐλθόντος, καὶ τὴν θύραν κόπτοντος, αἴσωπος ἔνδοθεν ἔφη, τί σείει ὁ κύων; ὁ δὲ, νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὖν ἕκαστος ἀφικνούμενος, αὖθις ἀπῄει σὺν ὀργῇ, νομίζων ὑβρίζεσθαι, τοῦ αἰσώπου ταυτὰ πάντας ἔνδοθεν ἐρωτῶντος. ἑνὸς δ' αὐτῶν κόψαντος, καὶ τί σείει ὁ κύων ἀκούσαντος, καὶ τὴν κέρκον, καὶ τὰ ὦτα ἀποκριθέντος,

αἴσωπος

hoc facere? sed exi ante uestibulum, & specu-
lare, & si uideris duas cornices, renũcia mihi, bonũ
em̃ auguriũ hoc. q̃ si unã uideas, hoc malum. ac-
cedẽs igitur Aesopus, atq; cũ forte duas ita corni
ces sup̱ quadã uidisset arbore sidentes, accedens
Xantho renunciauit. exeunte aũt Xantho, altera
harũ euolauit, & Xanthus alteram solam uidens
ait, nõnne dixisti mihi execrãde duas uidisse te? &
is, ita, sed altera euolauit. tum Xanthus, deerat
tibi fugitiue deridere me. & iubet eum denu-
datum uerberari. at dũ Aesopus uerberabat, pro-
fectus quidã inuitauit ad cœnã Xanthũ. ac Aeso-
pus inter uerbera exclamauit, hei mihi misero.
ego em̃ q duas uidi cornices, uerberor: tu uero, q
unam tantum, in conuiuium abis. uanũ itaq; fuit
augurium. tum Xanthus solertiam eius admi-
ratus, cessare iubet uerbera. nõ multis autem post
diebus philosophos & rhetoras cũ inuitasset Xan
thus, iussit Aesopo ante uestibulum stare,
& nullum indoctum ingredi sinere, sed
doctos solos. hora aũt prãdij clauso uestibulo, Ae-
sopus intus sedebat. ex inuitatis
autẽ quodam profecto, & ianuam pulsante, Aeso
pus intus ait. quid mouet canis? ille putans ca-
nis uocari, iratus discessit. sic ergo unusquisq;
ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria af-
fici, Aesopo eadem omnes interrogan-
te. cũ aũt unꝰ ipsorũ pulsasset, & qd mouet canis au
diuisset, & caudam & aures respondente,

 Aesopus

αἴσωπος αὐτὸν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀνοίξας πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καὶ φησίν, οὐδεὶς τῶν φιλοσόφων συνεσιαθῆναί σοι ἦλθεν ὦ δέσποτα, πλὴν οὗτος μόνος. καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμησε, παραλελογίσθαι οἰηθεὶς ὑπὸ τῶν κληθέντων. τῇ δ᾽ ὑσραίας συνελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τὴν διατριβὴν, ἐνεκάλουν τῷ ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς ἔοικας ὦ καθηγητὰ, ἐπεθύμεις μὴ αὐτὸς ἐξουδενῶσαι ἡμᾶς, αἰδούμενος δὲ, τὸν σαπρὸν ἐπὶ τοῦ πυλῶνος ἔσησας αἴσωπον, ὡς προπηλακίσαι, καὶ κύνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθος, ὄναρ τοῦτ᾽ ἐστὶν, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὕπαρ. καὶ δὴ τάχος μετακληθεὶς αἴσωπος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ, τοῦ χάριν τοὺς φίλους ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη· οὐχὶ σύ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς τὴν σὴν συνελθεῖν εὐωχίαν, ἀλλ᾽ ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ τίνες οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἴσωπος, οὐδεμιᾷ μηχανῇ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπτόντων τὴν θύραν, κἀμοῦ ἔνδοθεν ἐρωτῶντος, τί ποτε σείει ὁ κύων, οὐδ᾽ ὅστισοῦν αὐτῶν συνῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τούτων εἰσήγαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τοῦτον ἀποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν τοῦ αἰσώπου ἀπολελογημένου, ὀρθῶς ἅπαντες λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ᾽ ἡμέρας πάλιν τινὰς, ὁ ξάνθος ἑπομένου τοῦ αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγένετο, καὶ ἃ ἐν ταῖς λάρναξιν ἐπιγράμματα ἦν ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτερπε. τοῦ δ᾽ αἰσώπου ἔν τινι τούτων ἐγκεχαραγμένα σοιχεῖα ταῦτα ἰδόντος, ᾱ. β̄. δ̄. ο. ε. θ. χ, ἐπιδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ, καὶ

Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, nullus philosophus ad conuiuiū tuū uenit ò here, præter hunc solum. & Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant xāthū dicētes, ut uideris ò pceptor, cupiebas qdē ipse contemnere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo cōstituisti Aesopū, ut nos iiuria afficeret. & canes uocaret. & Xanthus, insomnium ne id est, an uera res? tum illi, nisi stertimus, uera res. & celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cui⁹ rei gr̄a amicos ignominiose amolit⁹ eēt, ait nō tu mihi here mandasti, ne quem uulgarium ac indoctū hoīem pmitterē in tuū cōuenire cōuiuium, sed solos doctos? tum Xanthus, & quales hi, nónne docti? & Aesopus, nullo pacto, ipsis etenim pulsantibus ianuam, & me intus rogitāte, qd nā moueat canis, neq; quisq̃; eorū intellexit sermonē. ego igitur cū indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc, qui docte respondit mihi. sic igitur cū Aesopus respondisset, recte oēs dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monimenta accessit. & quæ in arcis erant epigrammata legēs, se ipsum delectabat. at Aesopo in quadam ex ipsis inscalptas literas has uidente, α. β. δ. ο. ε. θ. χ. ostendentéq; Xantho,

atq;

καὶ ἐρόμενος εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη, ἐπιμελῶς ἐκεῖνος σκεψάμενος, οὐχ οἷός τ' ἐγένετο τὴν τούτων εὑρεῖν διασάφησιν, καὶ ὡμολόγησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰ διὰ ταύτης τῆς στήλης ὦ δέσποτα θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς, θάρσει, λήψῃ γὰρ τὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ χρυσίου. τότε ὁ αἴσωπος ἀποχὼν τῆς στήλης βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν, καὶ ἤνεγκε τῷ δεσπότῃ, λέγων. δός μοι τὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὗρες τὸν θησαυρόν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν στοιχείων μοι φράσῃς. τὸ γὰρ μαθεῖν τοῦτο, πολὺ τοῦ εὑρήματος ἐμοὶ τιμιώτερον. καὶ ὁ αἴσωπος, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα, ἃ καὶ φησὶν, ᾱ ἀποβάς. β̄, βήματα. δ̄, τέσσαρα. ο, ὀρύξας. ε̄ εὑρήσεις. θ̄, θησαυρόν. χ̄, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπειδήπερ οὕτως ἐπήβολος εἶ καὶ πανοῦργος, οὐ λήψῃ σου τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀναγγελῶ δοθῆναι ὦ δέσποτα τὸ χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ τεταμίευται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τοῦτ' οἶδα; κἀκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων. τοῦτο γάρ φησιν. ᾱ, ἀπόδος. β̄, βασιλεῖ. δ̄, διονυσίῳ. ο, ὃν εὗρες. θ̄, θησαυρόν. χ̄, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἑρμαίου, ἡσύχασον. κἀκεῖνος, οὐ σύ μοι νῦν τοῦτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας. καὶ ὅπως, ἄκουσον. τοῦτο γὰρ λέγει τὰ γράμματα. ᾱ, ἀνελόμενοι. β̄, βαδίσαντες. δ̄, διέλεσθε. ο, ὃν εὕρετε. θ, θησαυρόν. , χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος δεῦρο φησιν

atq; rogante, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. tum Aesopus, si per hanc columnulam ô here thesaurũ oñdã tibi, q̃ re me remunerabis? & is, cõfide. accipies enim libertatem tuam, atq; dimidium auri. tunc Aesopus, distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurum. & Xanthus, non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris, nam scire hoc multo re inuenta mihi preciosius. & Aesopus, qui thesaurum infodit hic, ut uir eruditus literas inscalpsit has, quæ & inquiunt, α recedens, β. passus, δ. quatuor; ο. fodiens, ε. inuenies, θ. thesaurum, χ. auri. & Xanthus, quia ita solers es, & astutus, non accipies tuã libertatẽ. & Aesopus, renũciabo dandum aurum ô domine regi Bysantinorũ. illi enim recõditum est. & Xanthus, unde hoc nosti? & ille, ex literis. hoc enim inquiunt, α. redde, β. regi, δ. Dionysio, ο. quem, ε. inuenisti, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. & ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit. ac quemadmodum, audi. hoc enim dicũt literæ, α. acceptum, β. uadentes, δ. diuidite. ο, quem, ε. iuenistis, θ. thesaurũ, χ. auri. & Xanth⁹, uenias in

σιν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἂν καὶ τὸν θησαυρὸν διελώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν, ὁ ξάνθος φοβούμενος τὸ τοῦ αἰσώπου λάλον, εἰς εἱρκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ αἴσωπος ἀπαγόμενος, τοιαῦταί φησίν εἰσιν αἱ ὑποσχέσεις τῶν φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω μου τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελεύεις βληθῆναί με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φής, ἵν' ἐλευθερίας τυχὼν, σφοδρότερός μου γένῃ κατήγορος. ὁ δὲ αἴσωπος εἶπεν, ὅ,τί ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιεῖν, ποίει. πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους συνέπεσέ τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ. πανδήμου ἑορτῆς ἀγομένης, αἴφνης ἀετὸς καταπτὰς, καὶ τὸν δημόσιον ἁρπάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆκεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείστην περὶ τοῦδε τοῦ σημείου πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, κατὰ ταυτὸν ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ ξάνθου, ἅτε πρώτου τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ σημείου διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ᾔτησε. καὶ ἀφικόμενος οἴκαδε, πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρῖναι δυνάμενος. ὁ δ' αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν συνοήσας τοῦ ξάνθου, προσελθὼν, λέγει. τοῦ χάριν ὦ δέσποτα οὕτω διαπλεῖς ἀθυμῶν; ἐμοὶ προσανάθου, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι, αὔριον δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς σαμίοις, ὡς ἐγὼ μὲν οὔτε σημειολυτεῖν ἐπαιδεύθην, οὔτ' οἰωνοσκοπεῖν, παῖς δέ μοι πρόσεστι πολλῶν πεῖραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. κἂν μὲν αὐτὸς ἐπιτύχω τῆς λύσεως

δέσποτα

quit in domum,ut & thesaurum diuida-
mus,& tu libertatem accipias.profectis ergo,
Xanthus timens Aesopi loquacitatem,in carce-
rem ipsum iussit inijci. & Aesopus
inter abducendũ,huiusmodi inquit sunt ꝓmissa
philosophorũ? non solum enĩ non accipio meam
libertatem,sed & in carcerem iubes inij-
ci me.Xanthus igitur iussit ipsum sol-
ui,& ait ei,nimirum recte inquis,ut parta liberta-
te,uehementior sis cõtra me accusator.tum Aeso-
pus dixit,quodcunq; mihi potes facere,fac
malũ.om̃ino uel inuitus liberabis me.Ea uero tem
pestate huiusmodi res Sami obtigit.cum publi-
ce festum celebraret̃,repente aquila deuolans,&
publicum rapiens anulum,in serui sinum demi-
sit.Itaq; Samij perterriti,& in plurimum ob
hoc prodigiũ cũ incidissent mœrorem,in unũ co-
acti,cœperunt rogare Xanthũ,quod primus ciui-
um esset,& philosophus,ut sibi iudicium pro-
digij manifestaret. at ille omnino ambigens tẽpus
petijt.& profectus domũ,multum erat tristis,&
solicitudinibus ĩmersus,ut qui nihil iudicare pos-
set.sed Aesopus mœrore Xanthi
cognito ,adiẽs ait, qua causa ò here sic ꝑseueras tri
stari?mihi committe, salute dicta mœrori.
cras in forum profectus dic Samijs
ego neq; prodigia soluere didici,neq; augurari,
sed puer mihi est multarũ rerũ peritus, ipse uobis
quæsitũ soluet.& si ipse cõsecutus fuero solutionẽ

δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀποίσῃ τοιούτῳ χρώμενος δούλῳ. ἂν ἀποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐντεῦθεν προστριβήσεται ὕβρις. πεισθεὶς οὖν ὁ ξάνθος, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον, κατὰ τὰς ὑποθήσας αἰσώπου διελέχθη τοῖς συνελθοῦσιν. οἱ δ' εὐθέως ἠξίουν τὸν αἴσωπον κληθῆναι. τοῦ δ' ἀφικομένου καὶ στάντος ἐπὶ τοῦ μέσου, οἱ σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτοῦ κατανοήσαντες, ἐρεσχελοῦντες, ἐφώνουν, αὕτη ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐκ τοῦ αἰσχροῦ τούτου τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ αἴσωπος κατασείσας τῇ χειρὶ, καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι, φησίν. ἄνδρες σάμιοι, τί μου τὴν ὄψιν σκώπτετε. οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῇ φαύλῃ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἡ φύσις ἐνέθηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν κεραμίων μορφὴν σκοπεῖτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ τὴν ἐντὸς γεῦσιν τοῦ οἴνου; ταῦτα τοῦ αἰσώπου πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἴσωπε, εἴτι δύνασαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὃς μετὰ παῤῥησίας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδήπερ ἡ τύχη φιλόνεικος οὖσα δόξης ἀγῶνα τέθεικε δεσπότῃ καὶ δούλῳ, κἂν μὲν ὁ δοῦλος ἥττων φανῇ τοῦ δεσπότου, διὰ μαστίγων ἐλεύσεται, εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ οὕτω πληγαῖς ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐμῆς ἐλευθερίας παῤῥησίαν χαρίσοισθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς τὸν ξάνθον ἐβόων, ἐλευθέρωσον αἴσωπον. ὑπάκουσον σαμίοις. χάρισαι τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξάνθος, οὐκ ἐπένευε. καὶ ὁ πρύτανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακοῦσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆσδε τῆς ὥρας

αἴσωπον

here, tu gloriam reportabis, tali utens
seruo. sin minus fuero consecutus, mihi soli e-
rit dedecus. persuasus igitur Xanthus, & poste-
ro die in theatrum profectus, & astans in me-
dio secũdũ admonitiões Aesopi cõciõatus ẽ ijs, q̃
cõuenerãt. illi uero statim rogabãt Aesopũ acciri,
qui cum uenisset, staretq; in medio, Samij
facie ipsius cõsyderata, deridẽtes clamabant, hæc
facies prodigiũ soluet? ex deformi hoc quid unq̃
boni audiemus? atq; ridere cœperunt. & Aeso
pus extenta manu silentio peti-
to, inquit, uiri Samij, quid faciem meam cauil
lamini? non faciem, sed animum respicere
oportet. sæpe eñ in turpi forma bonum animum
natura ĩposuit. an uos exteriorẽ testarũ formã cõ-
syderatis, ac nõ potius interiorẽ uini gustũ? hæc
ab Aesopo cũ audissent omnes, dixerũt, Aesope
si quid potes, dic ciuitati. & ille auda-
cter ait. uiri Samij, qm̃ fortuna, q̃ cõtẽtiõis studio-
sa est, gloriæ certamen ꝓposuit dño & seruo, & si
seruus inferior uideat̃ dño, uerberibus cæsus abi-
bit. sin autẽ præstantior, nihilo minus & sic uerbe
ribus lacerabit̃, si uos per meam libertatem loquẽ-
di mihi fiduciã ĩdulseritis, ego nũc uobis intrepide
quæsitũ narrabo. tũc populus uno ore clamabant
ad Xanthum, libertate dona Aesopum, obtẽpera
Samijs, largire libertatem eius ciuitati. at
Xanthus non annuebat, & prætor ait, Xanthe si
tibi non placet auscultare populo, ego hac hora

αἴσωπον ἐλεύθερον ἂν ποιήσαιμι, καὶ τότε σοι ὁμότι-
μος ἔσαι. τηνικαῦτα τοίνυν ὁ ξάνθος ἀνάγκῃ τὴν
ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κῆρυξ ἐβόα, ξάνθος ὁ φι-
λόσοφος ἐλευθεροῖ σαμίοις τὸν αἴσωπον. κἂν τού-
τῳ πέρας ὁ τοῦ αἰσώπου λόγος εἰλήφει, φάμενος
πρὸς τὸν ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. αἴσω-
πος οὖν ἐλευθερίας τυχὼν, στὰς εἰς τὸ μέσον, ἔφη.
ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴστε, βασιλεὺς τῶν ὀρ-
νίθων ἐστίν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτος
ἁρπάσας ἀφῆκεν εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημειῶσαι
βούλεται, ὅτι τῶν νῦν βασιλέων τις βούλεται ὑμῶν
τὴν ἐλευθερίαν δουλῶσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀ-
κύρους δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες, κατη-
φείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον καὶ
γράμματα παρὰ κροίσου τοῦ λυδῶν βασιλέως ἧκει σα-
μίοις, κελεύοντα τὸ ἀπὸ τοῦδε φόρους αὐτῷ παρέχειν,
εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἑτοίμους εἶναι. ἐβου-
λεύσαντο μὲν οὖν ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ὑπήκοοι γε-
νέσθαι τῷ κροίσῳ, συνοῖσον μέντοι εἶναι καὶ αἴσω-
πον ἐρωτῆσαι. κἀκεῖνος ἐρωτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόν-
των ἡμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρου ἀπαγωγὴν
ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβουλὴν μὲν οὐδ' ὥς, λόγον
δὲ ἐρῶ ὑμῖν, καὶ εἴσεσθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔ-
δειξεν ἐν τῷ βίῳ, θατέραν μὲν ἐλευθερίας, ἧς ἡ μὲν ἀρ-
χὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ὁμαλόν. θατέραν δὲ δουλείας,
ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ, εὐπετής τε καὶ βάσιμος, τὸ δὲ τέλος ἐπώδυνον.
ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεβόησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄν-
τες, ἑκόντες οὐ γινόμεθα δοῦλοι. καὶ τὸν πρεσβευτὴν οὐ σὺν
εἰρήνῃ ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβου-

λεύσατο

Aesopum libertate donabo, & tunc tibi æqua/
lis fuerit. tunc igitur Xanthus necessario
libertatē reddidit. & præco clamauit, Xāthus phi/
losophus liberū Samijs largitur Aesopū. atq; inte/
rim finem sermo Aesopi accepit dicentis
Xantho, uel inuitus me libertate donabis. Aeso/
pus itaq; libertatē consecutus, stans in medio ait,
uiri Samij, aquila ut scitis, regina a/
uium est. quoniam aūt imperatoriū anulum hæc
raptum demisit in serui sinum, hoc significare
uult, quendā ex ijs, qui nūc sunt, regē, uelle uestrā
libertatē in seruitutē redigere, atq; sancitas leges ir
ritas facere. his auditis Samij mœ/
rore repleti sunt. Sed nō multo post tempore &
literæ à Crœso Lydorum rege uenerunt ad Sa/
mios, iubētes eis ab illo tpe ut tributa sibi pēderēt,
sin min⁹ obtēperauerit, ut ad pugnā se pararēt. cō/
sultabāt igitur uniuersi. Timuerunt em̄ subditi fi/
eri Crœso, conducibile tamen esse & Aeso/
pum consulere. & ille consultus, ait, cum princi/
pes uestri sententiam dixerint de tributo dando
obtēperādū esse regi. cōsiliū iā min̄e, sed narratio/
nē uobis afferā, & scietis qd cōducat. fortūa duas
uias ostendit in uita, alterā libertatis, cuius prin
cipiū accessu difficile, sed finis plan⁹: alterā seruitu/
tis, cui⁹ pricipiū facile, & accessibile, finis aūt labori
osus. his auditis, Samij exclamauerūt. nos cū sim⁹
liberi, serui esse gratis nolum⁹, & oratorē ifecta pa
ce remiserunt. his ergo cognitis, Crœsus de/

 creuit

λεύσατο πόλεμον κατὰ σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβευτὴς ἀνήνεγκεν, ὡς οὐκ ἂν δυνηθείη σαμίους ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπου παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. δύνῃ δὲ μᾶλλον εἶπεν ὦ βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποστείλας, ἐξαιτῆσαι παρ' αὐτῶν αἴσωπον, ὑπισχνούμενος αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ χάριτας ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσιν τῶν ἐπιτεταγμένων φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσῃ τούτων περιγενέσθαι. καὶ ὁ μὲν κροῖσος κατὰ ταῦτα πρεσβευτὴν ἀποστείλας, ἔκδοτον ᾔτει τὸν αἴσωπον. σάμιοι δὲ τοῦτον ἐκδόσθαι γνώμης ἐγένοντο. αἴσωπος δὲ τοῦτο μαθών, ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἀγορᾶς ἔστη. καὶ φησίν, ἄνδρες σάμιοι, κἀγὼ μὲν περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέσθαι τοῦ βασιλέως. ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἕνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις συνῆψαν. τῶν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσοβούντων, οἱ λύκοι πρεσβευτὴν ἀποστείλαντες, ἔφασαν τοῖς προβάσιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεισθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τούς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾷστα διέφθειραν. οἱ σάμιοι τῷ νῷ τὸ τοῦ μύθου βούλημα συννοήσαντες, ὥρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς κατασχεῖν τὸν αἴσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ τῷ πρεσβευτῇ συναποπλεύσας, πρὸς κροῖσον ἀπῄει. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπιπροσθεν αὐτοῦ στάντα τὸν αἴσωπον θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδών μοι γέγονε νῆσον ὑποτάξαι τοσαύτην. καὶ ὁ αἴσωπος,

μέγιστε

creuit bellum in Samios mouere,ſed legatus retulit,non poteris Samios debellare,quandiu eſt apud eos Aeſopus,& conſilia ſuggerit.potes autem magis ,ait ,ò rex,legatis miſſis,petere ab ipſis Aeſopum,pollicitus eis & gratias alias relaturum,& ſolutionem iuſſorũ tributorũ.& tunc forte poteris eos ſuperare.& Crœſus his perſuaſus, legato miſſo dedi ſibi petebat Aeſopum. Samij autem hunc tradere decreuerunt. quo cognito, Aeſop⁹ in media cōciōe ſtetit,ac iqt, Viri Samij,& ego permulti facio ad regis pedes proficiſci.ſed uolo uobis fabulã dicere.quo tẽpore aĩalia inter ſe loquebant̃, lupi bellũ ouibus intulerũt,unà uero cũ ouib⁹ canibus præliantibus ,ac lupos arcentibus,lupi legato miſſo dixerunt ouibus,ſi uoluerint uiuere in pace,& nullum ſuſpicari bellum,ut canes ſibi traderent.ouibus ob ſtulticiam perſuaſis , & canibus traditis,lupi & canes dilacerarunt,& oues facillime occiderunt.Samij igitur fabulæ ſenſu cognito , decreuerunt apud ſe detinere Aeſopum.ille uero non tulit, ſed cum legato unà ſoluit ,& ad Crœſum ſe conferebat.profectus autẽ in Lydiam, Rex ante ſe ſtantem Aeſopum uidens, indignat⁹ eſt,dicẽs . uide q̃lis homũcio ĩpedimẽto mihi ad tantã inſulã ſubigẽdã fuit.tum Aeſopus,

μέγιστε βασιλεῦ, οὐ βίᾳ οὐδὲ ἀνάγκῃ πρὸς σὲ παραγενόμενον, ἀλλ' αὐθαίρετος πάρειμι. ἀνάσχου δέ μου μικρὸν ἀκοῦσαι. ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννὺς, εἷλε καὶ τέττιγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἤβουλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ. ἄνθρωπε μή με μάτην ἀνέλῃς. ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἁπάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους. φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. κἀκεῖνος ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι. κἀγὼ γοῦν ὦ βασιλεῦ τῶν σῶν ποδῶν ἅπτομαι, μή με εἰκῇ φονεύσῃς. οὐδὲ γὰρ οἷός τ' εἰμὶ ἀδικῆσαί τινα. ἐν εὐτελείᾳ δὲ σώματος γενναῖον φθέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα καὶ οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη. αἴσωπε, οὔκουν ἐγώ σοι δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ὃ γοῦν θέλεις, αἴτει καὶ λήψῃ. καὶ ὅς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις. τοῦ δὲ βασιλέως εἰπόντος, διήλλαγμαι, πεσὼν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν γῆν, χάριτάς τε αὐτῷ ὡμολόγει. καὶ μετὰ τοῦτο τοὺς οἰκείους συγγραψάμενος μύθους, τοὺς μέχρι καὶ νῦν φερομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε. δεξάμενος δὲ παρ' αὐτοῦ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς ἕνεκεν αἰσώπου τούτοις διήλλακται, καὶ δῶρα πολλὰ, πλεύσας ἐπανῆλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τοῦτον ἰδόντες, στέμματά τε αὐτῷ προσήνεγκαν, καὶ χοροὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο. ὁ δ' αὐτοῖς τά τε τοῦ βασιλέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδειξεν ὡς τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐλευθερίᾳ πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς νήσου ἀπάρας, περιῄει τὴν οἰκουμένην, τοῖς ἁπανταχοῦ τῶν φι-

λοσόφων

maxie rex,nō ui,neq; necessitate coactus ad te ue-
ni,sed sponte adsum.patere autem me pa-
rumper audire. Vir quidā cū locustas caperet,oc-
cideretq;,cepit & cicadam,cum & illam uel-
let occidere,inquit cicada,ò hō ne me frustra occi-
das.ego enim neq; spicam lædo,neq; alia in re
quapiā iniuria te afficio.motu uero,q̄ ī me sūt mē-
branularū,suauiter cāto,delectās uiatores. p̄ter igi
tur uocem in me amplius nihil inuenies. & ille his
auditis,permisit abire.& ego itaq; ò rex tuos
pedes attingo, ne me sine causa occidas.nō enim
possum īiuria quēq; afficere,sed in uili corpe gene
rosum loquor sermonem.rex autem miratus si-
mul & miseratus ipsum ait, Aesope,non ego tibi
largior uitam,sed fatum. ergo quod uis,pete,&
accipies.& ille,rogo te ò rex reconciliare Samijs.
cumq; rex dixisset,recōciliatus sum,procidens il-
le in terram,gratiasq; ei agebat. Et post
hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc us-
que diem extantes apud regem reliquit.
acceptis autem ab ipso literis ad Samios,quod
Aesopi gratia eis reconciliatꝰ fuerit, atq; muneribꝰ
multis,nauigauit in Samum. Samij igitur hunc
uidentes,coronasq; ei intulerunt ,& tripu-
dia eius gratia constituerūt.ille autem & re-
gis literas legit,& ostendit quod si-
bi donatam à populo libertatem,libertate
rursus remuneratus fuerit .post hæc uero ab insula
decedens circuibat orbem ubiq; cum phi-

losophis

λοσόφων διαλεγόμενος. ἀφικόμενος δὲ καὶ πρὸς Βα-
βυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδειξάμενος, μέ-
γας παρὰ τῷ βασιλεῖ λυκήρῳ ἐγένετο. κατ᾽ ἐκείνους γὰρ
τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἔχοντες,
καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς
ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπον. ἅπερ οἱ μὲν ἐπιλυόμε-
νοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόντων ἐλάμβα-
νον. οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἴσω-
πος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων λυκήρῳ συ-
νιὼν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκιμεῖν ἐποίει τὸν βασιλέα. καὶ
αὐτὸς δὲ διὰ λυκήρου ἕτερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμ-
πεν. ὧν ἀλύτων μενόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὅτι
πλείστους εἰσέπραττεν. αἴσωπος δὲ μὴ παιδοποιη-
σάμενος, ἕνα τινὰ τῶν εὐγενῶν ἔννον τὴν κλῆσιν εἰ-
σεποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ
προσενέγκας, συνέστησε. μετὰ δ᾽ οὐ πολὺν χρόνον τοῦ
ἔννου τῇ τοῦ θετοῦ παλλακῇ συμφθαρέντος, αἴσω-
πος τοῦτο γνοὺς, ἀπελαύνειν ἔμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ
τῇ κατ᾽ ἐκείνου ὀργῇ ληφθεὶς, ἐπιστολήν τε πλασάμε-
νος παρ᾽ αἰσώπου δῆθεν πρὸς τοὺς ἀντισοφιζομένους
λυκήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἑτοιμός ἐστι προστίθεσθαι μᾶλ-
λον ἢ τῷ λυκήρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνεχείρισε, τῷ τοῦ
αἰσώπου ταύτην σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ δὲ βα-
σιλεὺς τῇ τε σφραγῖδι πεισθεὶς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀρ-
γῇ χρησάμενος, παραχρῆμα τῷ ἑρμίππῳ κελεύει μη-
δὲν ἐξετάσαντα, οἷα δὴ προδότην διαχειρίσασθαι
αἴσωπον. ὁ δὲ ἕρμιππος, φίλος τε ἦν τῷ αἰσώ-
πῳ, καὶ τότε δὴ τὸν φίλον ἐπέδειξεν. ἔν τινι γὰρ
τῶν τάφων μηδενὸς εἰδότος κρύψας τὸν ἄνθρωπον,

ἐν ἀπορρήτοις

losophis disputando. profectus & in Babylonem, & suã ipsius doctrinã demõstrãdo magnus apud regem Lycerum euasit. Illis enim temporibus reges inuicem pacem habentes, atq; delectatiõis gratia q̃stiões uicissim sophistarũ scribendo mittebant, quas qui soluerent, tributa pacta à mittentibus accipiebant, qui uero non, æqualia præbebant. Aesopus igit̃ quæ mittebant̃ problemata Lycero ĩtelligens dissoluebat, & clarũ reddebat regem, & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. quæ cum remanerẽt insoluta, tributa rex q̃ plurima exigebat. Aesopus aũt cũ nõ genuisset filios, nobilem q̃ndam Ennum nomine adoptauit, atq; ut legitimum filium regi allatum, cõmendauit. non multo autẽ post tẽpore Ennus cũ adoptãtis cõcubina rẽ habuit, hoc sciẽs Aesopus expulsurus erat domo Ennum. qui in illum ira correptus, epistolamq; fictam ab Aesopo scilicet ad eos, q sophismatis cũ Lycero certabãt, q ipsis parat⁹ esset adhærere magis, quàm Lycero, Regi dedit Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, ut proditorem occideret Aesopum. at Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit. in sepulchro enim quodam nemine sciente occultauit hominem, & secreto

ἐν ἀποῤῥήτοις ἔτρεφεν. ἔννομος δὲ, τοῦ βασιλέως κελεύσαντος, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπου παρέλαβε. μετὰ δέ τινα χρόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπτίων πυθόμενος αἴσωπον τεθνηκέναι, πέμπει λυκήρῳ παραχρῆμα ἐπιστολὴν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀποστεῖλαι κελεύουσαν, οἳ πύργον οἰκοδομήσουσι, μήτ' οὐρανοῦ, μήτε γῆς ἁπτόμενον, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰσπράττειν, εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυκήρῳ ἀναγνωσθέντα, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδενὸς τῶν φίλων δυναμένου τὸ πρόβλημα τὸ περὶ τοῦ πύργου συνεῖναι. ὁ μέντοι βασιλεὺς, καὶ κίονα τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἔλεγεν ἀπολωλεκέναι τὸν αἴσωπον. ἕρμιππος δὲ τὴν τοῦ βασιλέως διὰ αἴσωπον λύπην μαθὼν, προσῆλθέ τε τῷ βασιλεῖ, καὶ ζῶν ἐκεῖνον εὐηγγελίσατο, προσθεὶς αὐτοῦ δὴ χάριν αὐτὸν οὐκ ἀνελεῖν, εἰδὼς ὡς μελήσει ποτὲ τῷ βασιλεῖ τῆς ἀποφάσεως. τοῦ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ τούτοις ἡσθέντος, αἴσωπος ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν ὅλος προσηνέχθη, καὶ τοῦ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτὸν, δακρύσαντος, λούσασθαί τε καὶ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας ἀξιωθῆναι κελεύσαντος, αἴσωπος μετὰ τοῦτο καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκευάσατο, ἐφ' οἷς καὶ τοῦ βασιλέως τὸν ἔννομον ἀναιρεῖν μέλλοντος, αἴσωπος αὐτῷ συγγνώμην ἠτήσατο. ἑπομένως δὲ τούτοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ αἰγυπτίου ἐπιστολὴν τῷ αἰσώπῳ ἐπέδωκεν ἀναγνῶναι. ὁ δ' αὐτίκα τὴν λύσιν συνεὶς τοῦ προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφειν ἐκέλευσεν, ὡς ἐπειδὰν χειμὼν παρέλθῃ, πεμφθῆναι τούς τε τὸν πύργον οἰκοδομήσοντας, καὶ τὸν ἀποκρινούμενον

πρὸς

& secreto nutriuit. Ennus autem regis ius/
su omnē Aesopi administrationem suscepit. Sed
quodā post tpe Nectenabo rex Aegyptiorū au/
diens Aesopum occidisse, Mittit Lycero sta/
tim epistolam, architectos sibi mittere iuben
tem, qui turrim ædificent, neq; cœlum, neq; terrā
attingentē, & respōsurū semper aliquē ad oīa quæ/
cūq; rogauerint. quod si fecisset, tributa exigeret.
sin minus, solueret. his lectis
Lycer⁹ mœrore affect⁹ est, cū null⁹ ex amicis pos/
set quæstionem de turri intelligere. Rex
tamen & columnam sui regni dicebat in/
terījsse Aesopum. Hermippus autem dolore re/
gis ob Aesopum cognito, adījt ad re/
gem, & uiuere illū renunciauit, addiditq; ipsi⁹ cau
sa æsopū nō peremisse, sciēs ꝙ pœniteret aliqñ re/
gem sententiæ. Rege autem uehementer
his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus
adductus est, cumq; rex ut eum uidit, illachry/
masset, atq; ut lauaretur, aliáq; cura afficeretur,
iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accu/
satus fuerat, causas confutauit. ob quæ cum rex
Ennum esset occisurus, Aesopus ei
ueniam petījt. post hæc autem rex,
Aegyptīj epistolam Aesopo de
dit legendam. at ille statim solutione cognita
quæstionis, risit, ac rescribere ius/
sit, ut cum hyems præterījsset, missum iri & qui
turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquem

ad rogata

πρὸς τὰ ἐπερωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰγυπτίους πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπῳ δὲ τὴν ὅλης χώρας διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἔκδοτον αὐτῷ παραδοὺς καὶ τὸν ἔννον. ὁ δὲ αἴσωπος παραλαβὼν τὸν ἔννον, οὐδὲν ἀηδὲς αὐτὸν ἔδρασεν, ἀλλ᾽ ὡς υἱῷ πάλιν προσχὼν, ἄλλους τε καὶ τούτους ὑπετίθει τοὺς λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τὸν βασιλέα δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτὸν παρασκεύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσί σου, τοῖς δὲ φίλοις πρᾶον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐνουστέρους σοι μᾶλλον γίνεσθαι. ἔτι τοὺς μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν εὔχου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἴους τε εἶναι λυπεῖν σε, τοὺς δὲ φίλους κατὰ πάντα εὖ πράττειν βούλου. ἀεὶ τῇ γυναικί σου χρηστῶς ὁμίλει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πεῖραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦφον γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν ἐστι φῦλον, καὶ κολακευόμενον ἐλάττω φρονεῖ κακά. ὀξεῖαν μὴ πρὸς λόγον κτῆσαι τὴν ἀκοήν. τῆς δὲ γλώττης ἐγκρατὴς ἔσο. τοῖς εὖ πράττουσι μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγχαιρε. φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλλον βλάψεις. τῶν οἰκετῶν σου ἐπιμελοῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰσχύνου μανθάνειν ἀεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδέ ποτε πιστεύσῃς ἀπόρρητα, ἀεὶ γὰρ ὁπλίζεται, πῶς σου κυριεύσει. καθ᾽ ἡμέραν καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀποταμιεύου. βέλτιον γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα τῶν φίλων ἐπιδεῖσθαι. εὐπροσήγορος ἔσο τοῖς συναντῶσιν, εἰδὼς ὡς καὶ τῷ κυναρίῳ ἄρτον ἡ οὐρὰ προσπορίζει. ἀγαθὸς γενόμενος μὴ μετανόει. ψίθυρον ἄνδρα ἔκβαλε σῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα

ad rogata. Rex igitur Aegyptios legatos remisit. Aesopo autem pristinam administratione tradidit omne, deditu ei tradens & Ennum. at Aesopus acceptum Ennum nulla in re tristicia affecit, sed ut filio rursus recepto aliisq;, atq; his admonuit uerbis.

Filli ante omnia cole deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem te ipsum præbe, ne te contemnant. amicis facile, & comunicabile, quo longe beneuolentiores tibi sint. ite inimicos male habere pcare et esse pauperes, ne te possint offendere, at amicos in omnibus bene ualere uelis. semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit. leue enim mulierum est genus, ac adulatum minus malum cogitat. uelocem ad sermonem ne posside auditum. linguæ cotinens esto. bene agetib⁹ ne inuide, sed cogratulare. inuides em te ipm magis offedes. domesticoru tuoru satage, ut te no solu ut dominu timeant, sed etia ut benefactorem uenerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri no unquam credas secreta. na semp armat, quo modo tibi dominet. Quotidie in diem crastinum reconde. melius em mortuu inimicis relinquere, q uiuentem amicorum indigere. Salutato facile, qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panem comparare. Bonum esse ne pœniteat. Susurronem uirum eiice domo tua, nam quæ à te dicuntur,

 ac fiunt

καὶ πραττόμενα ἑτέροις φέρων ἀναθήσει. πρᾶττε μὴ τὰ λυπήσοντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυποῦ. μήτε πονηρὰ βουλεύσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν μιμήσῃ. τούτοις τοῦ αἰσόπου τὸν ἔννον νουθετήσαντος, ἐκεῖνος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ συνειδήσει οἷά τινι βέλει πληγεὶς τὴν ψυχὴν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν βίον μετήλλαξεν. αἴσωπος δὲ τοὺς ἰξευτὰς πάντας προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοττοὺς τέτταρας συλληφθῆναι κελεύει, συλληφθέντας οὖν οὕτως ἔθρεψεν, ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδευσεν, ὅπερ οὐ πάνυ τί με πειθόμενον ἔχει, ὡς παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσηρτημένων βαστάζοντας, εἰς ὕψος αἴρεσθαι. καὶ οὕτως ὑπηκόους τοῖς παισὶν εἶναι, ὡς ὅπουπερ ἂν ἐκεῖνοι βούλοιντο ἵπτασθαι ἄν τε εἰς ὕψος, ἄν τε εἰς γῆν χαμᾶζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παραδραμούσης, καὶ ἦρος διαγελάσαντος, ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν συσκευασάμενος αἴσωπος, καὶ τούς τε παῖδας λαβὼν καὶ τοὺς ἀετοὺς, ἀπῆρεν εἰς αἴγυπτον, πολλῇ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐκεῖ κεχρημένος. νεκτεναβὼ δ' ἀκούσας παραγεγονέναι τὸν αἴσωπον, συνήδρευμαί φησι τοῖς φίλοις, μεμαθηκὼς αἴσωπον τεθνηκέναι. τῇ δ' ἐπιούσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λευκὰς περιβαλέσθαι στολὰς, αὐτὸς ἐρέαν ἐνεδύσατο, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριν. καὶ καθεσθεὶς ἐφ' ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἴσωπον εἰσαχθῆναι κελεύσας, τίνι με εἰκάζεις εἰσελθόντι φησὶν αἴσωπε, καὶ τοὺς σὺν ἐμοί; καὶ ὃς, σὲ μὲν ἡλίῳ ἐαρινῷ, τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους, ὡραίοις στάχυσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, καὶ δώροις ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ μετ' ἐκείνην ἡμέρᾳ

πάλιν

ac fiunt,alijs communicabit.Fac,
quæ te non mœstificent. Contingentibus ne tri-
stare. Neq; praua cõsulas unq;,neq; mores malo-
rum imiteris. His ab Aesopo Ennus admoni-
tus,tum sermone,tum sua conscientia,
ut sagitta quadã percussus animũ, paucis post die
bus è uita discessit. Aesopus autem aucupes om-
neis accersiuit,atq; aquilarũ pullos q̃tuor ut cape-
rent,iubet. sic itaq; captos nutriuit,ut di-
citur,ac instruxit,cui rei non magnam fidem
adhibemus,ut pueros in sportis ipsis appen-
sis gestando in altum uolarent,atq; ita obedi-
entes pueris essent,ut quocunq; illi uel-
lent,uolarent siue in altũ,siue in terram in humũ:
præterito uero hyemali tempore, ac uere arri
dente,cum ad iter omnia paras-
set Aesopus,& pueros accepisset, &
aqlas,decessit in Aegyptũ,multa imaginatiõe, &
opinione ad stupefactionẽ illorũ hoĩm usus. Sed
Nectenabo audito adesse Aesopũ,ĩsidijs circũuẽ
tus sum,inqt amicis,qa ĩtellexerã Aesopũ mortu-
um esse. Postridie aũt iussit rex ut omnes magi-
stratus candidis circũdarent̃ uestib⁹,ipse ereã*ĩdu
it,& coronam, ac gemmatam citarim. cumq; se-
dens in alto solio, Aesopum introduci
iussisset, cui me assimilas, ingrediẽti inqt Aesope,
& eos q mecũ sũt? & ille,te qdẽ Soli uerno,q uero
te circunstant, maturis aristis. & rex admiratus
ipsum,& donis eũ prosecut⁹ est. postero aũt die

πάλιν, ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐνσκευασάμενος, τοῖς δὲ φίλοις φοινικᾶς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν αἴσωπον, τὴν προτέραν αὖθις πεῦσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ αἴσωπος, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἡλίῳ, τοὺς δὲ περὶ σὲ τούτους ἀκτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ, οἶμαι μηδὲν εἶναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἴσωπος μειδιάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω περὶ ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλεία, δίκην ἡλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ λυκήρῳ παραβληθείη, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφον ἀποδειχθῆναι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ τὴν τῶν λόγων εὐστοχίαν ἐκπλαγεὶς, ἤνεγκας ἡμῖν ἔφη τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον οἰκοδομεῖν. καὶ ὃς, ἕτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τόπον. μετὰ τοῦτο ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸν χῶρον. ἀγαγὼν τοίνυν αἴσωπος ἐπὶ τὰς ὑποδειχθείσας τοῦ τόπου γωνίας τέτταρας τοὺς τέτταρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπηρτημένοις, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δοὺς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀναπτῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὕψος γενόμενοι, δότε ἡμῖν ἐφώνουν λίθους, δότε κονίαν, δότε ξύλα, καὶ τἆλλα τῶν πρὸς οἰκοδομὴν ἐπιτηδείων. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τοὺς παῖδας θεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὕψος ἀναφερομένους, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ πτηνοὶ ἄνθρωποι; καὶ ὁ αἴσωπος, ἀλλὰ λυκῆρος ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὢν ἰσοθέῳ ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ νεκτεναβὼ, αἴσωπε, ἥττημαι. ἐρήσομαι δέ σε, σὺ δέ μοι ἀπόκριναι. καὶ φησὶν, εἰσί μοι θήλειαι ὧδε ἵπποι, αἵπερ ἐπειδὰν ἀκούσωσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἵπ-

πων

rursus rex candidissimam indutus,
amicis purpureas iussis accipere,ingredientem
Aesopum iterum rogauit.
& Aesopus,te inquit comparo Soli,hos autem
q stāt circū,radijs solarib⁹.& Nectenabo,puto ni-
hil esse Lycerum præ meo regno.& Aesopus
subridens,ne facile de illo sic loquere ò
rex.nam genti uestræ uestrum regnum col-
latum instar solis lucet.at si Ly-
cero cōparetur,nihil aberit quin splēdor hic,tene-
bræ appareant. & Nectenabo apposita uerborū
responsione stupefactus,attulisti nobis ait,qui
turrim ædificent? & ille, parati sunt,si
modo ostendes locum. postea egressus extra
urbem rex in planiciem,ostendit dimen-
sum locum.adductis igitur Aesopus ad
ostensos loci angulos quatuor,qua-
tuor aquilis unà cum pueris per sacculos
appensis,ac puerorum mani-
bus fabrorū datis instrumētis,iussit euolare.illi ue-
ro sublimes,date nobis clamabāt lapides,date cal-
cem,date ligna,& alia,quæ ad ædificationem a-
pta sunt. sed Nectenabo uisis pueris ab
aquilis in altum sullatis,ait,unde mihi
uolucres homines? & Aesopus,sed Lycerus
hēt,tu aūt hō cū sis, uis cū æq̊ dijs rege cōtēdere?
& Nectenabo,Aesope uict⁹ sū,pcōtabor aūt te,tu
responde.& ait, sunt mihi fœminæ hic
equæ,quæ cū audiuerit eos,qui in Babylone sūt,e-

 quos

πων χρεμετιζόντων εὐθὺς συλλαμβάνουσιν. εἴ σοι πρὸς τοῦτο πάρεστι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἴσωπος, ἀποκρινοῦμαί σοι αὔριον βασιλεῦ. ἐλθὼν δ᾽ οὖν κατήγετο, αἴλουρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγεσθαι μαστιζόμενον. οἱ δὲ αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάσχον αὐτὸ θεασάμενοι, συνέδραμον, καὶ τὸν αἴλουρον τῆς χειρὸς τῶν μαστιγούντων ἐκσπάσαντες, ἀναγγέλλουσιν ὡς τάχος τῷ βασιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἴσωπον, οὐκ ᾔδεις φησὶν αἴσωπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ᾽ ἡμῖν ἐστιν αἴλουρος; ἵνα τί γοῦν τοῦτο πεποίηκας; καὶ ὃς, λυκοῦργον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὦ βασιλεῦ τῆς παρελθούσης νυκτὸς οὗτος ὁ αἴλουρος, ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνευκε μάχιμον καὶ γενναῖον, προσέτι γε μὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνῃ ψευδόμενος αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἴλουρος ἀπ᾽ αἰγύπτου ἦλθεν εἰς βαβυλῶνα; κἀκεῖνος μειδιάσας φησίν. καὶ πῶς ὦ βασιλεῦ ἐν βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἱ ἐνθάδε θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσι; ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτοῦ ἐμακάρισε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμψάμενος ἀφ᾽ ἡλίου πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιστήμονας, καὶ περὶ τοῦ αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐτοῖς, ἐκάλεσεν ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ᾽ εὐωχίαν. ἀνακλινθέντων οὖν αὐτῶν, τῶν ἡλίου πολιτῶν τις φησὶ πρὸς τὸν αἴσωπον. ἀπεστάλην παρὰ τοῦ θεοῦ μου πεῦσίν τινα πυθέσθαι σου, ὡς ἂν αὐτὴν ἐπιλύσῃς. καὶ ὁ αἴσωπος, ψεύδῃ. θεὸς γὰρ παρὰ ἀνθρώπου οὐδὲν δεῖται μαθεῖν. σὺ δ᾽ οὐ μόνον

σαυτοῦ

quos hinnientes, ſtatim concipiunt. Si tibi ad hoc eſt doctrina, oſtende. & Aeſopus, reſpõdebo tibi cras ò rex. profectus uero, ubi hoſpitabatur, felem iubet pueris comprehendi, & captum publice circunduci uerberando. Aegyptij autẽ illud anĩal colẽtes, ſic male tractari ipſum uidentes, cõcurrerunt, & felem è manu uerberantium eripuerunt, ac rẽ renũciant celeriter regi, qui uocato Aeſopo, neſciebas inqt Aeſope, tanq̃ deũ à nobis coli felem? quare igitur hoc feciſti? & ille, Lycerum regem iniuria affecit ò rex præterita nocte hic felis. Gallum enim eius occidit pugnacem, & generoſum, præterea & horas ei noctis nunciantem. & rex, non pudet te mentiri Aeſope? Quo nã modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? tũ ille ſubridendo inquit. & quo modo ò rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autẽ his auditis, prudentiam Aeſopi felicem eſſe dixit. Poſt hæc autẽ cũ adciuiſſet ex Heliopoli uiros quæſtionum ſophiſticarum peritos, atq; de Aeſopo cum eis diſputaſſet, inuitauit unà cũ Aeſopo ad conuiuiũ. diſcumbẽtibus igitur ipſis, quidam Heliopolita inquit Aeſopo, miſſus ſum à deo meo q̃ſtionẽ quandã rogare te, ut ipſam ſolueres. & Aeſopus, mentiris. deo ẽm ab hoĩe nihil opus eſt diſcere. tu autẽ nõ ſolũ

 te ipſum

σαυτοῦ κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ σου. ἕτερος πάλιν εἶπεν. ἔστι ναὸς μέγας καὶ ἐν αὐτῷ στῦλος, δώδεκα πόλεις ἔχων, ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐστέγασαι. ταύτας δὲ περιΐασι δύο γυναῖκες. καὶ ὁ αἴσωπος ἔφη. τοῦτο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐπιλύσονται παῖδες. ναὸς μὲν γάρ ἐστιν οὗτος ὁ κόσμος, στῦλος δ' ὁ ἐνιαυτός, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῆνες, καὶ δοκοὶ αἱ τούτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νὺξ, αἱ δύο γυναῖκες, αἱ παραλλὰξ ἀλλήλας δέχονται. τῇ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαντας ὁ νεκτεναβὼ, φησί. διὰ τὸν αἴσωπον τοῦτον ὀφλήσομεν φόρους τῷ βασιλεῖ λυκήρῳ. εἷς δέ τις αὐτῶν εἶπε. κελεύσομεν αὐτῷ προβλήματα φράσαι ἡμῖν, περὶ ὧν οὔτ' οἴδαμεν, οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὃς, αὔριον ἐπὶ τούτου ὑμῖν ἀποκρινοῦμαι. ἀπελθὼν οὖν καὶ συνταξάμενος γραμματεῖον, ἐν ᾧ περιείχετο, νεκτεναβὼ ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ λυκήρῳ ὀφείλειν, πρωΐας ἐπανελθὼν τῷ βασιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον. καὶ εἴδομεν τοῦτο καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ αἴσωπος, χάριν ὑμῖν οἶδα τῆς ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὁ δὲ νεκτεναβὼ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀφειλῆς ἀναγνοὺς, εἶπεν. ἐμοῦ λυκήρῳ μηδὲν ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κἀκεῖνοι μεταβαλόντες, εἶπον. οὔτ' εἴδομεν οὔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἴσωπος, καὶ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον. καὶ ὁ νεκτεναβὼ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος τοιαύτην σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτημένος, τοὺς οὖν συμφωνηθέντας φόρους παραδοὺς τῷ αἰσώπῳ,

te ipſum accuſas,ſed & Deum tuum.Alias rur/ſus ait.eſt templum ingēs,& in eo columna, duo/deci urbes cōtinēs,q̄rū ſingulæ triginta trabib⁹ ful/ciuntur,quas circuncurrūt duæ mulieres.tū Aeſo/pus ait,hanc quæſtionem apud nos ſol/uent & pueri .templum enim eſt hic mundus. columna,annus.urbes,menſes.& tra/bes horum dies,dies autem & nox,duæ muli/eres,quæ uiciſſim ſibi ſuccedunt.Poſtri/die conuocatis amicis omnibus, Nectenabo inquit, propter Aeſopū hunc debebimus tributa regi Lycero.At ex his unus ait.Iubebimus ei quæſtiones dicere nobis ex ijs,quæ neq; ſcimus neq; audiuimus.& ille.cras hac de re uobis re/ſpondebo. decedens igitur,& compoſito ſcri/pto,in quo cōtinebat̄,Nectenabo cōfitēs mille ta/lenta Lycero debere,mane reuerſus Regi ſcriptum reddidit.Re/gis aūt amici priuſq̄ aperiret̄ ſcriptū, omnes dixe runt,& ſcimus hoc,& audiuimus,& uere ſcimus.& Aeſopus, habeo uobis gratiam reſtitutionis cauſa.at Nectenabo confeſſione debiti lecta,ait,me nihil Lycero deben te,omnes uos teſtificamini?& illi muta ti dixerunt,neq; ſcimus,neq; audiuimus.& Aeſo/pus,& ſi hæc ita ſe habent,ſolutum eſt quæſitum. & Nectenabo ad hæc,felix eſt Lycerus talem doctrinam in regno ſuo poſſidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeſo/

τῷ, ἐν εἱρκτῇ ἀπέστειλεν. αἴσωπος δ' εἰς βαβυλῶνα παραγενόμενος, διεξῆλθέ τε λυκήρῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέντα πάντα, καὶ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆρος δ' ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν τῷ αἰσώπῳ ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἴσωπος εἰς ἑλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ συντάξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρκον δοὺς αὐτῷ πρότερον, ἦ μὴν ἐπανήξειν εἰς βαβυλῶνα, κἀκεῖ τὸ λοιπὸν διαβιώσειν. περιϊὼν δὲ τὰς ἑλληνίδας πόλεις, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδεικνύμενος, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς. οἱ δὲ δελφοὶ, διαλεγομένου μὲν ἠκροῶντο ἡδέως. τιμῆς δὲ καὶ θεραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδοτιοῦν. ὁ δὲ, πρὸς αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοὶ, ἐπεισί μοι ξύλῳ ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ ἐν θαλάττῃ φερομένῳ, κἀκεῖνο γὰρ ὁρῶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματος ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλοῦ τινος ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐπειδὰν δ' ἐγγυτάτω προσέλθῃ, εὐτελέστατον φαίνεται. κἀγὼ γοῦν πόῤῥωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὢν, ὥς τινας τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνθρώπων εὗρον ἀχρειοτέρους, οὕτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δελφοὶ, καὶ δείσαντες μή πως αἴσωπος καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτοὺς λέγῃ, βουλὴν ἐβουλεύσαντο δόλῳ τὸν ἄνθρωπον ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χρυσῆν φιάλην ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἱεροῦ τοῦ ἀπόλλωνος ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυψαν στρώμασι. τὸ δ' αἰσώπου τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀγνοοῦντος σκαιωρηθέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοὶ δ' ἐπιδραμόντες, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον ὡς

po,atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylonē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Aesopo erigi. Nō multo autē post tēpore, Aesopus in Græciam decreuit nauigare. atq; cū rege compositione facta, discessit, iuratus ei prius, proculdubio rediturū se ī Babylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturum. peragratis autē Græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, peruenit & Delphos. uerum Delphi disserentē quidē audiuerūt libēter, sed honore, & obseruātia eum affecerūt nulla. is autē ad eos suscipiens ait. Viri Delphi succurrit mihi ligno uos comparare, quod in mari fertur. illud etenim uidētes ex multa distantia dū fluctib9 agitatur, magni precij esse existimam9, postq; aūt ꝓxime aduenerit, uilissimum apparet. & ego itaq; cū procul essem ab urbe uestra, ut eos, q existimatiōe digni sūt, uos admirabar. nūc aūt ad uos ꝓfectus, oībus, ut ita dixerim, inueni inutiliores. sic decept9 sum. hæc cū audiuissent Delphi, & timerent ne aliquo modo Aesopus & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreuerunt dolo hominē occidere. atq; igitur auream phialam ex eo, qđ apđ se erat, sacello Apollinis accipiētes, clā in Aesopi absconderunt stratis. cum Aesopus uero ignoraret quæ ab ipis dolo facta fuerāt, egressus ibat in Phocidem. at Delphi aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur

ut sacrilegū

ὡς ἱεροσυληκότα. τοῦ δ᾽ ἀρνουμένου μηδὲν πεπραχέναι τοιοῦτον, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν τὰ στρώματα ἀναπτύξαντες τὴν χρυσῆν εὗρον φιάλην. ἣν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἐπεδείκνυσαν οὐ σὺν ὀλίγῳ θορύβῳ. ὁ μὲν οὖν αἴσωπος τὴν ἐκείνων συννοήσας ἐπιβουλὴν, ἐδεῖτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ᾽ οὐ μόνον οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ᾽ ὡς ἱεροσυλήσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενοι. αἴσωπος δὲ μηδεμιᾷ μηχανῇ τῆς πονηρᾶς τῆσδε τύχης σωθῆναι δυνάμενος, ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς ἐθρήνει καθήμενος. τῶν συνήθων δέ τις αὐτῷ δημᾶς τοὔνομα πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν οὕτως ὀλοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἤρετο. καὶ ὃς ἔφη. γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ᾽ ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόῤῥω τοῦ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἧκε τῆς γυναικός. καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα. καὶ καθίσας, συνεθρήνει τῇ γυναικί. τῆς δὲ πυθομένης τί δή ποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται, ὅτι κἀγώ φησιν εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα. καὶ ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. ἡ δὲ, κἀμοὶ τοῦτ᾽ αὐτὸ προσγίνεται. κἀκεῖνος, εἰ τοίνυν τὴν αὐτὴν περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δή ποτε ἀλλήλοις μὴ συνῶμεν. ἐγώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκεῖνον, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ συνῆλθον. ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δ᾽ ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρηκὼς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμώζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ

καὶ

ut sacrilegum. illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi, illi ui stratis euolutis aurea inuenerunt phialam, quam etiã acceptam omnibus ciuibus ostẽderunt non cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut solueretur. hi autẽ nõ solũ non soluerunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesopus autem cum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, se ipsum ĩ carcere lugebat sedens. ex familiarib⁹ aũt ipsius quidã, Damas nomine, ad ipsum ingressus, & uidens eum sic lamentari, causam rei rogauit. & ille ait, mulier q̃dã cũ recẽter suũ uirũ sepeliuisset, quoti die profecta ad tumulum, plorabat. Arans autẽ quidã nõ procul à sepulchro, amore captus ẽ mulieris, & derelictis bobus, iuit & ipse ad tumulum, ac sedens unà cum muliere plorabat. cũ illa rogaret; cur nam & ipse sic lugeret. qm̃ & ego, inquit, decẽtem mulierẽ sepeliui, & posteaq̃ plorauero, mœstitia leuor. illa autem, & mihi id ipsum accidit. & ille, si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cõiungimur? ego etenim amabo te, ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum. his persuasit mulieri, & conuenerunt. interim autem fur profectus, & boues soluens, abegit. ille autẽ reuersus, non inuentis bobus, & plangere & lugere uehemẽter ĩstituit. ꝓfecta igit̃ & mulier

& lamen-

καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσα, φησὶ, πάλιν κλαίεις; κἀκεῖνος, νῦν εἶπεν ἐπ' ἀληθείας κλαίω. κἀγὼ γοῦν πολλοὺς διαδρὰς κινδύνους, νῦν τῷ ὄντι θρηνῶ, λύσιν τοῦ κακοῦ μηδαμόθεν εὑρίσκων. μετὰ ταῦτα παρῆσαν καὶ οἱ δελφοὶ, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν τῆς εἱρκτῆς εἷλκον βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτε ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῷα, μῦς βατράχῳ φιλιωθεὶς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμεῖον πλουσίου, ἔνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδίμων ἦν, εὐωχοῦ φησι φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἑστίασιν, καὶ ὁ βάτραχος τὸν μῦν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐκάλεσε δίαιταν. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμῃς φησὶ νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν σὸν πόδα τῷ ἐμαυτοῦ προσαρτήσω. καὶ τοῦτο πράξας, ἥλατο εἰς τὴν λίμνην. αὐτοῦ δὲ καταδύοντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπεν. ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω. ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλέοντος οὖν τοῦ μυὸς ἐν τῇ λίμνῃ νεκροῦ, καταπτὰς ἀετὸς, τοῦτον ἀφήρπασε, σὺν αὐτῷ δὲ προσηρτημένον ὁμοῦ καὶ τὸν βάτραχον. καὶ οὕτως ἄμφω κατεθοινήσατο. κἀγὼ τοίνυν βίᾳ πρὸς ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἕξω τὸν ἀμυνοῦντα. βαβυλὼν γὰρ καὶ ἑλλὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι θάνατον. οἱ μὲν οὖν δελφοὶ, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τοῦ αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱερόν. οἱ δὲ, κἀκεῖθεν ἀποσπάσαντες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τὸν κρημνὸν αὖθις εἷλκον. ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλεγεν. ἀκούσατέ μου δελφοί. λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν,

μὴ

& lamentantẽ inueniẽs inquit, iterum ploras? & il/le, nunc ait, uere ploro. & ego itaq; mul/tis euitatis periculis, nunc uere fleo, ſolutionem mali necunde inueniens. Poſt hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipſum è carcere trahebãt in præcipitium. ille autem eis dicebat. Quando colloq̄bãť aĩalia bruta, mus ranæ amic⁹ fact⁹ ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penarium di/uitis, ubi multa comeſtibilia erant, comede inqt a/mica rana. Poſt epulationem & rana murem in ſuam inuitauit cœnationem. Sed ne defatigere inquit natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo, atq; hoc facto ſalta/uit in paludem. ea autem urinata in pro/fundũ, mus ſuffocabatur, & moriẽs ait, ego quidẽ per te morior, ſed me uindicabit maior. ſuper/natante igitur mure in palude mortuo, deuo/lans aquila hunc arripuit, cum eo autem appen/ſam unà etiã ranam, & ſic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui ui per uos mori/or, habebo ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mor/tem. Delphi tamen ne ſic quidem pepercerunt Aeſopo. Ille autẽ in Appollinis confugit ſacellum, ſed illi & illinc extraxerunt irati, & in p̄cipitiũ rurſus traxerũt. Aeſop⁹ cũ abduceretť, di/cebat, audite me Delphi. Lepus aquila inſectan te in luſtum ſcarabei confugit, rogans ut ab eo ſeruaretur. ſcarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret

μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ, δεινὸν ποιησαμένου εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τούτων διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τόκετον, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι. καὶ ὑμεῖς οὖν ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, μὴ ἀτιμάσητε τοῦτον δὴ τὸν θεόν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικροῦ τετύχηκεν ἱεροῦ. οὐ δὲ γὰρ ἀσεβεῖς περιόψεται. οἱ δὲ Δελφοὶ τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ἐπὶ τὸν θάνατον

ὁμοίως

ne occideret supplicē, obtestādo ipsam p maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suam. Illa uero irata ala percutiens scarabeum, leporem raptum depasta est. scarabeus autem & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta dirupit. illa aūt cū graue existimaret siqs hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus scarabeus ijsdem hanc affecit. Sed aquila inops consilij penitus, ascēdit ad Iouē, (i eius em̄ tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam fœturam ouorum posuit, deo ipsa commēdans, & supplicās ut custodiret. sed scarabeus è stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut fimum excuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cū didicisset à scarabeo, ꝙ hæc fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim scarabeum tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouē ipsum impia fuit, aquilæ reuersæ ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. nolens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilæ reconciliaretur. cum hic non paruisset, ille in aliud tempus transposuit aquilarū partum, cū nō appareāt scarabei. Et uos igitur ò uiri Delphi, ne despicite hunc deum, ad quem profugi, & si paruum sortitus est delubrum, neq; em̄ impios negliget. Delphi uero hæc parum curantes, rectà ad mortem

ὁμοίως ἦγον. αἴσωπος δὲ μηδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων ὁρῶν καμπτομένους, πάλιν φησίν. ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ φονῶντες ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακὼς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαντες ὀνάρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁδεύοντι δὲ, χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὀνάρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα, εἴς τινα κρημνὸν διετόπισαν τὸν πρεσβύτην. ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα; ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα οὔθ' ὑφ' ἵππων γενναίων, οὔθ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων εὐτελεστάτων. κἀγὼ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχεραίνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ' ὑπ' ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἤδη κατὰ τοῦ κρημνοῦ ἀφίεσθαι, τοιοῦτον εἴρηκε πάλιν μῦθον. ἀνήρ τις τῆς οἰκείας ἐρασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα, μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαβὼν, ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πάτερ, εἶπεν, ἀνόσια πράττεις, εὐχόμην μέντοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννησαμένου. τοῦτο τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶν ὦ παράνομοι δελφοὶ λέγω, ὡς ἡρούμην σκύλλῃ καὶ χάρυβδι περιπεσεῖν, καὶ ταῖς ἐν ἀφρικῇ σύρτεσιν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀποθανεῖν. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῇ πατρίδι, καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι, οἵ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν οὖν αὐτὸν οἱ δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἀπέθανεν,

itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uidens eos flecti, rursus ait. uiri crudeles, & iterfectores, audite. Agricola qdã in agro cõsenuit, cũ nunq̃ ingressus esset in urbem, precabatur domesticos ut eã uideret. at illi iunctis asellis, atq; in curru eo imposito,
solum iusserũt agere. eunti autem procella & turbine aërem occupantibus, & tenebris factis, aselli à uia aberrantes in quoddam præcipitium deduxerunt senem. at ille iam præcipitãdus, ò Iupiter ait, q̃ in re te iniuria affeci, qm̃ sic inique occidor, præsertimq; neq; ab equis generosis, neq; à mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. & ego itaq; eodem modo nunc tristor, quoniã nõ ab honoratis uiris, & elegantibus, uerum ab inutilibus, & pessimis interficior. Iamq; præcipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. illa autem pater, ait, scelesta facis, optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quàm à te, q genuisti. hoc nunc & in uos ò iniqui Delphi dico, quod eligerẽ in Scyllã, & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quàm per uos iniuste, atq; indigne mori. execror igitur uestram patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiã interire, qui me ulciscentur exauditum. Præcipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor

θανεῖν. οὐ πολλῷ δ᾽ ὕστερον λοιμῷ συσχεθέντες, χρησμὸν ἔλαβον ἐξιλάσκεσθαι τὸν αἰσώπου θάνατον. οἱ καὶ ὡς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονευθέντι, καὶ στήλην ἀνέστησαν. οἱ δ᾽ ἐν τῇ ἑλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἴσωπον πεπραγμένα μαθόντες, εἴς τε δελφοὺς παρεγένοντο, καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τοῦ αἰσώπου θανάτῳ γεγόνασιν.

*

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩ ΠΟΥ ΒΙΟΥ ΥΠΟΜΑ ΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥ ΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΝΤΟΣ.

*

tu⁹ eſt.nō multo poſt aūt peſtilētia laborātes,ora-
culū acceperunt expiandā eſſe Aeſopi mortē. cui
ꝙ & cōſcij ſibi eſſent,iniuſte eū ītérfeciſſe,etiā cip-
pū erexerūt.ſed primates græciæ,ac doctiſſimi q-
ꝗ,cum & ipſi,quæ in Aeſopum facta fu
iſſent,intellexiſſent,& in Delphos profecti ſunt,
& cum illis habita inquiſitione,ultores & ipſi
Aeſopi mortis fuerunt.

*

*FINIS AESO-
PI VITAE A MA-
XIMO
PLANV
DE
CONSCRIPTAE.*

*

ΑἼΣΩΠΟΥ ΜΥ͂ΘΟΙ.

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ᾽ ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο, ἡ δ᾽ ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο. ἡ δ᾽ ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ, χερσαία γὰρ οὖσα, πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν. διὸ καὶ πόρρωθεν στᾶσα, τοῦθ᾽ ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. οὐ πολλῷ δ᾽ ὕστερον, αἶγά τινων ἐπ᾽ ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς ὁ ἀετὸς, μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν. ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης οἱ ἀετιδεῖς ἄπτηνες ἔτι τυγχάνοντες, ὀπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ δ᾽ ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος

AESOPI FABVLAE.

AQVILA ET VVLPES.

Quila & uulpes inita amicitia prope habitare decreuerunt, cõfirmationẽ amicitiæ, faciẽdo cõſuetudinẽ. Aquila ſuper alta arbore nidum affixit, uulpes uero ĩ ꝓximis arbuſtis filios peperit. ad pabulũ igitur aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, unà cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & re cognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quàm uindictæ inopia, quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. non multo autẽ poſt, caprã quibuſdã in agro ſacrificãtibus, euolãs aqla partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidũ tulit. uento autẽ uehementi tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuólucres adhuc cũ eſſent, aſſati in terrã decidunt, uulpes uero accurrens in cõſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τήν γε θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

Ἀετὸς, καὶ κάνθαρος.

διώκω. φεύγω. δέομαι. σώζω. αἱρέω. ὁρκίζω. καταφρονέω. ῥαπίζω. ἁρπάζω. τρώγω.

Λαγωὸς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴτις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς, ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ μὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε

τῷ

Fabula significat eos, qui amicitiam uiolarit, licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentiā, diuinum tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & scarabeus.

LEpus aquila insectante in lustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeꝰ aūt rogabat aqlā, ne occideret supplicē, obtestans ipsam ꝑ maximū Iouē, ne scilicet contēneret paruitatem suam. illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem arreptū deuorauit. at scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. illa indigne ferente, ꝙ qs hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit. Aquila autē cōsilij inops penitus, ascendit ad Iouem (huius ēm sacra esse dicitur) in eius genibus tertium partū ouorum posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus aūt ex fimo pilula facta, & ascendit, & in sinum Iouis eam demisit, sed Iupiter cum surrexisset, ut fimum excuteret, & oua proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. cognito à scarabeo, quod hoc fecisset ut aquilam ulcisceret̃, nam nō modo scarabeū illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aqlæ ait Iupiter, scarabeū esse q mœsticiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. nolens igitur genus aquilarum rarescere, consulit

τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τὸν δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀε/τῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθα/ροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομέ/νους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς, οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Ἀηδὼν, καὶ ἱέραξ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾖδεν. ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπο=ρῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς. ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι, μὴ δὲ γὰρ ἱκα/νὴν εἶναι ἱέρακος γαστέρα πληρῶσαι, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τρα/πέσθαι. καὶ ὁ ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἄ/φρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φαινόμενα ἀπω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλό/γιστοί εἰσιν, οἳ δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

Ἀλώπηξ, καὶ τράγος.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν, μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄ/νοδον, ἡ ἀλώπηξ ἔφη. θάρσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ γὰρ ὄρθι/ος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων

καὶ

ſcarabeo, ut aquilæ conciliaretur: ſed eo non parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transſmutauit partum, cũ ſcarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula ſignificat nullũ eſſe contemnendũ, cõſyderando non eſſe quenq̀, qui laceſſitus ſe ulciſci non queat.

Philomela, & accipiter.

PHilomela ſuper arbore ſedens de more canebat. Accipiter autem uidens, ac cibi indigens uolando corripuit. quæ cũ occidẽda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur. neq̀ enim ſatis eſſe ad accipitris uẽtrẽ ĩplendũ, ſed oṗtere ĩpm cibo egentem ad maiores aues conuerti. at accipiter ſuſcipiens ait. ſed ego certe demẽs eſſem, ſi q in manib⁹ parat⁹ eſt, cibo dimiſſo, quæ non uidentur, perſequar.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſq̀ hoĩes eodẽ mõ eſſe inconſultos, qui ſpe maiorũ incertorũ, quæ in manibus habentur, amittant.

Vulpes, & Hircus.

VVlpes & Hirc⁹ ſitiẽtes in puteũ deſcẽderũt, ſed poſtq̀ biberunt, Hirco indagante aſcenſum, uulpes ait. confide, utile quid in utriuſq̀ etiam ſalutem excogitaui. ſi enim rectus ſteteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorẽ partem inclinaueris, cũ percurrerim ipſa p̱ tuos humeros

& cornua

καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου, ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς συνθήκας. ἡ δ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Ἀλώπηξ, καὶ λέων.

Ἀλώπηξ μήπω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. ἔπειτα δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν ὡς τὸ πρότερον. ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάρσησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα, διαλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλουρος, καὶ ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τούτον αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν. καὶ δὴ κατηγόρει αὐτοῦ, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. τοῦ δ' ἀπολογουμένου, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι.

πάλιν

& cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extraham hinc. ab hirco aũt ad hoc prompte officio præstito, illa cũ ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta, hircus autem ipsam accusabat, quod transgressa fuerit cõuentiones. illa aũt, sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barba pilos, non ante descendisses, quàm ascensum consyderasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines consyderare rerum. deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & Leo.

VVlpes cum nunquam uidisset leonẽ, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde cum secundo uidisset, timuit certè, nõ tamẽ ut prius. tertio autem cum ipsum uidisset, sic cõtra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, conuersatione terribilia quoq; accessu facilia fieri.

Feles & Gallus.

FEles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. cæterum accusabat ipsum, dicendo molestũ esse hominibus nocte clamantem, neq; permittentẽ somno frui. eo uero respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur.

πάλιν ὁ αἴλουρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. τοῦ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν, φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ᾠῶν τικτομένων, ὁ αἴλουρος εἰπὼν, ἀλλ᾽ εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς εὐπροσώπων ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι ἄτροφος οὐ μενῶ, τοῦτον κατεθοινήσατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἱρουμένη, εἰ μὴ μετ᾽ εὐλόγου δυνηθείη προσχήματος, ἀπαρακαλύπτως γεμὴν πονηρεύεται.

Ἀλώπεκες.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ᾽ αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τοῦτ᾽ αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος. καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὂν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον. ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν. ὦ αὕτη, ἀλλ᾽ εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐ δι᾽ εὔνοιαν τὰς πρὸς τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ, καὶ βάτος.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτου.

rurſus feles cauſam afferebat,quod impius eſſet erga naturam cum matre,ac ſororibus coëundo.eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente,cum multa ipſis hinc oua pariantur,feles præfatus,ſed ſi tu multis abundas euidentibus reſponſionibus,ego tamen ieiunus non perſtabo,ipſum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prauam naturam peccare uolentem,ſi non ueriſimili cum prætextu facere id poſſit,aperte tamen malignari.

Vulpes.

VVlpes laqueo capta,cum abſciſſa cauda euaſiſſet,non uiuendam præ pudore exiſtimabat uitam.decreuit itaq; & alijs uulpibus hoc idem perſuadere,ut communi malo ſuum cœlaret dedecus.& iam omnibus collectis ſuadet caudas abſcindere ,quod non indecens ſolum hoc membrum ſit,ſed & ſuperuacuum onus appenſum.reſpondens autem ex ipſis quædam ait.heus tu,niſi tibi hoc conduceret, nobis non conſuleres .

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prauos homines non beneuolentia in propinquos conſulere,ſed ſuo commodo .

Vulpes,& Rubus.

VVlpes ſepe conſcenſa,cum lapſa caſura foret,apprendit in adiutorium

rubum

βάτου. καὶ δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἴμοι, καταφυγοῦσαν με γὰρ ἐπὶ σὲ ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖρον διέθηκας. ἀλλ' ἐσφάλης ὦ αὕτη, φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥ τις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι ὅσοι βοηθοῖς προσέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

Ἀλώπηξ, καὶ κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ, καὶ κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου ὑπερήφανα, περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τᾶν εἶπεν, ἀλλὰ κᾂν μὴ σὺ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματος γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

Ἀλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

rubũ. Quare cum pedibus suis illius aculeis lace- ratis doleret, ad eam dixit, hei mihi, confugi enim ad te tanꝗ ad auxiliatorẽ, sed tu pe- ius me tractasti. sed errasti heus tu, inquit rubus, quæ me apprendere uoluisti, quæ omnes appren- dere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoqꝫ esse stul tos, qui ad eos auxilij gratia accurrũt, quib⁹ magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes, & Crocodilus.

VVlpes & Crocodilus cõtendebant de no- bilitate. cũ multa autẽ Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quod exercitationũ pricipes fuerĩt. uulpes suscipiẽs ò a- micissime ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli, & Perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit, qui cum ipsam uerberarent, ac expellerent, illa trista- batur ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis. Cum uero paulo post & illos ui- deret pugnare, & se ipsos cædere, mœrore soluta, ait. sed ego posthac non tri- stabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ δὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν, ἔφη. ὢ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

Ἀνθρακεὺς, καὶ κναφεύς.

Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ κναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. ὁ δὲ κναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγω γε πρᾶξαι. δέδια γὰρ, μή πως ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς εἷλκον σαγήνην. βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, πλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τὴν ἠϊόνα ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ τἀναντία προϋπειλήφασιν. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ ὡς ἔοικεν, ἀδελφὴ

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; à suis abstinere.

Vulpes.

VVlpes in domũ mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus, ait, ò quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius, & fullo.

CArbonari⁹ ĩ q̃dã habitãs domo, rogabat ut & fullo accederet, & secum cohabitaret. sed fullo respondendo ait, sed non hoc possem ego facere. timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile esse insociabile.

Piscatores.

PIscatores trahebãt uerriculũ, q d' cũ graue foret gaudebãt, & exultabãt, multũ inesse p̃dæ existimantes. sed cum in littus ipsum traxissent, piscesq; paucos quidẽ, sed lapidem in eo permagnũ inuenissent, tristari & mœrere cœperũt nõ tã pisciũ paucitate, q̃ quod & cõtraria antea aĩo præsumpserãt. q̃dã aũt inter eos natu grãdior dixit. ne tristemur ò socij, nam uoluptati ut uidetur, soror

 est tristitia

ἐστιν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Κομπαστής.

Ἀνήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ᾽ αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβὼν, ἔφη. ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ᾽ ἐστὶν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων. ἰδοὺ ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνούμενος εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ ποῦ σοι ταῦτα ἂν ὑγιάνῃς, ἐκεῖνος ἔφη. οἴει γὰρ ἀναστῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν᾽ οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως καταπαγγέλλονται, ἅπερ πλέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν δελφοῖς ἥκεν ἀπόλλωνα,

eſt triſtitia,& nos igiť oportebat tantũ ante læta-
tos,omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat non oportere triſtari fruſtra-
ta ſpe.

Iactator.

VIr quidam peregrinatus,deinde in
ſuam patriam reuerſus,aliaq́ multa in di-
uerſis uiriliter geſſiſſe locis iactabat,atq́ etiam
Rhodi ſaltaſſe ſaltum,quem nullus eius lo-
ci potuerit ſaltare.ad hoc & te-
ſtes,q ibi ĩterfuerũt, dicebat habere. qdã aũt ex ĳs
qui aderant,ſuſcipiens ait.heus tu, ſi uerũ hoc eſt,
non eſt tibi opus teſtibus.En Rhodus,en ſal-
tus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,niſi prompta rei
demõſtratio ſit ,oẽm ſermonẽ uanũ eſſe & ſupua-
cuum.

Impoſſibilia promittens.

VIr pauper ægrotans,& male affectus,
cum à medicis deſperatus eſſet,deos
rogabat,pollicens ſi ſanitatem ſibi rurſus reſtitu-
iſſent,centum boues ipſis oblaturum eſſe in
ſacrificium.uxore autem eius audiente,& ubi
tibi hæc,ſi conualueris? Ille ait,putas enim ſurgere
me hinc,ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,multos facile polliceri,
quæ re comprobare non ſperent.

Malignus.

VIr malign⁹ ad eũ,q ĩ Delphis eſt, iuit Apol-

λῶνα, πειρᾶσθαι τοῦτον βουλόμενος. καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔστη τε τοῦ τρίποδος ἔγγιστα. καὶ ἤρετο τὸν θεὸν, λέγων. ἄπολλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνουν ἐστὶν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρουθίον. εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προενεγκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν, εἶπεν. ὁπότερον ὦ οὗτος βούλει ποιῆσαι, ποίησον. παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ἤτοι ζῆν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον.

Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. εὐθὺς δὲ θύννος ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο. οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τέχνη παρέχει, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν. ὁ δ' ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ

βουλόμενοι

pollinem tentaturus ipſum. Atq; ideo cõprehenſo paſſerculo manu, & eo ueſte contecto, ſtetitq; proxime tripodem, ac rogauit deũ dicendo. ò Apollo, quod manibus fero, utrum, uiuum ne eſt, an mortuum? nam ſi mortuum diceret, uiuũ oñſurus erat paſſerculũ. ſin uiuũ, ſtatim ſuffocatum mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipſius cognita mente, ait, utrum uis heus tu facere facito, penes te em̃ eſt iſtud facere, ſiue uiuũ qđ cõtines, ſiue mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, numẽ neq; decipi poſſe, neq; qcq; latere.

Piſcatores.

Piſcatores egreſſi ad uenationem, cũ multo tẽpore defatigati, nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant. ſed ſtatim Thunnus maximo quodam inſectante piſce, in nauigium ipſorum inſiluit, quo capto læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ ars nõ præbuit, ea donaſſe fortunam.

Deceptor.

Vir pauper ægrotãs, orabat deos, ſi euaderet, boues cẽtũ in ſacrificiũ oblaturũ. ſed dei tẽtaturi à morbo liberarunt. at ille ſurgẽs, qm̃ bob⁹ carebat, ex adipe boues centũ à ſe formatos, in ara poſitos ſacrificauit. Sed dei

βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ εἶπον, ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἐκεῖ γὰρ ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις. ἐκεῖνος δὲ διυπνισθεὶς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχὼν, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη. ἀλοὺς δὲ ἤδη, ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος. ὡς δ' οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες, ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἅτερος θατέρῳ φησί. συγκατέλθωμεν ὦ οὗτος εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν. ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, κἀπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιβάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς

ipſum ulturi, in ſomnijs adfuerunt ei, dicentes, abi ad litus ad eum locũ, illic enim Atticas mille drachmas ĩuenies. ille aũt excitat⁹, læt⁹ & alacer ad demonſtratum locum perrexit, aurum diſquirens. ſed illic in piratas incidit, ab ipſis cõprehẽſus eſt. capt⁹ ergo, ut dimitteret̃ piratas orabat, mille auri talenta daturum ipſis promittens. ſed cum non crederetur, abactus ab ipſis, diuenditus eſt mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat mendacijs hominum inimicum eſſe deum.

Ranæ.

RAnæ duæ in palude paſcebant̃. æſtate aũt ſiccata palude, illa derelicta, quærebant aliã. cæterũ profundũ inuenerunt puteũ. quo uiſo, altera alteri inquit, deſcendamus heus tu in hunc puteum. illa reſpondendo ait, ſi igitur & hic aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconſyderate res aggredi.

Senex, & mors.

SEnex q̃ndã inciſis ĩ mõte lignis, ac ĩ humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus fuit, defeſſus & depoſuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. at morte ilico adſtante & cauſam rogante, qua ſe uocaſſet, ſenex ait, ut onus hoc ſullatum im-

θῆς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτήν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μή, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ. καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν πρεσβῦτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος, ὁσημέραι ἀπῄει. ἡ μὲν οὖν γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ περιαιρεθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη, τανῦν οὐδοτιοῦν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειν φῄς, οὐδοτιοῦν ἐκείνων ὁρῶ.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ὧν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

Γεωργὸς, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat oẽm hoiem uitæ studiosũ eẽ,& licet ĩfinitis piculis ĩmersus, uideat̃ mortẽ appetere, tamen uiuere multo magis,q̃ mori eligere.

Anus,& medicus.

MVlier anus dolens oculos,conduxit medicũ quẽdã mercede,cõuẽtiõe facta si se curaret,pactam mercedem ei daturã,sin aũt minie,nihil daturã.aggressus est igitur medicus curam. Quotidie uero accedens ad uetulam,& oculos ei ungens, cum illa nequaquã uidere posset ea hora ob unctionem,ipse uas aliquod ex domo auferens,quotidie discedebat. Anus igit̃ suã supellectilẽ uidebat singulis diebus minui,adeo ut tandem omnino liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante,quasi pure iam uidente,& testes adducente.magis certe,ait illa,nunc nihil uideo.nam cum oculis laborabam,multa mea in mea uidebam domo,nũc autẽ cũ me tu uidere inquis,nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat,prauos homines ex ijs quæ agant,ignaros cõtra seipsos argumentum afferre.

Agricola,& filij ipsius.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτούς, ἔφη. παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι. ὑμεῖς δ' ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν. καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον. ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης, καὶ κύνες.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀπολειφθείς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας. τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας, ἐθοινήσατο. οἱ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρή, οἵτινες οὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνή, καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τίκτειν ἠδύνατο.

AGricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis, ait. filij mei, ego iam è uita discedo, uos autem si quæ in uinea à me occultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia. illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem uineæ terram post interitum patris defoderunt, ac thesaurum non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus, & Canes.

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oues comedit, hinc capras. tempestate autẽ inualescente, & oparios boues iugulatos comedit. canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. si enim operariorum boũ herus noster nõ abstinet, quo mõ nostrũ abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere, & cauere oportere, qui neq; suorum abstinent.

Mulier & gallina.

MVlier q̃dã uidua gallinã hẽbat, singul' dieb⁹ ouum sibi parientem, rata uero si plus gallinæ ordei proijceret, bis parituram die, hoc fecit. sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Κυνόδηκτος.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιῄει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, ὦ οὗτος εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, ἀλλ᾽ εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο. καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος, εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον, ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν. ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γ᾽ ἐπιορκούμενον θεὸν οὔκουν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε θεὸν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui ob auaritiam plu-rium sunt appetentes, & quæ adsunt, amit-tere.

Morsus à cane.

MOrsus à cane quidam medicaturum circu ibat quærẽs, cũ aũt occurrisset qdã ei, & co gnosceret, qd' q̃rebat, heus tu ait. si sanari uis, acci-pe panẽ, atq; eo sanguinẽ uulneris sicca, & ei q mo mordit cani ad edendum præbe. & is ridẽdo ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiã homĩes beneficio af-fectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

Adolescentuli.

DVo adolescentuli apud cocũ assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum, partem quandam carnium subre-ptam in alterius demisit sinum. conuer-so autem coco, & carnem quærente, qui abstulerat, iurabat nõ habere. q ãt hẽbat, nõ abstu lisse. cocus uero cognita malicia ipsorum, ait, sed & si me latueritis, peie-ratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet humĩes peierantes la-teamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

Duo

Δύο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον. ὧν ὁ μὲν ἕτερος ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὁ δὲ ἕτερος ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τοῦ δὲ τὴν πρώραν εἰπόντος, ἀλλ' ἔμοι γε οὐκ ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴ γε ὁρᾶν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

Αἴλουρος, καὶ μῦες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα. καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν. οἱ δὲ, καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο ἀφικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπό πασσάλου τινὸς ἑαυτὸν ἀναβὰς ἀπῃώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη. ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ,

DVo quidam inter ſe inimici, in eadem naui nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora ſedebat. tempeſtate autem ſuperueniente, & naue iam ſubmergenda, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utra pars nauigij prius obruenda eſſet. cumq́ȝ ille prora dixiſſet, ſed mihi non erit graue, ait, mors, ſi uiſurus ſum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos homines nihil ſuum nocumẽtum curare, ſi modo inimicos ſuos uideant ante ſe malo affectos.

Felis, & mures.

IN domo quadã cũ multi eſſẽt mures, felis hoc cognito iuit eò, ac eorum ſingulos captos deuorabat. at illi quotidie cum ſe abſumi uiderent, dixerunt inter ſe, ne poſthac infra deſcendamus, ne penitus pereamus. nam ſi felis non poteſt huc uenire, nos ſalui erimus. ſed felis, nõ amplius muribus deſcendentibus, decreuit per aſtutiam eos fallens euocare. cæterũ conſcenſo peſſulo quodã, de eo ſe ſuſpẽdit, et mortuũ ſimulabat. ex murib⁹ aũt quidam acclinatus, uiſoq́ȝ eo inquit, heus tu, & ſi ſacculus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula ſignificat prudentes homines. cum aliquorũ prauitatẽ expti fuerit, nõ ampli⁹ corũ falli ſimulationibus.

Αλώπηξ, καὶ πίθηκος.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὀρχησάμενος πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕροι μὲν αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ, τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προὔτρεπεν αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμφετο τὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

Θύννος, καὶ δελφίν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν. ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν. οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

Vulpes,& Simius.

IN concilio quondã irrationaliũ anĩaliũ ſaltauit Simius,& approbatus,rex ab ipſis electus eſt. Vulpes autem ei inuidens,ut in caſſe quodam carnem uidit,Simium ſecum illuc duxit,quod inueniſſet ipſa theſaurum illum dicens,non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret,atq; hortata eſt ipſum ut regem,theſaurum accipere. at ille inconſyderate profectus, & captus à caſſe,quod decepiſſet,accuſabat uulpem. illa autem ei,ò Simie talem tu habẽs dementiam,brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,eos q actiones aliquas incõſulte aggrediuntur,in infortunia incidere.

Thunnus,& Delphin.

THunnus Delphino perſequente,magno impetu ferebatur.cum capiendus foret,inſcius ob uehementem impetum decidit in inſulam quandam.ab eodẽ uero impetu & Delphin cum eo eiectus eſt. Thunnus aũt cõuerſus,cum agentem animam Delphinum uidiſſet, ait ,nõ amplius mihi mors moleſta ẽ,cũ eũ uideã, q mihi cauſa fuit ipſius,unà mecum perire.

Affabulatio.

Fabula ſignificat facile miſerias ferre homines,ſi eos,qui illarum autores fuerunt,infeliciter agere uideant.

Ιατρὸς, καὶ νοσῶν.

Ιατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβὼν τις ἔφη, βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν. ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο. Επιμύθιον.

ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους, ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

ἰξευτὴς

Ιξευτὴς, καὶ ἔχις.

Ιξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ᾽ ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος, ἐφεώρα, καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ᾽ ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε. δύστηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ᾽ ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Επιμύθιον.

ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ᾽ ἑτέρων τοῦτ᾽ αὐτὸ πάσχοντες.

Κάστωρ.

Ο κάστωρ ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον. οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ᾽ ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύθιον

Medicus, & ægrotans.

MEdicus ægrotũ curabat, ægroto autẽ mortuo, ille efferentibus dicebat, homo hic si uini abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, nõ interijsset. qdã aũt ex ijs q aderãt respõdẽdo ait, optĩe, nõ optebat te hæc nũc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat oportere amicos tẽpore necessitatis præbere auxilia.

Auceps, & Vipera.

AVceps uisco accepto, & arũdinibus, aucupatũ egressus ẽ. uiso aũt turdo sup alta arbore sedente, & arundinibus inter se in lõgitudinẽ coniunctis, sursum eum cõprehensurus suspiciebat. cæterũ ignarus uiperã dormientem conculcauit. hæc uero irata momordit ipsum. ille iam agens animam dicebat, me miserũ, aliũ enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

De Fibro.

FIber animal est quadrupes, in stagnis plerũq; degẽs, cui⁹ pudẽda dicũt usui esse medicis. hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudenda proijcit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων, καὶ μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφείς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπου περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων, καὶ λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. λύκου δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτόν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γάρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός. ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους. κᾀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγών, πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεισθείς, ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθών, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

Affabulatio.

Fabula ſignificat homines pru‑dentes pro ſua ſalute nullum agere reſpe‑ctum pecuniarum.

Canis,& Cocus.

CAnis irrumpens in culinam,& Co‑co occupato,corde arrepto fugit.at cocus conuerſus ut uidit ipſum fugientem,a‑it,heus tu ſcito ubi ubi tu fueris,me te obſeruatu‑rum,non enim mihi cor abſtuliſti,ſed dediſti potius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ſæpe mala ho‑minibus documenta eſſe.

nocumēta melius uerter
quoqꝫ exprimas paro

Canis,& Lupus.

CAnis añ ſtabulũ quoddã dormiebat,cũ lupꝰ irrupiſſet,& deuoratu‑rus eum eſſet,rogabat,ne tunc ſe mactaret.nunc em̄ inq̄t tenuis ſum & macilẽtus,ſi aũt parumper expectaueris,mei domini facturi ſunt nu‑ptias,& ego tunc multa depaſtus,pingui‑or ero,& tibi ſuauior cibus fiam.
Lupus igitur perſuaſus,abiuit.poſt aliquot dies reuerſus,inuenit ſuperius ſuꝑ domicilio canem dormientem,& ſtans inferius ad ſe uocabat, admonens eum fœderis.& Canis, ò lupe,ſi poſthac ante ſtabulum me uideris dor‑mientem,non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

Κύων, καὶ ἀλεκτρυών.

ὁδεύω, Iter facio

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον, ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβάς, ὁ δὲ κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε. καὶ στᾶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῷον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς ἐκείνου ἀνοίξαντος κατελθεῖν. κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάραξε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

Λέων, καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῷον εἶναι, προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

Λέων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ.

Λέων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν ποιησάμενοι,

Fabula significat prudentes homines, cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quandiu uixerint.

Canis, & Gallus.

CAnis & gallus inita societate iter faciebant, uespera autē superueniente, gallus conscensa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatæ. cum gallus, ut assolet, noctu cantasset, uulpes, ut audiuit, accurrit, & stans inferius, ut ad se descenderet, rogabat, ꝙ cuperet cōmēdabile adeo cātu aīal complecti. cum autē is dixisset, ut ianitorē prius excitaret ad radicem dormientē, ut cū ille aperuisset, descenderet. & illa quærēte, ut ipm uocaret, canis statim prosiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo, & rana.

LEo audita aliqn̄ rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnum aliquod animal esse, parūper aūt expectādo, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante ꝙ̃ uideas, uoce sola perturbari.

Leo, & Asinus, & Vulpes.

LEo, & Asinus, & Vulpes, inita societa-

σάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μοίρας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε ὦ βελτίστη διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν; ἡ δ' εἶπεν, ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

Λέων, καὶ ἄρκτος.

Λέων, καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βουβαλίῳ περιτυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιϊοῦσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βούνευρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς εἶπον ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ἐπιστάντος δέ τινος αἴφνης καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφηρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας,

καὶ

te egreßi sunt ad uenandũ. multa igitur præda ca/pta, iußit Leo Asino, ut diuideret si/bi. At ille tribus partibus factis æqua/liter, ut eligerent, eos hortabatur. & Leo iratus, Asinum deuorauit. Inde Vulpi, ut diuideret, iußit, illa uero in unã partẽ oibus con gestis, sibi minimum quiddam reliquit. tum Leo ipsi, quis te ò optima diuidere sic do/cuit? ea, inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta ho/minibus esse aliorum infortunia.

Leo, & ursus.

LEo & Vrsus simul magnum nacti hinnu/lum, de eo pugnabant. grauiter igitur à se ip sis affecti, ut ex multa pugna etiam uer/tigine corriperent, defatigati iacebãt. Vulpes aũt circũcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hin/nulum in medio iacentem, hunc per u/trosq; percurrendo, rapuit fugiensq; abi/uit. at illi uidebant quidẽ ipsam, sed quia nõ pote/rant surgere, nos miseros dicebãt, quia uulpi labo/rauimus.

Affabulatio.

Fabula significat, alijs laborantibus, alios lu/crari.

Vates.

VAtes in foro sedẽs disserebat, cũ aũt superue nisset quidam derepẽte, & nũciasset, quod domus ipsius & fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus, ablata omnia, exiluit suspirando,

καὶ δρομαῖος ᾔει, τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

Μύρμηξ, καὶ περιστερά.

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. περιστερὰ δὲ τοῦτον θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν. ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξευτὴς δέ τις μετὰ τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς, ἐπὶ τὸ τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ᾔει, τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τοῦ ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν, ὁ δὲ ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

ἘΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια.

Νυκτερὶς, καὶ βάτος, καὶ αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ αἴθυια τρίτη χαλκόν. καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἴθυια, τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα. ἡ δὲ

velox
& currendo ibat. at cum quidam ui/
disset ipm currentē, heus tu inqt, q alienas res psci
re profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum suam uitam praue gu
bernant, quæ nihil ad se attinent, præ/
scire conantur.

Formica, & Columba.

FOrmica sitiens descendit in fontem, ac tra-
cta à fluxu, soffocabatur. Columba
uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in
fontem proiecit, super quo sedendo formica, e/
uasit. auceps autē quidam post hoc calamis cōpo/
sitis ad colūbā cōprehēdēdū ibat. hoc aūt uiso, for
mica aucupis pedem momordit, qui do/
lens & calamos proiecit, & columba
fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere bnfactoribus gratiā re/
ferre.

Vespertilio, & Rubus, & Mergus.

VEspertilio & rubus, & mergus inita societa/
tē mercatoriā decreuerunt uitam agere. I/
taq; Vespertilio argentum mutuata proiecit in
medium, rubus uestem secum accepit,
Mergus tertius, æs: & nauigauerunt. tempe/
state autem uehementi oborta, & naui euersa,
omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt.
ex illo igitur mergus littoribus semper assi/
det, num quopiam æs eijciat mare.

Vespertilio

νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, διὰ καὶ ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. ἡ δὲ βάτος, διὰ τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

Νοσῶν, καὶ ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετηρήθη, πλέον εἶπε τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχει, φρίκῃ συσχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατετινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτου αὖθις ὅπως διεγίνετο, εἶπεν ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχεις; ἐγὼ εἶπεν ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

Ξυλευόμενος, καὶ ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρά τινι ποταμῷ, τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ, μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς ἐκεῖνον

τὸν

Vespertilio uero creditores timens, interdiu non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, si cubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum recidere.

Aegrotus, & medicus.

AEgrotus quidã è medico roga⁹, quomodo ualuisset, plus ait quàm oporteret sudasse. ille autẽ bonũ ait hoc esse. secũdo uero ab ipso iterũ rogat⁹, quõ habuisset, horrore correptũ ait ualde concussum fuisse. ille & hoc bonum esse ait. Tertio rogat⁹ quomõ ualuisset, ait in intercutẽ incidisse, ille & hoc rursus bonum ait esse. inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? ego ait heus tu ex bonis occidor.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominib⁹ odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator, & Mercurius

LIgnator quidam apud fluuium suam amisit securim, inops igitur consilij iuxta ripã sedẽdo plorabat. Mercuri⁹ aũt ĩtellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium, auream sustulit securim. & an hæc esset, quam perdiderat, rogauit. illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. illo neq; hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam

ipsam

τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τὸ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάσας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγενόμενος, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν, ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ ἑρμῆς κἀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν. καὶ ἤρετο εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦ δὲ, σὺν ἡδονῇ, ναὶ ἀληθῶς ἥδ᾽ ἐστὶ, φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν,

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

Ὄνος, καὶ κηπωρός.

ΟΝΟΣ ὑπηρετούμενος κηπωρῷ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πλεῖστα δ᾽ ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ διῒ ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς ἑτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότῃ. τοῦ δὲ διὸς ἐπακούσαντος καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον, ἢ πρότερον ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται. εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ᾽ αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ· βέλτιον ἦν μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν. οὗτος γὰρ ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται

ipſam ſuſtulit,illo hanc uere eſſe deper/
ditam dicente, Mercurius probata ipſius
æquitate,omnes ei donauit.ille profe/
ctus omnia ſocijs,quæ acciderant,nar/
rauit. Quorum unus eadem facere decreuit.
& ad fluuium profectus,& ſuam ſecurim
cõſulto demiſit in ꝓfluentẽ,& plorãs ſedebat.ap/
paruit igitur Mercurius & illi,& cauſa intellecta
ploratus,urinatus ſimiliter aureã ſecurim extulit,
& rogauit an hanc amiſiſſet.illo lætabundo,& ue/
re hæc eſt dicente,peroſus deus tan/
tam impudentiã,nõ ſolum illam detinuit, ſed ne
propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,quantum iuſtis deus auxilia/
tur,tantum iniuſtis eſſe contrarium.

Aſinus,& hortulanus.

ASinus ſeruiens olitori, quoniam parum
comedebat,plurimũ laborabat,ꝑcatus ẽ Io
uem,ut ab olitore liberatus,alteri uenderetur do/
mino.cum Iupiter exoratus,iuſſiſſet
ipſum figulo uendi,iterũ iniquiore aio ꝑferebat,q̃
prius,onera,& cœnum,& te/
gulas ferre. Rurſus igitur,ut mutaret dominũ ro/
gauit,& coriario uenundatus eſt. peiorem itaque
prioribus herum nactus,uidens quæ ab
eo fierent, ſuſpirando ait, hei mihi mi/
ſero,melius erat mihi apud priores he/
ros manere,hic enim,ut uideo,& pellem meã o/

 perabitur.

πργάσεται. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

Ὀρνιθοθήρας, καὶ κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵστη παγίδας. κορυδαλὸς δὲ τοῦτον πόῤῥωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο τί ποτ᾽ ἐργάζοιτο. τοῦ δὲ, πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν. ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίζεις, οὐ πολλοὺς εὑρήσεις τοὺς ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσιν.

Ὁδοιπόρος.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τί, τὸ ἥμισυ τούτου τῷ ἑρμῇ ἀναθήσειν. περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεστῇ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνους μὲν ἔφαγε. τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀστᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ ἑρμῆ τὴν εὐχήν. τοῦ γὰρ εὑρεθέντος τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ διανένεμημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφιζόμενον.

Παῖς, καὶ μήτηρ.

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, cum de secundis periculum fecerint.

Auceps, & Cassita.

AVceps auib⁹ struxerat laqueos, alauda uero hūc procul uidēs rogauit, quidnam operaretur, eo urbem condere dicente. deinde procul regresso, & abscondito, galerita uiri uerbis credendo, accessit ad cassem, & capta est. at aucupe accurrente, illa dixit, heus tu, si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tūc maxīe domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator.

VIator multa confecta uia, orauit, siquid inuenerit, dimidiū Mercurio dedicaturū. nactus igitur peram cariotarum, & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. sed cariotarū ossa, & amygdalarū cortices sup altari quędam imposuit, locutus, habes ò Mercuri, uotum. nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer, & mater.

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί. τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπ' αὐτοφώρῳ δέ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον, τῆς δὲ μητρὸς ἑπομένης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο βραχέα τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὖς. τῆς δὲ ταχέως τῷ στόματι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων, ἐπὶ μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν, καὶ θάλασσα.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν, ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηῒ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὕτη γαληνιῶσα, τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε, φοινίκων αὖθις ὡς

ἔοικεν

PVer ex literario ludo condiſcipuli librum furatus, tulit matri, cum ea uero non corripuiſſet, ſed potius amplexata fuiſſet, prouectus ætate cœpit & maiora furari. in ipſo autem furto aliquãdo deprehẽſus, ducebatᷣ rectà ad mortẽ. at ſequente, & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. quæ cum ilico ori filij ſe admouiſſet, ille aurẽ dentibus demorſam abſcidit. matre autem & alijs accuſantibus, quia non ſolum furatus ſit, ſed & in matrem impius eſſet, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit cauſa. ſi enim cum librum furatus fui, me corripuiſſet, non ad hæc uſq; procedendo, nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eorũ quæ nõ in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Paſtor, & mare.

PAſtor in maritimo loco armentum paſcens, uiſo tranquillo mari, deſyderauit nauigare ad mercaturam. uenditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, ſoluit. tempeſtate uero uehementi facta, & naui in periculo ut ſubmergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua naui euaſit incolumis. poſt uero dies non paucos tranſeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, ſuſcepto ſermone, hic ait: cariotas iterũ, ut

ἔοικεν ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ῥοιά, καὶ μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. πολλῶν δὲ ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα εἶπεν ὦ φίλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων στάσεσι, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναί τι.

Ἀσπάλαξ.

Ὁ ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρί, συκαμινέαν μήτερ ὁρῶ. εἶτα αὖθις φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι. κᾆτ' αὖ τρίτου πάλιν, χαλκῆς φησὶ ψηφίδος κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν. ὦ τέκνον. ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες, καὶ πέρδικες.

Σφῆκες καὶ πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν, οἱ μὲν πέρδικες, σκάψειν τὰς ἀμπέλους.

uidetur, desyderat, & propterea uidet quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documento esse.

Punica, & malus.

PVnica & malus de pulchritudine cōtēdebāt: multis contētionib⁹ interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus ait, ò amicæ aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorum seditionibus, uilissimos quoq; conari esse aliquos.

Talpa.

TAlpa cæcū animal est. dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. deinde rursus ait. thuris odore plena sum. & tertio iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo ait, ò filia, ut iam percipio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos iactabūdos impossibilia promittere, & in minimis redargui.

Vespæ, & Perdices.

VEspæ & perdices sitibundæ ad agricolam iuerunt, ab eo petentes bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam reddituros, perdices fodere uineas.

οἱ δὲ σφῆκες κύκλῳ περιϊόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη. ἀλλ᾽ ἔμοιγε εἰσὶ δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν, ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐκείνοις δοῦναι, ἤπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταὼς, καὶ κολιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ κάλλος χειροτονεῖν. αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, κολιὸς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ᾽ εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιὸς, καὶ ἀλώπηξ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. ἀλώπεκος δ᾽ ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ. εἰ γάρ με κίνδυνος περιϊσταίη, οὐκοῦν με τηνικαῦτα πρὸς τοὺς ὀδόντας ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμοις οὖσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, καὶ δυστήνῳ πτηνῷ, οὐ χρυ-

σὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arce-
re fures. at agricola ait, sed mihi sunt
duo boues, qui nihil promittendo, omnia faci-
unt. melius igitur est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui pro-
mittunt quidem iuuare, lædunt autem admodũ.

Pauo, & monedula.

AVibus creaturis regem, pauo
orabat ut se ob pulchritudinẽ eligeret. eligẽ
tibus aũt eũ oĩbus, monedula suscepto sermõe ait,
sed si te regnãte aquila nos psequi aggressa fuerit,
quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, prĩcipes nõ mõ ppter pulchritu
dinẽ, sed & fortitudinẽ & prudẽtiã eligi oportere.

Singularis animal, & uulpes.

SIngularis agrestis sup quadã sidens arbore dẽ
tes acuebat. uulpe rogante cau-
sam, quare nulla præposita necessitate den-
tes acueret, ait, non ab re hoc facio. nã si me pe-
riculũ inuaserit, minime aũt me tunc acuẽdis den-
tibus occupatum esse oportebit, sed potius pa-
ratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa-
ratum esse oportere.

Cassita.

CAssita laqueo capta plorans dicebat, hei
mihi miseræ, & infelici uolucri. Non au

σὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλο τι τῶν τιμίων. κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προυξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἔλαφον εἶπε. πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας. καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν, τί δήποτ᾽ οὖν οὕτω τούτους φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φὴς τέκνον, ἓν δ᾽ οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς, οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

Λαγωοὶ, καὶ βάτραχοι.

Οἱ λαγωοί ποτε συνελθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη καὶ δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ᾽ ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενοι καὶ ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπιδησάντων, τῶν λαγωῶν τις ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. στῆτε ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη ὡς ὁρᾶτε καὶ ἡμῶν ἕτερ

rum ſurripui cuiuſq́, non argentũ, nõ aliud quicq́ pcioſum. Granũ aũt tritici paruũ, mortis mihi cau/ſa fuit. Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum ſube/unt periculum.

Hinnulus.

HInnulus aliquando ceruo ait: Pater tu & maior, & celerior canibus, & cornua præterea ingentia geſtas ad uindictam, cur nam igitur ſic eos times? & ille ridens ait, uera quidem hæc inquis fili: unum uero ſcio, quod cum canis latratum audiuero, ſtatim ad fu/gam neſcio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, natura timidos nulla admonitione fortificari.

Lepores, & ranæ.

LEpores aliquando in unum profecti, ſuã ip/ſorũ deplorabãt uitã, q foret picul' obnoxia, & timoris plena, quod & ab hominib⁹, & canibus, & aquilis, & alijs multis conſumantur. meli/us itaq́ eẽ mori ſemel, q̃ toto uitæ tpe timere. hoc igitur firmato, impetum fecerunt ſimul in paludẽ, quaſi in eam inſulturi, & ſuffocandi. ſed cum ranæ, quæ circum paludem ſedebant, curſus ſtrepitu percepto, illico in hanc in/ſiluiſſent, ex leporibus quidam prudentior eſſe ui ſus alijs, ait, ſiſtite ò ſocij, nulla re graui uos ipſos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia

ſunt

ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χείρονα παθόντων παραμυθοῦνται.

Ὄνος, καὶ ἵππος.

Ὄνος ἵππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύρων ἅλις ἔχων, καὶ ταῦτα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν ἵππον πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἅπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν. καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δ' ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κἀκεῖνος ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως εἶπεν ὦ οὗτος ἀθύμει. οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες. λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θές, καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ, οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει

ſunt animalia timidiora. Affabulatio.
Fabula ſignificat, miſeros grauioribus aliorum conſolari calamitatibus.

Aſinus, & equus.

ASinus equũ beatũ putabat, ꝙ abũdãter nutriret, & accurate, cũ ipſe neq; palearũ ſatis haberet, præſertimq́; defatigatus. cum autem tempus inſtitit belli, & miles armatum aſcendit equũ, huc illuc ipm ipellẽdo, cæterũ & in medios hoſtes inſiluit, & equus uulneratus iacebat. his uiſis, aſinus equum mutata ſententia miſerum exiſtimabat. Affabulatio.
Fabula ſignificat, non oportere principes, & diuites imitari, ſed in illos inuidia, & periculo conſyderatis, paupertatem amare.

Auarus.

AVarus quidam cum omnia ſua bona uẽdidiſſet, & auream glebam feciſſet, in loco quodam infodit, unà defoſſo illic & animo ſuo, & mente. atq; quotidie eundo, ipſam uidebat. id ãt ex opis q̃dã obſeruãdo cognouit, & refoſſam glebam abſtulit.
poſt hæc & ille profectus, & uacuum locum uidens, lugere cœpit, & capillos euellere. hũc cũ quidam uidiſſet ſic plorantem, & cauſam audiuiſſet, ne ſic ait ò tu triſtare. neq; enim habens aurũ, habebas. lapidẽ igit̃ ꝓ auro acceptũ recõde, & puta tibi aurum eſſe, eundem enim tibi uſum præſtabit, nã, ut uideo, neq; cũ aurũ erat, utebare,

ἦθα τοῦ κτήματος. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

Χῆνες, καὶ γέρανοι.

Χῆνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταυτοῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν. οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἁλισκόμενοι.

Χελώνη, καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ παραινοῦντος πόῤῥω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ᾽ ἀφῆκεν. ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα, συνετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δὲ τὸν ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δὲ, ἐκεῖθεν αὖθις ἀφαλομένης, στενάξας εἶπεν. ὦ ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσι ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θείου δεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ἔλαφος

bare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionẽ, niſi uſus ad fuerit.

Anſeres, & grues.

ANſeres, & grues in eodem prato paſce- bantur. uenatoribus autem uiſis, gru- es, ꝙ eſſet leues, ſtatim euolauerũt, anſeres uero ob onus corporum cum manſiſſent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & in expugnatione urbis, ino- pes facile fugere, diuites autem ſerui- re captos.

Teſtudo, & Aquila.

TEſtudo orabat aquilã, ut ſe uolare doceret. ea aũt admonẽte procul hoc à natura ipſius eſſe, ille magis precibus inſtabat. accepit igitur ipſam unguibus, & in altum ſuſtulit, inde demi ſit. hæc autem in petras cecidit, & contrita eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos, qa in cõtentiõib⁹ prudẽ- tiores non audiuerint, ſe ipſos læſiſſe.

Pulex.

PVlex aliquando ſaltans, uiri pedi in- hæſit, hic aũt Herculem in auxiliũ inuocabat. at hic cũ illinc rurſus ſaltaſſet, ſuſpirãdo ait, ò Her- cules, ſi, cõtra pulicẽ nõ auxiliat⁹ es, quõ cõtra ma- iores aduerſarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat nõ oportere in minimis deum rogare, ſed in neceſſarijs.

Cerua.

Ἔλαφος.

Ἔλαφος τὸν ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ᾽ ἠιόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τοὺς κυνηγετοῦντας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τούτου στοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν. ἡ δ᾽ ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ᾽ ἧς μὲν ἐδεδοίκει, μηδὲν παθοῦσα, ἣν δ᾽ οὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ᾽ ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ἔλαφος, καὶ λέων.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ, λέοντι δ᾽ ἐκεῖ περιτυχοῦσα, ὑπ᾽ αὐτοῦ συνελήφθη, θνήσκουσα δ᾽ ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροὺς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ἔλαφος, καὶ ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ᾽ ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ᾽ ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ᾽, ἔλεγε, δίκαια πέπονθα. οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Cerua.

CErua altero obcæcata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabat̃. prę-ternauigantes autẽ quidã, & hoc coniectantes, ip-sam sagittarunt. hæc autẽ seipsam lugebat, ꝙ unde timuerat, nihil passa foret: quod nõ putabat malũ allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia ui-dentur, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Cerua, & Leo.

CErua uenatores fugiẽs ĩ speluncã ingressa ẽ, in leonẽ aũt ibi cũ icidisset, ab eo cõphẽsa ẽ, moriẽs autẽ dicebat, hei mihi quod hoĩes fugiẽs, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fu-giunt pericula, in magna incurrere.

Cerua, & uitis.

CErua uenatores fugiens, sub uite delituit. cum præterijssent aũt parũper illi, cerua pror-sus iam latere arbitrata, uitis folia pa-sci incepit. illis uero agitatis, uenatores conuer-si, & quod erat uerũ arbitrati, animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam. hæc aũt moriens talia dicebat, iusta passa sum, non enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

Ὄνος, καὶ λέων.

Ὄνῳ ποτὲ ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. λέοντος δὲ ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τοῦτον τὴν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβεῖσθαι, ἔφυγεν. ὁ δὲ ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόῤῥω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφικνεῖτο φωνὴ, στραφεὶς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα. ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρὸς, καὶ κύων.

Κηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, δίκαια φησὶ πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

Σῦς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο, καὶ ἡ μὲν σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς ἀφροδίτης ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν

ἀναῤῥήξειν

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiũt, à deo puniri.

Asinus, & leo.

CVm asino gallus aliqñ pascebaẽ. Leone aũt aggresso asinum, gallus exclamauit, & leo (aiunt enim hunc galli uocem timere) fugit. at asinus ratus propter se fugere, agressus est statim leonem. ut uero procul hunc psecutus est, quò nõ amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. hic uero moriẽs clamabat, me miserũ, & dementẽ. ex pugnacibus em̃ nõ nat⁹ parentibus, cuius grã in aciẽ irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, q se de industria humiliarunt, aggredi, atq; ita ab illis occidi.

Olitor, & canis.

OLitoris canis in puteum decidit, olitor autẽ ipsum illinc extracturus, descendit & ipse ĩ puteũ. rat⁹ aũt canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorẽ uersus momordit. hic aũt cũ dolore reuersus, iusta inqt patior. nã cur unq; sui ĩterfectorẽ seruare studui?

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus, & canis.

SVs & canis mutuo conuiciabantur. & sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus

ἀναιρήσειν τὴν κύνα. ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε. καλῶς κατὰ τῆς ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι. ἣ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δῆλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με. τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστρέφεται. σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων, τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μεταχηματίζουσιν.

Ὗς, καὶ κύων.

Ὕς, καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Ὄφις, καὶ καρκίνος.

Ὄφις καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ οὐδέτι οὖν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν. οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐ δὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν

discissurũ canem, canis uero ad hæc dissimulanter dixit, bene per Venerem nobis iuras. significas em̃ ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. & sus: propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. nam occidentem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersat̃. tu tamen male oles & uiua, & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudẽtes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus, & canis.

SVs & canis de fœcũditate certabãt, dixit autẽ canis, fœcũda esse maxime pedestriũ omniũ. & sus occurrens ad hæc inquit, sed cum hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens, & cancer.

SErpens unà cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam. hic autem minime obediebat. cũ obseruasset igit̃ cancer ip̃m dormientẽ, & ꝓ uiribus cõpressisset, occidit. at serpẽte post mortem extenso, ille ait, sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. neq; enim hanc

δίκην ἔτισας.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμὴν, καὶ λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρὼν, καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ηὐξήνθη, εἴποτε λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ λύκος συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν, εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Λέων, καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκος, τἆλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ δ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῶν συνελθόντων τοσοῦτον

ὠφέλησεν

pœnam dediſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos ade/unt, ipſos offendi potius.

Paſtor, & lupus.

PAſtor nup̄ natũ lupi catulũ reperit, ac ſuſtu/lit, unáq; cũ canib⁹ nutriuit. at cũ adoleuiſſet, ſiquando lupus ouem rapuiſſet, cum canibus & ipſe pſequebat̃. cũ canes uero aliqñ nõ poſſent aſ/ſequi lupum, atq; ideo reuerterentur, ille ſequebatur, ut cũ ipſum aſſecutus eſſet, ut lupus, particeps foret uenationis. inde redibat. ſin autẽ lupus extra nõ rapuiſſet ouem, ipſe clàm occidẽs, unà cũ canibus comedebat, donec paſtor cum coniectaſſet, & intellexiſſet rem, de arbore i/pſum ſuſpendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo, & lupus.

LEo cum cõſenuiſſet, ægrotabat iacens in an/tro, acceſſerant autem uiſitatura regem, præter uulpem, cætera animalia. lupus igitur capta occaſione accuſabat apud leonem uulpem, quaſi nihili facientem ſuum omnium dominum, & propterea neq; ad uiſitatio/nem profectam. interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba.

Leo igitur contra eam infremuit, ſed defenſionis tẽpore petito, & qs, inquit, eorũ, q cõuenerũt, tãtũ

 profuit

ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ᾽ ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; τοῦ δὲ λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. καὶ τοῦ λύκου κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ᾽ ἑκάστην μηχανώμενος, καθ᾽ ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ᾽ ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ᾽ αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν ἀλλὰ πιεῖν ὦ βέλτιστε μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ με βρώσεως ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ φησίν. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἄνερ οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ

profuit, quantũ ego, quæ in omnẽ partẽ circuiui, et medicamentum pro te à medico quæsiui, & didici: cũ autẽ leo statim, ut medicamentũ diceret, imperasset, illa inquit, si lupo uiuente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. & lupo iacente, uulpes ridens ait, sic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere, sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

MVlier q̃dã uirũ ebriũ hẽbat. ip̃m aũt à morbo liberatura, tale quid commenta est. aggrauatũ enim ipsum ab ebrietate cũ obseruasset, & mortui instar insensatũ, in humeros eleuatũ, in sepulchretum allatum deposuit, & abiuit. cũ uero ipsum iam sobriũ esse cõiectata est, profecta ianuam pulsauit sepulchreti, ille autẽ cum diceret, quis est, qui pulsat ianuam? uxor repsondit, mortuis cibaria ferens ego adsum. & ille, non mihi comesse, sed bibere ò optime potius affer, tristificas enim me, cum cibi, non potus me ministi. hæc autẽ pectus plangẽdo, hei mihi miseræ, inquit, nam neq; astu profui. tu enim uir nõ solũ nõ emẽdatus es, sed peior quoq; te ipso euasisti, in habitum tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat nõ oportere in malis actibus immorari. nam & nolentem quandoq; hominem

τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

κύκνος.

Ανὴρ εὔπορῶν χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν. οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέντοι, τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ, τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾄδει τι μέλος θανάτου προοίμιον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν. τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ, τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος, καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὴν ἀρχήν.

χελιδὼν, καὶ κορώνη.

Χελιδὼν, καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Επιμύθιον

consuetudo inuadit.

Cycnus.

VIr diues anseremq́ simul & cycnum nutriebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantus, alterũ mẽsæ gratia. cũ aũt oporteret anserẽ pati ea, quorũ causa nutriebãt, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrũq;. cycnus autẽ pro ansere abductus, cantat cantũ quẽdã, mortis exordium, & cantu significat naturam, mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicen differre mortem.

Aethiops.

AEthiopem quidam emit, talem ei colorem inesse ratus negligẽtia eius, qui prius habuit. ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit abstersiones. omnibus lauacris tentauit mundare, & colorẽ quidẽ transmutare nõ potuit, sed morbum dolor parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio prouenerunt.

Hirundo, & cornix.

HIrũdo et cornix de pulchritudĩe cõtẽdebãt. Respondens autem cornix ei, dixit. sed tua pulchritudo uerno tempore floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος, εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

Βούταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. τῆς δὲ, μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν, λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ἄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἶπεν. ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν, ἢ συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

Κοχλίαι.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἄδετε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

Γυνὴ, καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. αἱ δὲ, συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ διανιστάντος τὴν δέσποιναν. συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις, χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δέσποτις ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν ἐννυχώτερον

Fabula significat durationem corporis, decore meliorem esse.

Butalis.

BVtalis à fenestra quadã pẽdebat, uespertilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. cum autem id ea non incassum hoc facere, dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & ꝓpterea ex illo prudẽs euasit, uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet, cũ nulla utilitas, sed ante quàm capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse pœnitentiam.

Codeæ.

RVstici fili⁹ assabat cocleas. cũ aũt audiret eas stridẽtes, ait. ò pessimæ aĩantes domib⁹ ũris incensis uos canitis?

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue factum, uituperabile.

Mulier, & ancillæ.

MVlier uidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera ad gallorũ cantus. his uero assidue defatigatis labore uisum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. euenit autem ipsis, hoc facto, ut in grauiora inciderent mala. nam hera ignorans gallorum horam, temporius

eas exci

ταύτας ἀνίση.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα, κακῶν αἴτια γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας, εἷλον. καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν ἔφη. ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην. ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα, πολὺ ἐφέρετο. ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων, χρυσίῳ περιέτυχε. καθ᾽ ἑκάστην οὖν τὴν γῆν ὡς ὑπ᾽ αὐτῆς εὐεργετηθεὶς ἔστεφε. τῷ δὲ ἡ τύχη ἐπιστᾶσα, φησίν. ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι,

eas excitabat. Affabulatio.

Fabula significat plerisq; hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

MVlier uenefica diuinarũ irarũ ꝓpulsiones promittens, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere, quidam igitur accusauerũt eam impietatis, & cõuicerũt, & damnatã ducebant ad mortem. uidens autẽ quidam eam duci, ait. tu, quæ deorum iras auertere promittebas, quomõ neq; hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

MVstela in officinam ingressa ferrarĳ, ibi iacentẽ circũlambebat limã. rasa igit̃ lingua, sanguis multus ferebat̃. hæc aũt lætabat̃, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

AGricola quidã fodiendo aurũ reperit, quoti die igit̃ terrã, ut ab ea bñficio affect⁹, corõa bat. huic aũt Fortũa adstãs inqt, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur,

καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ᾽ ὅτι τηνικαῦτά με τὴν τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ ταὐτὸν ὡδοιπόρουν. καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν εὕρηκα, ἀλλ᾽ εὑρήκαμεν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν. ὁ δ᾽ εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν, καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ᾽ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. ἐνέμοντο δέ, ὁ μὲν εἷς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρρω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ. ὁ δὲ, ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέβη ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπεσθαι.

Μελιτουργός.

& in alias manus hoc tuum aurum eat, sci/
o te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorẽ cognosce/
re, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

DVo quidã unà itinerabantur, & cum alter securi repisset, alter, q nõ ĩuenit, admonebat ipm, ne diceret ĩueni, sed inuenim⁹. sed paulo post cum aggrederẽtur ipsos, qui securim perdiderant, habẽs ipsam, psequẽtib⁹ illis, ad eũ, qui unà itinera batur, dicebat, perijmus. hic autem ait, perij dic, non perijmus. etenim & tunc, cum securim inue/ nisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes fe/ licitatũ, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DVæ ranæ uicinæ sibi erant. pascebantur aũt altera in profundo, & procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. uerũ, cũ quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens firmissima teneri huiusce loci cõsuetudine, quousq; obtigit currũ prætereuntẽ i/ psam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; pra/ ua aggredientes citius mori, quàm mutentur in melius.

Μελιτουργός.

Εἴς μελιτουργεῖον τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διετίθουν. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν, τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ γνοῦσα τὸ πραχθὲν, εἶπε. δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauum abstulit. hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat, perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebãt, pessimeq́ tractabant. hic autem ad eas, ò pessimæ animãtes furatũ uestros fauos illæsum dimisistis, me uero satagentem uestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare, cæterum aliquando paritura, pullos fecit. egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari supra nidum. atq; hoc submerso, pullos perdere. hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram, quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confûgi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

Αλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τὶς θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς ἀπεκρίνατο. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ, τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

Πίθηκος, καὶ δελφίς.

Εθους ὄντος τοῖς πλέουσι μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τὶς εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σούνιον τὸ τῆς ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, συνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγένετο τὸ τῶν ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν ἀθηναῖος. τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ

συνήθη

Piſcator.

PIſcator in fluuio quodā piſcabat̃.extenſis aũt retibus,& fluxu comprehenſo utrinq;, funi alligato lapide,aquam uerberabat,ut piſces fugientes incaute in retia inciderẽt.cũ quidā uero ex ijs,qui circa locũ habitabant,id facere uideret,increpabat,quod fluuium turbaret,& claram aquam non ſineret bibere. & is reſpondit,ſed niſi ſic fluuius perturbetur,me oportebit eſurientem mori.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ciuitatum etiam rectores tunc maxime operari,cum patrias in ſeditionem induxerint.

Simius,& delphis.

MOris cũ eẽt nauigãtib⁹ melitẽſes catulos & ſimios adducere in ſolamen nauigationis. quidam habebat ſecum & ſimium.cum autem perueniſſent ad Suniũ Atticæ promontoriũ,tempeſtatem uehementẽ fieri contigit.naui aũt euerſa,& omnibus natantibus,natabat & ſimius.Delphis quis ipſum conſpicatus,& hominem eſſe ratus,digreſſus leuabat,ad terram perferens. ut uero in Piræo fuit Athenienſium nauali,rogauit ſimium, an genere eſſet Atheniẽſis. cũ aũt hic diceret & claris hic eſſe parentibus,rogauit,an & Piræum ſciret.ratus autem ſimius de homine eum dicere,ait,& ualde amicum eſſe ei,&

σωθῆναι. καὶ ὁ δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Μυῖαι.

Ἔν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον. ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία, πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

Ἑρμῆς, καὶ ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ. καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται; τοῦ δὲ εἰπόντος δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας ἔφη, εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῶος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

Ἑρμῆς, καὶ τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν τειρεσίου μαντικὴν εἰ ἀληθής ἐστι

familiarem. & Delphis tanto mendacio indigna-
tus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ ad-
uolantes comedebāt. implicitis aūt earū pedib⁹
euolare nō poterāt. cū uero suffocarent, dicebant,
Miseræ nos, quia ob modicum cibum peri-
mus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum ma-
lorum esse causam.

Mercurius, & statuarius.

MErcurius scire uolens, quanti apud homi-
nes esset, iuit in statuarij, transforma-
tus in hominem, & uisa statua Iouis,
rogabat, quāti qs ipsam emere posset: hic aūt cū di
xisset, drachma, risit. & quanti Iunonis, ait,
cum dixisset, pluris. uisa & sua ipsius statua,
ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus,
maximā de se apud homīes haberi rationē, roga-
uit de se. statuarius uero ait, si hasce
emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud a-
lios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

MErcurius uolens Tiresiæ uaticiniū an uerū

 esset,

δεῖ γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς διὰ ἀγροικίας, ἧκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ᾽ αὐτῷ κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος. καὶ τούτῳ παρῄνει φράζειν αὐτῷ, ὅν τινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δ᾽ ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν διὰ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διϊπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν. ἀλλ᾽ αὕτη γε ἡ κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κύνες.

Ἔχων τὶς δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴγε αὐτὸς μὲν καθ᾽ ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε. μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι.

esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipm in urbẽ, similis factus homini, & ad ipsum diuerit. boum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit augurium aliquod de fure consyderaturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam à sinistris ad dextra uolantem, dixit. hic non ad se id esse cum dixisset, secundo cornicẽ sup arbore quadã sedentẽ uidit, & modo superius aspicientem, modo ad terram declinatam, & uati refert. & is re cognita ait, sed hæc cornix iurat & cœlum, & terram, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti qspiã poterit aduersus uirũ furacem.

Canes.

HAbens quidã duos canes, alterũ uenari docuit, alterũ domum seruare. Cæterũ siquando uenatic⁹ capet aliqd, et domitu⁹ particeps unà cum eo erat cœnæ. ægre ferente autẽ uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, non me, sed herũ rephende, q nõ laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sci-

μᾶλλοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Ανὴρ, καὶ γυνή.

Ἔχων τὶς γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δὲ φαμένης ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπέβλεπον, πρὸς αὐτὴν ἔφη. ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Ἔριφος, καὶ λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν. ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀκλεῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρῶτον ὅπως ὀρχήσωμαι. τοῦ δὲ λύκου αὐλοῦντος, καὶ τῆς ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκούσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῇ ἐρίφῳ φησί. δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν, ἀμελοῦντες,

unt,haud eſſe reprehendendos,cum eos parentes ſic educauerint.

Maritus,& uxor.

HAbens quidã uxorẽ,quæ domeſticis om̃ibus inimica erat,uoluit ſcire an etiam erga paternos domeſticos ita afficeret, quapropter cũ rationabili prætextu ad ſuum ipſam miſit patrem.paucis uero poſt diebus ea reuerſa, rogauit quõ aduerſus illos habuiſſet. hæc uero cũ dixiſſet,bubulci & paſtores me ſuſpectabant,ad eam ait,ſed ò uxor,ſi eos odiſti,qui mane greges agunt,ſero autem redeunt,quid ſperare oportet in ijs,quibus cũ tota conuerſaris die?

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ſic ſæpe ex paruis magna,& ex manifeſtis incerta cognoſci.

Hœdus,& lupus.

HOedus derelictus à grege,perſequente lupo,conuerſus ad eũ dixit,ò lupe, quoniã credo me tuum cibum futurum,ne iniucunde moriar,cane tibia primum ,ut ſaltem. lupo autem canente tibia,atq; hœdo ſaltante,canes cũ audiuiſſent,lupũ perſuti ſunt.hic conuerſus hœdo inqt,merito hæc mihi fiunt, optebat em̃ me cocus cum ſim,tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,qui ea,quibus natura apti ſunt, negligunt

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτουσιν.

Καρκίνος, καὶ ἀλώπηξ.

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὢν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δὲ ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν διώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα. καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῄεσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν,

neglígũt,q̃ uero aliorũ ſunt, exercere conãt̃,in in fortunia incidere.

Cancer,& uulpes.

CAncer è mari cũ aſcendiſſet,in loco quodam paſcebatur. Vulpes eſuriens ut uidit,acceſſit,ac eum rapuit.ille deuorandus ait,ſed ego condigna patior, qui marinus cum ſim,terreſtris eſſe uolui.

Affabulatio.

Fabula ſignificat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs,ea quæ nihil conueniunt aggrediuntur,merito infortunatos eſſe.

Citharœdus.

CItharœd⁹ rudis ĩ domo calce ĩcruſtata familiariter,ut ſolebat,canẽs,& cõtra reſonãte in ſe uoce,exiſtimabat ualde canor⁹ eſſe. uerũ elat⁹ ſup hoc,cogitauit & in theatro ſeſe cõmittere optere. ꝓfect⁹ uero ad ſe oñdẽdũ,cũ male admodũ caneret,lapidibus ipſum exploſum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ſic ex rhetoribus quoſdã, qui in ſcholis putant eſſe aliqui,cum ad res pub.ſe conferunt,nullius precij eſſe.

Fures.

FVres in domũ q̃ndã ingreſſi, nihil inuenerũt niſi gallum,atq; hoc capto,abierunt.hic ab eis occidendus rogabat,ut ſe dimitterent,dicens,utilem eſſe hominibus noctu eos ad opera excitãdo, hi uero dixerunt,ſed

σαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν. ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

Κορώνη, καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον. καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχὼν τις ἔφη. ἀπίωμεν ὦ οὗτοι. κορώνη γάρ ἐστι, ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικνέεσθαι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη, καὶ κύων

Κορώνη ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς κᾀκ τῶν σων τρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

Κόραξ, καὶ ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ

rūt,ſed ꝓpter hoc te tāto magis occidim⁹.illos em̄ excitando,furari nos non ſinis

Affabulatio.

Fabula ſignificat,ea maxime prauis eſſe aduerſa,quæ bonis ſunt beneficio.

Cornix,& coruus.

COrnix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur,ob idq́ꝫ crederetur uti futura ꝑdicēs,cōſpicata uiatores quoſdā prætereuntes, iuit ſuper arborē quandam,ſtansq́ꝫ ualde crocitauit.illis uero ad uocem conuerſis, & admiratis,re cognita,quidam inquit. abeamus heus uos,cornix em̄ eſt,quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,eodem modo & homines præſtātiorib⁹ certātes,præter q̄ꝫ,ꝙ nō ad æqua perueniunt,riſum quoq; debere.

Cornix,& canis.

COrnix Mineruæ ſacrificans,canē īuitauit ad epulas,ille uero ad eā dixit, q̄d fruſtra ſacrificia abſumis: dea enim adeo te odit,ut ex peculiarib⁹ quoqꝫ tibi augurijs fidē ſubtulerit.cui cornix, ob id magis ei ſacrifico,ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,pleroſq; ob lucrū nō uereri inimicos beneficijs proſequi.

Coruus,& ſerpens.

COru⁹ cibi īdigēs, ut ſerpētē ī aprico q̄dā loco dormiētem

ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. τοῦ δὲ, ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε. δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν εὕρεσιν ἐπὶ σωτηρίας κινδυνεύσαντα.

Κολοιὸς, καὶ περιστεραί.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. αἱ δὲ μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίουσαι. καὶ ὃς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ᾽ αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ᾽ ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν, περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς

ἑαυτὸν

dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. hic cũ se uertisset, atq; momordisset ipm, coru⁹ moriturus dixit, me miserum, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo,

Affabulatio.

Fabula in uirũ, q ob thesaurorũ inuentionẽ de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

MOnedula in colũbario quodã colũbis uisis nutritis, dealbauit sese, iuitq;, ut & ipsa eodem cibo impertiretur. (bene hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. sed cũ aliquando oblita uocẽ emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eáq; priuata eo cibo rediit ad monedulas rursũ. & illæ ob colorẽ, cũ ipsã non noscent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, cõsyderantes auariciã, p̃terq; quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

MOnedulam cum quis cepisset, & pedẽ alligasset filo, suo tradidit filio. hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parum per libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. circũuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura esset, se

ἑαυτὸν ἔφη, δείλαιος ἔγωγε, ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μειζόνων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

Ἑρμῆς.

Ζεὺς ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνου τοῦ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν ἐνέχεεν αὐτῷ. κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην, ἐπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ. ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους, ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

cum loquebať,me miserā,quæ apud hoīes non ferendo seruitutem,incaute mea me uita priuaui.

Affabulatio.

Fabula significat,nōnūq̄ q̊sdā, dū se à mediocrib⁹ student periculis liberare,in maiora incidere.

Mercurius.

IVpiter Mercurio iussit,ut artificib⁹ oībus mendacij medicamentum misceret. hic eo trito,& ad mēsurā facto;æq̄biliter singulis miscet.cū uero solo relicto sutore,multum superesset medicamenti,totum acceptū mortariū ei miscuit. atq̧ hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

IVpiter formatis hominibus,omneis illis affectus indidit,solum indere pudorē oblitus est.quapropter nō habēs,unde nā ipsum introduceret,per turbam ingredi eum iussit.hic uero primū cōtradicebat,quod indigna ferret.uehementius uero eo instante,ait. Sed ego sanè his ingredior pactis,si amor non ingrediatur.sin ingrediatur,ipse exibo quamprimum.ex hoc sanè euenit,omnia scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat,captos amore inuerecundos esse.

Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ᾽ ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ᾽ ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος, καὶ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοι φησὶ δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχὸν, ἔφη, ἀλλ᾽ ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι᾽ ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν. ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

Μύρμηξ.

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrãs, oia aialia accipiebat. ſola uero teſtudine tarde profecta, admirans cauſam tarditatis, rogauit eam, quamobrem ipſa ad cœnam nõ acceſſerat. cũ hæc dixiſſet, domus chara, domus optima, iratus ipſi, damnauit ut domum baiulans circunferret.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſq; homines eligere, parce potius apud ſe uiuere, quàm apud alios laute.

Lupus, & ouis.

LVpus à canibus morſus, & male affectus, abiectus iacebat. cibi uero indigens, uiſa oue, rogabat ut potũ ex præterfluẽte flumine ſibi afferret. ſi enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipſi inueniam. illa, re cognita, ait. ſed ſi ego potum do tibi, tu & cibo me utêris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per ſimulationem inſidiantem.

Lepores.

LEpores olim belligerãtes cũ aquilis, iuocarũt in auxilium uulpes. hæ autem dixerunt, uobis auxiliaremur, niſi ſciremus qui uos eſtis, & cũ quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui cũ præſtantiorib⁹ certãt, ſuam ſalutem contemnere.

Formica.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν. καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο. ὁ δὲ ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοι νῦν τὰς ἀρούρας περιϊὼν, τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ κἂν τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερὶς, καὶ γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη. καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο. τῆς δὲ εἰπούσης ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι. καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω συνέβη δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Ὁδοιπόροι.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. hic agriculturæ aſſidue incũbẽs, nõ erat ꝑ prijs laboribus contẽtus, ſed & uicinorũ fructus ſurripiebat. Iupiter autẽ indignatus huius auaritia, traſmutauit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerũ cũ mutaſſet formã, non & affectum mutauit. nam uſq; nunc arua circumeundo, aliorum labores ſurripit, & ſibi recondit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, natura prauos, & ſi maxime ſpeciem tranſmutarint, mores non mutare.

Veſpertilio, & muſtela.

VEſpertilio ĩ terrã cũ cecidiſſet, à muſtela capta eſt. & cũ occidenda foret, ꝑ ſalute rogabat. hac uero dicente, non poſſe ipſam dimittere, quod natura uolucribus oĩbus inimica foret, ait. nõ auẽ, ſed murẽ eſſe, & ſic dimiſſa eſt. poſtremo autẽ cum iterum cecidiſſet, & ab alia capta muſtela, ne uoraretur orabat. hac autem dicente, cunctis inimicã eſſe murib⁹, hæc nõ mus, ſed ueſꝑtilio eſſe dicebat. & rurſus dimiſſa eſt. atq; ita euenit bis mutato nomine, ſalutem conſecutam fuiſſe.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, neq; nos in ijſdem ſemꝑ eſſe oportere, cõſyderãtes eos, qui ad tẽpus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

Ὁδοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιὰν, κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα, ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν. ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι δὲ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

Ὄνος ἄγριος.

Ὄνος ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς

ἀπαλλαγήσεσθαι

Viatores secūdū littus quoddā iter faciētes, iuerunt in speculā quandam, et illic cōspicati sarmenta procul natantia, nauim esse magnam existimarūt, quāobrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. cum uero à uento lata sarmenta propius forēt, nō nauim ampli⁹, sed scaphā uidere uidebant̄. aduectis aūt illis, cū sarmēta eē uidissēt, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnullos hoīes, qui ex improuiso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij, inueniri.

Asinus syluestris.

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco quodā aprico, ꝓfect⁹ ad ipm, beatū dicebat & corpis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cū uidisset eum ferentē onera, & agasonem retro sequētē, & baculis ipsum percutientē, ait, ast ego nō āpli⁹ beatū te existimabo. uideo em̄ non sine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, nō esse æmulanda lucra, in quib⁹ insunt pericula, & miseriæ.

Asini.

Asini olī ꝓpterea ꝙ assidue onera ferrēt, & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouem, solutionē laborū petētes. hic aūt ostēdere ipsis uolens, id non fieri, ait. tunc eos

ἀπαλλαγήσασθαι τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποιήσωσι ποταμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔνθα οὖρον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ προσϊστάμενοι οὐροῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτόν ἐστιν.

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΟΣ ἐνδυσάμενος λεοντῆν, περιῄει, τὰ ἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκοῦια, πρὸς αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

Ὄνος, καὶ βάτραχοι.

ΟΝΟΣ ξύλα βαστάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τὸν στεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ;

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

liberatum iri laboribus, cũ mingendo fluuium fe-
cerint. ac illi eum uerum dicere existiman-
tes, ex illo & nunc usq;, ubi aliorum urinam
uiderint asinorũ, illic & ipsi circunstando mingũt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incu-
rabile esse.

Asinus, & uulpes.

ASinus indutus pelle leonis, uagabat̃ reliqua
bruta perterrendo. cæterum uisa uul
pe, tentauit & hanc perterrefacere. hæc autẽ (ca-
su enim ipsius uocem audiuerat) ad
ipsum ait. sed bñ scias, quod & ego timuissem, ni-
si rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nõnullos idoctos, q ijs, qui extra
sunt, aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate
redargui.

Asinus & ranæ.

ASinus ligna ferens ptrãsibat paludẽ q̃ndã. la
psus autem, ut decidit, nec surgere pos-
set, lamentabatur, ac suspirabat. Ra-
næ aũt q erãt ipalude auditis suspirijs, heus tu, dixe
rũt, & qd faceres, si tãto hic tẽpore, quãto nos, fuis-
ses, cũ quia ad breue tempus cecidisti, sic lamente-
ris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in uirum se-
gnẽ, q ob minimos quosq; labores tristat̃, cũ ipse
maioribus facile resistat.

Asinus

Ὄνος, καὶ κόραξ.

Ὄνος ἡλκωμένος τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο. κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὠγκᾶτο καὶ ἥλατο, τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόῤῥωθεν ἑστηκότος καὶ γελῶντος, λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη. ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ κἂν μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διωκόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

Ὄνος, καὶ ἀλώπηξ.

Ὄνος, καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. λέοντος δ᾽ αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν ὄνον, εἴς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν ἀλώπεκα συνέσχεν, εἶθ᾽ οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολλοῦντες.

Ὄρνις, καὶ χελιδών.

Ὄρνις ὄφεως ὠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις; ἅπερ αὐξηθέντα, ἀπὸ σοῦ πρώτης τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται.

Ἐπιμύθιον.

Asinus, & coruus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodã pasce batur. coruo autem insidendo sibi, & ulcus percutiendo, asinus rudebat, ac saltabat. sed ag asone procul stante, ac ridente, lupus præteriẽs, ipm uidit, & dixit, miseri nos, quos si tan tu m uiderit, persequitur, huic autem & ar-rident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus, & uulpes.

ASinus & uulpes inita inter se societate, exi-uerunt ad uenationẽ. Leo uero cũ occurris set ipsis, uulpes imminens periculum uidens, pro-fecta ad leonem, tradituram ei asinum pollicita est, si sibi impunitatẽ promiserit. qui cum dimissurum eam dixisset, illa addu-cto asino, in casses quosdam ut inciderer, fecit. sed leo uidens illum fugere minime posse, pri-mam uulpẽ cõprehendit, deinde sic ad asinũ uer sus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui socijs insidiantur, sæpe & seipsos nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

GAllina serpẽtis ouis inuentis diligẽter calefa-cta excudit. hirundo aũt cum eam uidisset, ait, ò demens, quid hæc nutris? quæ cũ excreuerint à te prima iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάῤῥησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

Ὄφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατούμενος, τῷ διῒ ἐνετύγχανεν, ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ᾽ εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περιστερά.

Περιστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Fabula ſignificat,implacabilē eſſe prauitatem,licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

CVm primū uiſa eſt camelus, homines ꝑterriti,& magnitudinem admirati fugiebāt. ubi uero ꝓcedēte tꝑe cognouerunt ipſius mãſuetudinē,cōfiſi ſūt eo uſq;,ut ad eã accederēt. at intellecto paulo poſt beluæ nō ineſſe bilem, eò contemptus iere,ut & frena ei imponerent,& pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula ſignificat terribiles res conſuetudine contemptiles fieri.

Serpens.

SErpens à multis hominibus peſſundatus Iouem poſtulauit. Iupiter autem ad eū dixit, ſed ſi qui prior conculcauit,pupugiſſes,nequaquā id facere ſecundus aggreſſus fuiſſet.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,eos,qui prius inuadentibus reſiſtunt,alijs formidoloſos fieri.

Columba.

COlumba ſiti correpta,ut uidit quodam in loco poculum aquæ depictum,uerum rata, atq; multo elata ĩpetu,inſcia in tabulã offēdit,ut & pennis ipſius perfractis in terram decideret, atq; à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

περιστερά, καὶ κορώνη.

Περιστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη, ἀλλ' ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη, ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

πλούσιος.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. τῆς δ' ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵγε αὐταὶ ὧν ἐστι τὸ πένθος θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη. μὴ θαυμάζετε τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

ποιμήν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρυῒ τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τοὺς βαλάνους ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ γεγονὸς, ὦ κάκιστα ἔφη, ζῶα ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς, καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Fabula ſignificat, nõnullos homĩes ob uehemẽtes alacritates inconſulto res aggredienteis, inijcere ſeſe in perniciem.

Columba, & cornix.

COlumba in columbario quodam nutrita, fœcunditate ſupſiebat. Cornix uero ea audita, ait, ſed heus tu deſine hac re gloriari, nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas. Affabulatio.

Fabula ſignificat, ex famulis quoq;, eos eſſe infeliciſſimos, q in ſeruitute multos filios faciũt.

Diues.

DIues duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. cum uero altera filia dixiſſet, ut nos miſeræ, ipſæ, ad quas pertinet luctus, lamentari neſcimus, hæ uero nõ neceſſariæ ſic uehementer plangunt. mater ait, ne mirare filia, ſi hæ ita lamentantur, nam nũmorum gratia id agunt. Affabulatio,

Fabula ſignificat nonnullos homines ob auaritiã non uereri alienis calamitatib⁹ quæſtũ facere.

Paſtor.

PAſtor actis in quercetum quoddam ouibus, ſtrata ſub quercu ueſte, aſcendit, & fructũ decutiebat. oues uero inter edẽdũ glandes, neſciæ & ueſtes unà deuorarunt. at cum paſtor deſcẽdiſſet, ut qđ erat actũ, uidit, ò peſſima ait aĩalia, uos cæteris uellera ac ueſtes p̃betis, à me uero, qui uos nutrio, & ueſtem ſurripitis.

 Affabulatio.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

Ἁλιεὺς, καὶ σμαρίς.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ᾽ ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ᾽ ὅταν αὐξωθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν. ἀλλ᾽ ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον κἂν μέγα ὑπάρχῃ ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ διὰ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

Ἵππος, καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. ἆρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησεν. τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ καὶ αὐτὴν τὴν ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ ἵππος ἐβόα. οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἄνθρωπος, καὶ σάτυρος.

ἄνθρωπος

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines ob dementiā eos, qui nihil attinēt, bñficio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator, & cerrus.

PIscator demisso reti in mare retulit cerrū, q paruus cū esset, supplicabat ipsum ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod paruus foret. at cum creuero, & magnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniā & maiori tibi ero utilitati. tum piscator ait, sed ego demēs fueri, si qd ī manib⁹ ē, dimisso lucro, licet sit paruum, expectando magnum sperem

Affabulatio.

Fabula significat, incōsyderatum esse, qui spe maioris rei, quæ inter man⁹ est, amittat, qa pua fuerit.

Aequus, & asinus.

HOmo qdā hēbat equū, & asinū. cū āt iter faceret in uia, ait asinus equo. tolle à me oneris partē, si uis me esse saluū. illo nō psuaso, asinus cecidit, atque è labore mortuus est. ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa asini pelle, cōqrēs equ⁹ clamabat. heu mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipe, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungantur, utrosque seruari in uita.

Homo, & satyrus.

Ἄνθρωπός τις πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη. τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους, μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ὑμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ, καὶ δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᳯ πολλὴν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι. τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογοῦσαν, ἡ ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα, ἔφη. ὦ οὗτος, ἀλλ' ἔγωγε ᾔδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ τοὺς τρόπους

HOmo quidam cum ſatyro inita ſocietate, unà cũ eo comedebat. hyẽs uero, & frig⁹ cũ foret, homo manus ſuas admotas ori afflabat. rogante autem ſatyro, quam ob cauſam hoc faceret, ait, manus meas calfa/cio propter frigus. Sed paulo poſt edulio calido allato, homo admotum ori inſufflabat ipſum. conſulente rurſus, quare id faceret, ait. ferculum frigefacio. ſuſcepto ſermone ſatyrus, ſed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam, quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, fugere nos amicitias oportere, q̃/rum anceps eſt affectio.

Vulpes, & lignator.

VVlpes uenatores fugiens, & in deſerto mul ta decurſa uia, uirum lignatorem in eo inue nit, cui ſupplicabat, ut ſe abſconderet, à quo ei oſtenſo ſuo tugurio, ingreſſa delituit in angulis. at uenatorib⁹ ꝓfectis, & uirũ rogãtib⁹, hic uoce quidem negabat ſcire quicq̃, ſed manu ibi locũ oſtẽdebat. hi uero cũ id nõ egiſſẽt, ſtatim abiere. ut igitur uidit eos uulpes præ/terijſſe, exiuit nihil allocuta. eo ipſam accuſante, quod ſeruata à ſe, gratias ſi/bi non ageret, uulpes cõuerſa ait. heus tu, ego uero egiſſem tibi gratias, ſi uer/bis ſimiles & manuum geſtus, & mores

εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἄνθρωπος, καταθραύσας ἄγαλμα.

Ἄνθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τοῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ οὐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔῤῥιψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἐξέῤῥυσεν ὅτι πλεῖστος. ὃν πῶς δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα. στρεβλὸς ὑπάρχεις ὥς γε οἶμαι καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιστα με ὠφέλησας, τυπτήσαντα δέ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ἄνθρωπος, καὶ κύων.

Ἄνθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἑστιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτοῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδειπνήσον μοι. ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἵστατο, βλέπων τὸ μέγα δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί. πόση μοι χαρὰ ἄρτι δὴ ἐξαπιναίως ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥς τέ με αὔριον μηδαμῆ γε πεινᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦντος, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιστρέφοντα, καταχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῄει

habuisses. Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia ꝓmittunt, sed contraria rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

HOmo qdã ligneũ cũ haberet deũ, supplicabat, ut sibi benefaceret. cũ igit̃ hæc faceret, & nihilo min⁹ in pauptate degeret, irat⁹ eleuatũ ipsum cruribus, proiecit in pauimentũ. illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quãplurimũ effluxit, quod iam ille dũ colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquã ꝓfuisti, uerberanti autem te, multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nõ profuturũ te tibi, honorando prauũ hoiem, sed uerberãdo ipm, ꝓfuturũ magis.

Homo, & canis.

HOmo qdã pabat cœnã, acceptur⁹ amicũ q̃ndam suum, & familiarem, canis item ipsius alium inuitando canẽ, dicebat, ò amice ueni cœna unà mecũ. is cũ accessisset, læt⁹ astabat, magnã spectans cœnã, secũ loquens. papæ, quanta mihi læticia nuper derepẽte oblata est. nã & nutriar, & ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriam. hæc secum dum diceret canis, simulq; moueret caudam, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc, & illuc caudam circumagentẽ, arreptis ipsius cruribus eiecit statim de fenestris, at is cum decidisset, ibat

μεγάλως κράζων. τῶν τις δὲ κοινῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συνάντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη. ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ στὰς ἐπί τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον. καὶ βαλὼν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη. ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ηὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἐδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διΐ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος

uehementer exclamando.ſed canis quidam cũ il-
li i uia occurriſſet,pcõtabat̃,ut belle cœnat⁹ es ami-
ce?is ſuſcipiens ei dixit.multo po-
tu inebriatus ſupra ſatietatẽ,ne ipſam qdẽ uiã,qua
egreſſus ſum, noui.

Affabulatio.

Fabula ſignificat,nõ oportere cõfidere ijs,q ex ali-
enis bene facere pollicentur.

Piſcator.

PIſcator piſcandi rudis, acceptis tibijs,ac retibus perrexit ad mare, & ſtans ſup petra q̃dã ,primũ qdẽ ſonabat tibijs,exiſtimãs ad uocis ſuauitatem piſces aſſilire.ut uero multum contendens,nihil profecit,depoſitis tibiis,aſſumit rete,ac iacto in aquam,multum piſcium cepit,quibus euacuato reti,ut ſalientes uidit,ait.ò peſſimi animantes,cũ ſonarẽ tibia, nõ ſaltabatis,cum uero ceſſaui,id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos,qui præter rationẽ, & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

BVbulcus armentũ taurorũ paſcẽs,amiſit uitulũ,luſtrãdo oẽm ſolitudinẽ,ĩdagãdo morã traxit. ubi inuenire nihil potuit,precatus eſt Iouẽ, ſi furem, qui uitulum cepit, oſtenderit,hœdum in ſacrificiũ oblaturum.cæterum proficiſcẽs in quercetũ quoddã,iuenit à leone deuorari uitulũ.trepi-

βος σὺν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν. ὦ δέσποτα ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω· νῦν ταῦρον σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵτινες ἀπορούντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν, εὑρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ εὔχου τοῖς θεοῖς καὶ μὴ θρήνει. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσουσιν.

Ἀετός.

Ὑπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ τοῦτο μοι ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέττιξ, καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέττιξ δὲ λιμώττων, ᾔτει αὐτοὺς

τροφὴν

dus igitur,& perterrefactus, eleuatis manibus suis in cœlum, ait. ò domine Iupiter, promiserā tibi hœdū me daturū esse, si furē inuenirē, nunc taurū tibi recipio sacrificaturū, si huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carēt, ut inueniant, precant. cū inuenerint, quærūt effugere.

Coruus.

COruus ægrotans ait matri, mater pcare deū, nec lamētare. ea uero suscipiēs ait, qs de⁹ ò fili miserebitur tui? cuius enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos habent, amicū in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

SVper petra aquila sedebat, leporem captura, hanc autem quidā percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. sed crena cum pennis ante oculos stabat, quā cū uidisset, & hoc mihi altera mœstitia, φ proprijs pennis interream.

γλυφή. kerblin oder krinlin.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis à suis periculum patiatur.

Cicada, & formicæ.

Hyemis tēpore cū triticū efferueret, formicæ refrigerabāt. cicada āt esuriēs petebat ab eis cibum

τροφὴν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατὶ τὸ θέρος οὐ συνῆγες τροφήν, ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ᾽ ᾖδον μουσικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον. ἀλλ᾽ εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὀρχοῦ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπισήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς παίων. καὶ πῶς, εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χωλὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ὄρνις χρυσοτόκος

Ὄρνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν, καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὗρηκεν ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι᾽ ἐπινοίας τί πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κατακλεισθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγενόμενα οὖν τὰ

cibum, formicæ uero dixerũt ei, cur æstate non colligebas alimẽtũ? hæc ait, nõ erã ociosa, sed canebã musice. tum hæ ridẽdo dixerunt, si æstiuo tempore modulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenq̃ aliq̃ in re esse negligentẽ, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

QVi sub cœno cælabat̃ uermis sup terrã egressus dicebat oib⁹ aĩalib⁹, medic⁹ sum medicaminum doctus, qualis est Pæon deorũ medicus. & quomodo, ait uulpes, alios curãs, teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experiẽtia fuerit, om̃e uerbum inane esse.

Gallina auripera.

GAllinam quis habens oua aurea parientẽ, ratus ĩtra ipsã auri massã inesse, occisã aliis gallinis similẽ reperit. hic multũ sperãs inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentũ esse p̃ntib⁹, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

LEo senio confectus, cum suppeditare sibi cibũ non posset, decreuit astu id facere. itaq; profectus in antrum quoddam, & deiectus simulabat ægrotare. Aduenĩetes igitur

animantes

ζῶα ἐπισκέψεως χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγίνετο πρὸς αὐτόν. καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Λύκος, καὶ γραῦς.

Λύκος λιμώττων, περιῄει ζητῶν τροφήν. γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν, εἰ δὲ μή, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὴ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δ' ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον καὶ λεγούσης αὐτῷ. ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν ὦ τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Ἔριφος, καὶ λύκος.

Ἔριφος ἐπί τινος δώματος ἑστὼς, ἐπειδὴ λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ οὗτος οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

animãtes uiſitatiõis gratia, cõprehẽſas deuorabat. multis igitur abſumptis animãtibus, uulpes ea arte cognita, acceſſit ad ipſum, & ſtãs extra ſpelũcã rogitabat quomodo ſe haberet. cum autem is dixiſſet, male, cauſamq́ʒ rogaret, quã ob rẽ non ingrederet̃, uulpes ait, qa me ueſtigia terrẽt oĩa ad itrorſum ſpectãtia, nulla retrorſum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes homines coniecturis præuiſa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

LVpus eſuriens circuibat quærẽdo cibũ, profectus autẽ ad locum quẽdam, audiuit lugentem puerulũ, eiq́ʒ dicentẽ anũ, deſine plorare, ſin minus, hac hora tradam te lupo. ratus igit̃ lupus ſerio loq aniculã, expectabat ad multam horam, ſed cũ aduenisſet ueſpera, audit rurſus anum blandientem puerulo, ac dicentem, ſi uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. his auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non reſpondent.

Hœdus & lupus.

HOedus ſup domo quadã cũ ſtaret, uiſo lupo prætereũte, conuiciabat̃, & mordebat ipm. ſed lupus ait, heus tu, non tu mihi, ſed locus conuiciatur.

Affabulatio.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατὴρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. καί ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ τινὰ, τῆς ἑαυτοῦ γενικῆς τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέβαιος γάρ ἐστι ὁ βίος οὗτος.

Ὄφις, καὶ γεωργός.

Ὄφις ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν, ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τοῦ πατάξαι αὐτὸν, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν. οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ᾽ ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι᾽ οὗ ἐλυπήθη.

Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς

ὑπὸ

Fabula ſignificat, plerũq; & locum & tempus præbere audaciam aduerſus præſtantiores.

Mulus.

MVlus ordeo pĩguefact⁹, laſciuiebat clamãs ac dicens, pater meus eſt equus curſor, & ego ei totus ſum ſimilis. atq; aliqñ cũ neceſſe foret ei currere. ut à curſu ceſſauit, patris aſini ſtatim recordatus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & ſi tẽpus ad gloriã ꝓmoueat aliquẽ, non ſuæ tamẽ ipſius fortunæ obliuiſcat̃. inſtabilis enim eſt uita hæc.

Serpens, & agricola.

SErpẽs in agricolæ ueſtibulis deliteſcẽs, ſuſtulit eius infantẽ puerulũ. luctus autem parentib⁹ fuit magnus. At pater præ mœrore accepta ſecuri, egreſſum ſerpentem occiſurus erat. ut uero declinauit parũper, feſtinando agricola, ut ipm ꝑcuteret, errauit tantũ ꝑcuſſo foraminis orificio. digreſſo autem ſerpente, agricola ratus ſerpentem nõ amplius iniuriæ meminiſſe, accepit panẽ, et ſalẽ, appoſuitq; ĩ foramĩe. ſed ſerpẽs tenui ſibilo ait, nõ erit nobis à mõ fides, amicitiã ue, q̃diu ego lapidem uideo, tu tui filij tumulum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum odij, aut uindictæ obliuiſci, quãdiu uidet monimentũ, quo triſtatus eſt.

Tubicen.

TVbicen exercitum congregãs, ac ſuperatus

ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνετέ με ὦ ἄνδρες εἰκῆ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. πλὴν γὰρ τοῦ χαλκοῦ τούτου οὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος, καὶ ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις ῥαδίως, διεσώθη. ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων.

Λύκος, καὶ γέρανος.

Λύκου λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὃς τις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. nō em̄ uestrū quēq; occidi. nā præter æs hoc possideo aliud nihil. & hi ad ip̄m dixere, ob id magis morieris, qui cum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos, ac graueis principes concitant ad male agendum.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua cōtēdebāt, cū arūdini oliua cōuiciū faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. ac parūper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis restitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui tempori, ac præstantioribus non resistunt, meliores esse ijs, qui cū potētioribus contendunt.

Lupus, & grus.

LVpus gutturi osse infixo mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. hæc autem eo extracto, qppe q̄ ꝓcero esset collo, mercedē efflagitabat, q subridēdo, dētesq; exacuēdo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore lupi, & dentibus saluum caput, & illæsum exemeris.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵτινες ἀπὸ κινδύνων διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

Ἀλέκτορες.

Ἀλεκτρυόνων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατετροπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς εἰς τόπον κατάσκιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ' εὐθὺς ἀετὸς καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένος ἀδεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Γέρων, καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἔν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου παριόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη. ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἔνι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν, περιῄεσαν ζητοῦντες ποῦ καταμεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν ἵνα πηδήσωσι παρευθὺς κάτω. ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβιῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula in uiros, q à piculo seruati, bñ de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DVob⁹ gallis pugnãtib⁹ de gallinis fœminis, alter alterum in fugam uertit. ac uictus in locũ obscurũ profectus, delituit. sed qui uicit, in altum eleuatus, stãsq; super alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolãs aquila eũ rapuit. at qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepide gallinas conscendit. Affabulatio. Fabula significat, dominũ superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex, & Mors.

SEnex olim incisa à se ligna cum ferret, multam ibat uiam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuocabat, sed mors cum adesset, causamq; peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex ait, ut meum onus attollas. Affabulatio. Fabula significat, oẽm hominẽ esse uitæ studiosũ, licet infortunatus sit & mendicus.

Ranæ.

DVæ ranæ siccata palude, ubi habitabant, circuibant quærendo ubi manerẽt, ac ꝑfectæ in ꝑfundũ puteũ, & acclinatæ deorsum, uisa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum, altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

 Affabulatio.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ἄνευ συμβουλῆς μὴ ποιεῖν τι.

Ἀρνὸς, καὶ λύκος.

Ἀρνὸς ἐφ᾽ ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος, λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε. καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτόν. οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ᾽ ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ, καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε. οὐ δὲ φοβοῦμαί σε, οὐ δὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μή, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις, ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ κώνωψ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου τοῦ ἀράχνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΩΝ.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

AGnus in alto cum staret loco, lupum inferius prætereuntē uiam, mordebat, & feram malā & crudiuorā appellabat. sed lup⁹ cōuersus ait ad ipsum, non tu contumeliaris mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De culice, & Leone.

CVlex ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. sin minus, quod tibi est robur? ꝙ laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & fœmina cum uiro pugnās facit. ego uero longe sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam, & cū tuba cecinisset culex, inhæsit mordens circa nares ipsius leueis genas, leo aūt ꝓprijs unguibus dilaniauit se ipm̄. donec indignatus est. culex autem uicto leone cū sonuisset tuba, & epinicium cecinisset, euolauit. araneæ uero uicto iplicit⁹ cū deuoraret, lamētabat ꝙ cū maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prosternunt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ ἀνθρώπου, καὶ λιθίνου λέοντος.

Ἀνδρὸς ποσὶν πατεῖτο πέτρινος λέων.
καί τις λέων, τί φησι τὴν ἰχὼ βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντες, εἶπεν, ᾔδεσαν γλύφειν,
πολλοὺς ἂν εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῇ οὐ δεῖ σεμνύνεσθαι.

Περὶ λέοντος κοιμωμένου, καὶ μυός.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αὐχένος μέσον
διέδραμεν μῦς, ὃς δ' ἀνέστη σωτόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
οὐ μὲν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀναστρέπω.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ καὶ μικρὰν περιφρόνησιν ἀποστρέφεσθαι.

Περὶ λέοντος καὶ κάπρου, καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτε κάπρον.
γύπες δ' ἄνωθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριν,
βρῶσιν τὸν ἡττηθέντα ποιῆσαι τάχα.
φίλους δ' ὁρῶντες ἡσόχουν τῶν ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
ὦ μοῖρα θηρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάθεκτος εἶ λέων,
πῶς νῦν μανεὶς οὐ μετὰ δακρύων δράσεις;

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα οὐ δεῖ θυμοῦσθαι.

Περὶ λέοντος, ὄνου, ἀλώπεκος.

Λέων

GABRIAE GRAECI TETRASTICHA.

De homine,& leone lapideo.

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quis Leo,quid robur,inquit,intueris?
At si Leones,ait,sciuissent scalpere,
Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod nõ oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente,& mure.

Leone dormiente,per mediam ceruicem
Percurrit mus.is autem surrexit ilico.
Ridet Vulpes.ac Leo respondit,
Non timeo,sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone,& Apro,& Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.
Vultures uero deinsuper speculabãtur litem,
Vt deuorarent statim,qui uinceretur.
Sed amicis ijsdem uisis,frustrati sunt spe.

Affabulatio. Q d' nõ oporteat alienis malis lætari.

De Caprea,& Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
O fatum ferarum,ait,miserrimum.
Si compos mentis intolerabilis es leo,
Quõ nũc furens nõ plena facies lachrymarũ?

Affab. q; nõ opteat eũ,q ptãtẽ habet,excãdescere.

De Leone,Asino,Vulpe.

Λ ἑωρ, ὄνος, κερδώ, τε πρὸς θήραν ἴον.
ὄνου δὲ ταύτην εἰς τρίτον δεδασμένου,
λέων κατεσπάραξε, κερδὼ δὲ πλέον
ἔνειμεν αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ' ἐξ ὄνου.

Ε πιμύθιον, ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχουσιν ἕτεροι, παιδεύεσθαι.

περὶ ὄνου βαστάζοντος εἴδωλον.

Ω μοις ὄνος παρῆγεν ἀργυροῦν βρέτας,
ὅπερ συναντῶν, πᾶς τις αὖ ἐπροσκύνει.
τύφῳ δ' ἐπαρθεὶς, μὴ θέλων μένειν ὄνος,
ἤκουσεν, οὐ θεὸς σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.

Ε πιμύθιον, ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποί εἰσιν.

περὶ παιδὸς ἐσθίοντος σπλάγχνα.

Β οὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα,
οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μῆτερ ἐκχέω.
ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβοῦ τέκνον, ἔφη.
τῶν σῶν γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Ε πιμύθιον, ὅτι δεῖ τἀλλότρια ἀντιστρέφειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

περὶ ἀλώπεκος καὶ βάτου.

Φ ραγμοὺς ἀλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλειν,
ὀλισθανοῦσα, καὶ βάτου δεδραγμένη,
ἔξεσε πέλμα, λοιδορεῖ δὲ τὴν βάτον.
μέμφου σεαυτὴν, μὴ μέ που, κεῖνος φάτο.

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

περὶ κώνωπος, καὶ ταύρου.

Κ ώνωψ καθῆστο πρὸς κέρας ταύρου πάλαι,
ὅν που κέλευεν εἴπερ ἐκπτῆναι θέλει,

Leo, asinus, uulpes ad prædam iere.
In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab asino.
Affabul. quod ex ijs, q̃ alij patiunt̃, doceri opteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,
Quod unusquisq; occurrens adorabat.
Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.
Affabulatio, quod oporteat eos, qui in dignitatibus constituti sunt, cognoscere se esse homies.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,
Hei mihi clamabat, ꝙ intestina effundo mater,
Hæc ridendo ait, ne timeas fili.
Non enim ex tuis quicq;, sed uomis ex alienis.
Affabulatio, quod oporteat aliena restituere, & non murmurare.

De uulpe, & rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,
Lapsa, ac rubo innixa
Percussa planta, conuicia dicebat rubo,
Increpa te ipsam, non me ille, ait.
Affabulatio aduersus eos, qui sua tacent uitia, & aliena reprehendunt.

De culice, & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se uolare uelit,

Audiuit,

ἤκουσε δ' ὥς περ οὐκ ἔγνω καθημένον,
οὕτω δὲ μὴ πλήσαντος αἴσθησιν λάβῃ.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι ἢ σοφοὺς, ἢ δυνατοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

περὶ ἐλάφου, καὶ ἀμπέλου.

Ἔλαφον διήλαυνον οἱ κυνηγέται,
ἥτις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δ' ἢ τῶν ἀμπέλων,
κυνηγέτουσιν ἐνδίκως ἐθηράθη.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιοῦντας τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας.

περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ὄφιν θέλων τίς ἀντ' ὀλέθρου παιδίου
πλήττειν, πέτραν τ' ἔχιζε, καὶ φιλεῖν θέλειν.
ὄφις δέ φησι, πῶς γένοιντο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβον, τὸν δ' ἐγὼ πέτρον βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσιν.

περὶ παιδὸς, καὶ σκορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρευε παῖς τις, σκορπίῳ
προὔτεινε χεῖρας. ὃς δὲ, μὴ ψαύσῃς, ἔφη.
ὡς εἴγε μου ψαύσειας, ἐκ κόλπων στένων,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυσθαι.

περὶ συὸς, καὶ μυός.

Σῦς εἷλκέ τις, μῦν ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
οὓς χαλκέες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μέσος δακρύων,
ὡς οὐ δὲ σῶν δώδεκα ἂν τρέφειν ἕνα.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπτώματα παραβλέποντας

Audiuit, quẽadmodũ non nouerat ſedentem,
Ita neq; euolantem ſentiret.
Affabulatio. Aduerſus eos, qui uolũt eſſe docti, potentés ue, aut prudentes, nec ſunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam perſequebantur uenatores,
Quæ denſis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.
Affabulatio. Aduerſus eos, qui malefaciunt benefactoribus ſuis.

De Serpente, & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu
Percuſſurus petrãq; ſcidit, & amare uolebat.
Sed ait ſerpens. quomodo fient conuentiones?
Quãdiu tu tumbã, hunc ego lapidem uideo?
Affabulatio. Magnas ĩimicitias eẽ irrecõciliabiles.

De Puero, & Scorpio.

Cum locuſtas cepiſſet puer quidam, ſcorpioni
Porrigebat manus. is autem, ne attigeris ait.
Nam ſi me tetigeris, ſuſpirando ex ſinu
Veras quoq; locuſtas abijcias. Affabulatio.
Cum malis hominibus conuerſari non oportere.

De Sue, & Mure.

Sus quidam murẽ trahebat ad ſedandam eſuriem,
Quos uidentes fabri ferarij, riſerunt.
Mus uero adhuc uiuẽs ait lachrymarũ plenus,
Ne unum quidem poteſtis paſcere ſuem.
Affabulatio. Aduerſus eos, qui ſuos caſus negligunt,

παραβλέποντας. τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

Περὶ ὄνου, καὶ λεοντῆς.

Φέρων λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις ὄνος,
ηὔχει λέων εἶναί τις, αἰπόλους βλέπων.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὑρέθη,
τοῦτον μύλων ἔμυησε τῆς ἀταξίας.

Επιμύθιον. ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τάχιστα λύονται.

Περὶ τράγου, καὶ ἀμπέλου.

Τράγῳ προσεῖπεν ἄμπελος, βλάπτεις σύ με
κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔστι χλόη;
ὅσον γὰρ ἂν βλάψειας, εὑρήσω τάχα
πρὸς θυσίαν σὺν εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις θέλων τὶς ἀδικεῖν τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

Περὶ ἀνδρὸς, καὶ γαλῆς γυναικός.

Ανὴρ γαλῆν γυναῖκα πρὸς δόμους ἄγει.
παρῆν δὲ κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῦν βλέψασα, συντόνῳ τάχει
δίωκε τοῦτον, μὴ ξαπεῖσα τὴν φύσιν.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὂν, οὐ μετατρέπεται.

Περὶ δορκάδος τὴν τῶν ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὁρῶσα δορκὰς αὐτῆς τὴν θέαν,
λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τούτους ἠγάπα,
κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις τὶς ὠφελεῖται, δι' ὧν δοκεῖ βλάπτεσθαι.

Περὶ ἀλώπεκος, καὶ σταφυλῆς.

negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinũ eum memorẽ turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat, immeritos honores quamprimum solui.

De hirco, & uite.

Hircum uitis adlocuta est. offendis tu me
Tondendo folia. num nam non est herba?
Quam uis enim nocueris, inueniam statim
Ad mactationẽ tui erga deos, uinũ ut scaturiat.

Affabulatio, quod plerũq; uolens quis aliquem iniuria afficere, iuuet eum.

De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate.
Sponsa uero uiso mure, cõtenta celeritate
Eum persecuta est. non mutata natura.

Affabulatio, qđ id, qđ à natura est, nõ transmutet.

De caprea reprehẽdente pedũ tenuitatẽ.

In fontibus suã imaginem uidens caprea,
Tenueis carpebat pedes. sed gaudebat cornib9.
Cum uero leo psecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio, quod plerũq; quis iuuatur ex qbus uidetur lædi.

De uulpe, & uua.

Κερδὼ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου
πρὸς ὕψος ἧστο. καὶ κάμουσα πολλάκις
ἐλθεῖν ἀπεῖπε, πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
μὴ κάμνε· ῥάγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Περὶ κόρακος, καὶ ἀλώπεκος.

Τυρὸν κόραξ ἔδακνε, κερδὼ δ' ἠπάτα.
εἰ γλῶσσαν εἶχες, Ζηνὸς εἷς ὄρνις μέγας.
εὐθὺς δ' ὁ τυρὸν ῥῖψεν, ἣ δ' αὐτὸν φάγεν.
ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.

Περὶ βατράχων, καὶ ἡλίου.

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῦ ἡλίου.
καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, ὦ ἄφλον γένος.
εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
τίς εἴγε τεκνώσειε τοῦτον βαστάσει;

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ διὰ τῆς ἀγνωσίας χαίροντας.

Περὶ ὄρνιθος ὠὸν χρυσοῦν τικτούσης καὶ φιλαργύρου.

Τίκτει χρυσοῦν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ,
καί τις πλανηθεὶς χρυσεραστὴς τὴν φρένα,
ἔκτεινε ταύτην, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.
ἐλπὶς δὲ μεῖζον δῶρον ὤλεκε τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀστεροσκόπου, καὶ ὁδοιπόρου.

Ἄστροις περισκοπῶν τις ἀστεροσκόπος,
πίπτει λεληθὼς πρὸς φρέαρ, τυχὼν δέ τις
ὁδοιπόρος, στένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

νοῶν

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
In altum eleuabatur,cumq́ꝫ diu laborasset,
Vt capet,defatigata est,sed secũ hæc locuta est.
Ne labora, acini uuæ exacerbescunt admodũ.
Affab. ad eos q de necessitate uolũtatẽ faciunt.

De Coruo & Vulpe.

Caseum coru⁹ mordebat,sed uulpes decipiebat,
Si linguam haberes,esses magna Iouis auis.
Continuo uero is eum abiecit,ea aũt comedit,
Habes corue omnia,mentem solam compara.
Affabulatio aduersus eos,q adulatiõib⁹ delectãt.

De Ranis,& Sole.

Ob nuptias solis lætabantur ranæ.
Quædamq́ꝫ ad eas ait, ò miserum genus.
Nam si solos radios solis timemus,
Si genuerit filios,quis eum feret?
Affabulatio aduersus eos, qui suo damno præ ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouũ pariente,& auaro.

Ouum aureum Gallina semel peperit.
Quidamq́ꝫ auarus deceptus animo,
Eam occidit,aurum accepturus.
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.
Affabulatio in eos,qui spe lucri,in damnum ex pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore,& uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator
Cadit iprudẽter in puteũ,sed qdã supueniens
Viator suspiranti hæc inquit dicendo.

νοιῶ θεὶς ἄνω, βέλτιστε τὴν γῆν οὐ βλέπεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστῶτα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

Περὶ ἵππου καὶ κάπρου.

Ἤριζεν ἵππος ἀγριωτάτῳ κάπρῳ.
ὁρμὴν δὲ θηρὸς ἵππος οὐ σθένων ὅλως,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὑρὼν σύμμαχον
εὔπορον ἄνδρα πρὸς σφαγὴν τοῦ θηρίου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιξότριχος, καὶ δυεῖν ἑταίραιν.

Ἐρωμένας δύ' εἶχεν ἀνὴρ μιξόθριξ.
χρόνῳ δ' ἐνηνοχυῖαι πάντῃ καὶ τρόπῳ,
ἣ μὲν μελαίνας, ἣ δὲ λευκὰς ἔκφερον.
ἐξ ὧν ψιλωθεὶς, πᾶσιν ὠράθη γέλως.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Περὶ ἀετοῦ τε, καὶ κολοιοῦ.

Ἄρνα καταπτὰς ἀετὸς καθαρπάσας,
ἰδὼν κολοιὸς, ἐν κριῷ πράττει τάδε.
ὃν εἷλε ποιμὴν, παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι,
ἐμοὶ κολοιὸς, ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς κρείττονας.

Περὶ κολοιοῦ τε, καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἀλλοτρίοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένος
ηὔχει κολοιὸς ὀρνέων ὑπερφέρειν,
πρῶτον δὲ δῶρον ἡ χελιδὼν ἥρπακει,
μεθ' ἣν ἅπαντες. εἶτα γυμνὸς εὑρέθη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸ ἐξ ἐράνου κάλλος διαλύεται.

περὶ

Animũ applicãdo ſurſũ ò optie, terrã non uides,
Affabulatio, qnod pleriq́; cum præſentia neſci-
ant, futura cognoſcere gloriantur.

De equo, & Apro.

Pugnabat Equus cum ferociſſimo Apro.
Impetũ uero feræ equ⁹ cũ penit⁹, nõ ſuſtineret,
Seſe dedidit, inuento ſocio
Viro iugulandæ feræ perito.
Affabulatio, quod non nulli ob inimicitias in
ſeruitutem ſeſe dedunt.

De uiro miſticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir miſticapillus,
Aetate autem & moribus omnino diſſimileis,
Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.
Affabulatio, aduerſus eos, qui in duas res con-
trarias ſeſe iniiciunt.

De Aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuiſſet,
Idq́; uidiſſet monedula, in ariete facit eadem.
Quã paſtor cepit. filius autẽ clamabat tale qd,
Mihi monedula, aquila autem ſibi eſt.
Affabulatio, qđ non oporteat imitari pſtãtiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,
Gloriabatur cornicula præſtare auibus.
Primum donum hirundo rapuit,
Poſt eam omnes. hinc nuda inuenta eſt.
Affab. quod ex collatione pulchritudo diſſoluat.

Περὶ ἀετοῦ, καὶ ὀϊστοῦ.

Βέλει δ᾽ στήθος ἀετὸς ἐτρώθη πάλαι.
ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦσο πολλὰ δακρύων,
βλέπων δ᾽ ὀϊστὸν εἶπεν ἐπτερωμένον.
βαβαὶ, πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάσχοντας.

Περὶ θηρῶν, καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ στρουθοῦ.

Πᾶσι πεφύκει θηρσὶ, καὶ πτηνοῖς μάχη.
ἦλω λίβυσσα στρουθὸς, ἣ τοὺς δ᾽ ἐπλάνα,
εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον.
πτηνοῖς κάραν δεικνῦσα, τοῖς θηρσὶ πόδας.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δουλεύοντας, καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρους.

Περὶ χελιδόνος, καὶ κριτηρίου.

Πῆξε χελιδὼν νοσσιὰν κριτηρίου
ὕπερθεν, ἥσπερ τὴν γονὴν βλάπτει δράκων.
ἡ δ᾽ αὐτ᾽ ἔφησεν, ὦ πολυστόνου τύχης,
ὅπου γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβην μόνη.

Επιμύθ. πρὸς τοὺς παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

Περὶ τριῶν βοῶν ὁμοφόνων, εἶτα ἀσυμφώνων, καὶ λέοντος.

Ομόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βόες,
οὓς οὐδὲ θὴρ ἔβλαπτε πολλάκις λέων.
ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διασχίσας,
ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς σχιζομένους ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάσχοντας.

Περὶ γεωργοῦ, καὶ γεράνου.

Θνει γεράνων πῆξέ τις πορευὺς πάγην.
μεθ᾽ ὧν πελαργὸν εἷλεν, ὃς θρηνῶν μέγα,

ἔφη

De Aquila, & ſagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata eſt olim.
Dolens autẽ poſtea ſedebat admodũ plorans.
Videns autem ſagittam pennatam, ait,
Papæ, penna me pennatam occidit.
Affabulatio in eos, qui à ſuis mala patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrũ, & ſtruthione.

Omnes inter ſe feræ & uolucres concertabant.
Capta eſt ſtruthio Libyca, quæ haſce decipiebat,
Eſſe quidem auis, ex parte uero fera,
Volucribus caput, feris pedes oſtendens.
Affabulatio aduerſus eos, qui duobus ſeruiendo dominis, utroſq; decipiunt.

De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit ſerpens.
Hæc autẽ dixit, ò ingemiſcendam fortunam.
Vbi enim ultio eſt, ſola offenſa ſum.
Affabulatio ad eos, qui malũ à bonis patiuntur.

De trib⁹ bob⁹ cõcordib⁹, inde diſcordib⁹, & leone,

Concordes paſcebantur tres ſimul boues,
Quos ne fera quidem lædebat leo.
Cũ uero inimicitiarũ odio, & pugna diſſẽſiſſent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.
Affabulatio aduerſus eos, qui à ſuis diſſident, & propterea mala patiuntur.

De Agricola, & Ciconia.

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.
Cũ qbus ciconiã cepit, quæ uehemẽter lugebat.

ἔφη δ᾽ ἀγροξεὺς, ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.
ἀλλ᾽ ἡ πάγη λαβοῦσα, σὺν κακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον πρὸς φίλον τινὸς, εὐνούμενον τοῖς ἐχθροῖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Περὶ κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας,
κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέπει.
χανὼν δὲ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβεῖν κρέας,
ἀπεστερεῖτο καὶ τοῦ, οὗπερ ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιοῦται.

Περὶ ὄνου καὶ ἁλὸς, καὶ σπόγγων.

Περῶν ποταμὸν, φόρτον ἦγ᾽ ἁλὸς ὄνος,
ἐν ᾧ τε καὶ πέπτωκε κουφισθεὶς βάρος.
σπόγγων δ᾽ ἔπειτα πλῆθος οὕτως ὡς φέρειν,
πεσὼν ἑκοντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους εἰς ζημίαν καταντᾷ.

Περὶ καμήλου, καὶ διός.

Κυρτὴ θεὸν κάμηλος ἐζήτει κέρα,
ἣν δ᾽ ἐξεμυκτήρισε τῆς ἀβουλίας.
ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν, ὦτα, καὶ κάραν,
ὡς ἄν γε παντάπασιν αἰσχίστη πέλῃ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ περὶ τοῦ θεοῦ αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

Περὶ λύκου, καὶ ἀρνός.

Λύκος πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόσθεν σύ μοι
ὕδωρ τάραττες; ἄρτι γαστρὸς ἐξέφυν,
καὶ πῶς ὕδωρ τάραττον ἀγνοῶ, πότε.
θοίνη γένη μοι κἂν θέμις, κἂν μὴ θέμις.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἀδεῶς, φανερῶς ἀδικοῦντας.

Dixit autē agricola, ut amica quidē tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.
Affabulatio, in amicum cuiusdam, coniunctum cum inimicis amici ipsius.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.
Hiscens autē ut inferiores alias carnes caparet,
Priuatus & ijs est, quarum dominus erat.
Affabulatio, quod cupidus magis damno afficit.

De Asino & sale, & spongijs.

Transeundo fluuiū onus salis portabat asinus,
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multū spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.
Affabulatio, quod plerunq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua,
Quam derisit malo consilio.
Minuit enim ei de cætero aures, & caput,
Vt ab omni parte foret turpissima
Affabul. quod oporteat à deo cōueniētia petere.

De Lupo, & Agno.

Lupus Agno inquit, nonne dudum tu mihi
Aquā pturbasti? nuper ex uentre natus sum,
Et quomodo aquā pturbarim nescio quando.
Cœna fies mihi & iure, & iniuria.
Affabul. aduersus eos, q itrepide palā iniurij sunt.

Περὶ δειλοῦ κυνηγοῦ, καὶ ποιμένος.

Δειλὸς κυνηγὸς πρός τιν' εἶπε ποιμένα,
εἴπου λέοντος ἴχνος εἶδες, μοὶ φράσον.
σὺ τοῦτον, εἶπεν, εἰ θέλεις, δείξω, πέλας
ἴχνος· κυνηγὸς εἶπεν, οὐ ζητῶ πλέον.

Ἐπιμύθιον πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα δειλούς.

Περὶ ἱππότου, καὶ ἀγροίκου.

Ἤτει λαβεῖν ἀγροῖκον λαγὼν ἱππότης.
λαβὼν δὲ χερσὶ τοῦτον, ἠρώτα, πόσου;
καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν, ἀγροῖκος δ' ἔφη.
μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τοῦτο προσφέρω.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐξ ἀνάγκης παραιτουμένους τὰ ἴδια.

Περὶ λύκου, καὶ ὄνου.

Ὁ δοῦσιν ἧλον εἷλεν ἐξ ὄνου λύκος,
αὐτῶν δὲ μισθὸν πλήττεται λὰξ τὴν γένυν.
λύκος δέ φησι, πῶς μάγειρος ὢν πάλαι,
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς τὴν ἰδίαν τέχνην καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους ἐπὶ βλάβῃ.

Περὶ λύκου, καὶ γεράνου.

Εἰς λαιμὸν ὀστοῦν ἐμπεπήγη τῷ λύκου.
μισθῷ δ' ἑλὼν γέρανος, ᾔτει τὴν χάριν,
σῶον τράχηλον ἐκ λύκου λαιμοῦ φέρων,
μηδ' ἄλλο μηδὲν μισθόν, ἢ τοῦτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν ἐγχειρήσαντας, καὶ μετὰ τὸ σώθημα ζητοῦντας μισθόν.

Περὶ ταύρου, καὶ τράγου.

Ἤλαυνε ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης τράγος,

De uenatore timido, & paſtore.

Timidus uenator paſtori cuidam ait,
Sicubi Leonis ueſtigium noſti, dic mihi.
Tu hoc, ait, uis, oſtendam, propè
Veſtigium. Venator ait, nō quæro amplius.

Affabulatio aduerſus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite, & Agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
Et equum admiſit, Agricola autem ait,
Ne feſtina. tibi donum hoc offero.

Affab. aduerſus eos, q neceſſario recuſāt res ſuas.

De Lupo, & Aſino.

Ex Aſino clauum dentibus extraxit Lupus,
Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
Lupus aūt inquit, quomō cocus cū eſſem olim
Medicinæ opera indigne exercui?

Affabulatio in eos, qui propriam artem derelinquunt, & aliam aggrediuntur incōmode.

De Lupo, & Grue.

In Lupi gutture os infixum erat,
Mercede aūt cū extraxiſſet grus, petebat ptiū.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliā mercedē, q̄ hoc conſydera.

Affabulatio in eos, q piculoſum negocium aggrediunt̄, & poſt cōuentionē quærūt mercedem.

De Tauro, & Hirco.

Expellebat taurum ex ſuo cubili hircus,

ὃν τὸν λέων δίωκεν, εἶπε δὲ ξένων,
εἴ τοί με μὴ λέοντος ἐπτόει φόβος,
ἔγνως ὅσον ταύρου τε καὶ τράγου σθένος.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς καταδεχομένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μικρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μειζόνων.

Περὶ μύρμηκος, καὶ τέττιγος.

Ἤτει τροφὴν μύρμηκα τέττιξ ἐν κρύει.
μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρους οὗτος ἔδρας;
ὡς ἐν θέρει εἴρηκεν ᾖδον ὀξέως.
χειμῶνος ὄρχου φησί, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύθιον πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ γήρᾳ πτωχοῦντας.

Περὶ ὄφεως, καὶ γεωργοῦ.

Ἔθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν
ὥρᾳ κρύους, ἐπεὶ δὲ θέρμης ἤσθετο,
ἔπληξε τὸν θάλψαντα, κἄκτεινε τάχος.
οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

Περὶ χελιδόνος, καὶ ἀηδόνος.

Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὰν ἐξεπωτήθη,
εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν' ὀξύφωνον. ἡ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
χ' ἡ μὲν χελιδών φησι, φιλτάτη ζώοις,
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
ἀλλ' ἐλθὲς ἀγρόν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
σύσκηνος ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις,
ὅπου γεωργοῖς, κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις.
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη,
ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.

οἶκος

Quem fera leo insectabatur, ait autē suspirans,
Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.
Affabulatio ad eos, qui affici iniuria ferunt à par/uis metu maiorum.

De formica, & Cicada.

Petebat à formica cicada cibum.
Sed formica ait, quid æstate faciebas?
Quod acute æstate caneret dixit,
Hyeme salta inquit, ne ama cibum.
Affabulatio aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & propterea in senectute mendicant.

De Serpente, & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem
Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,
Reperit autem in desertis sidentem syluis
Acute canentem Lusciniam. ea uero lugebat
Itym iammaturum excessisse è uita.
Et Hirundo inquit, charissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam uideo.
Sed ueni rus & in domum hominum.
Cōtubernalis nobis, & chara habitabis,
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis.

Nam

οἶκος δέ μοι πᾶς, ἥτε μίξις ἀνθρώπων
μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Ἐπιμύθιον. ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως, ἢ συνοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΊΟΥ ΜΥΘΩΝ ΤΈΛΟΣ.

Nam domus omnis, & consuetudo hominum
Memoriā antiquarum calamitatū reaccendet.
Affabulatio. Fabula significat, prestare sine dolore uiuere i desertis, ꝙ cū malis habitare i ciuitatibus.

GABRIAE FABVLARVM FINIS.

ἐκ τῶν ἀφθονίου σοφιστοῦ προγυμνασμάτων.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγένηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινὸς ἐκ παραινέσεως. ἔστι δὲ μῦθος λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτικὸς, καὶ κίλιξ, καὶ κύπριος πρὸς τοὺς εὑρόντας μεταθεὶς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μᾶλλον αἰσώπειος λέγεσθαι, διὰ τὸν αἴσωπον ἄριστα πάντων συγγράψαι τοὺς μύθους. τοῦ δὲ μύθου τὸ μέν ἐστι λογικὸν, τὸ δὲ ἠθικὸν, τὸ δὲ μικτόν. καὶ λογικὸν μὲν, ἐν ᾧ τι ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασαι. ἠθικὸν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον. μικτὸν δὲ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ἀλόγου, καὶ λογικοῦ. τὴν δὲ παραίνεσιν δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελευταῖον ἐπενεγκών.

Μῦθος ὁ τῶν μυρμήκων, καὶ τῶν τεττίγων, προτρέπων τοὺς νέους εἰς πόνους.

Θέρους ἦν ἀκμή. καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον, τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖν ἐπῄει, καὶ συλλέγειν καρπούς, ἐξ ὧν ἔμελλον τοῦ χειμῶνος τραφήσεσθαι. χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες μὲν οἷς ἐπόνουν ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἡ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλουσα, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ.

Ex Aphthonij ſophiſtæ exercitamentis.

FAbula profecta quidẽ eſt à poëtis,ſed & rhe
toribus cõmunis facta eſt admonendi gratia.
Eſt autem fabula ſermo fictus, imagine quadam
repreſentans ueritatẽ. Atq; alia Sybaritica,alia Ci/
lix,alia Cypria dicitꝛ,accepto ab inuẽtorib⁹ nomie.
Verũ qm̃ Aeſopus egregie p̃ter cæteros cõſcripſit
fabulas,euicit ut potius Aeſopia diceretꝛ. Ea uero
eſt triplex,Rationalis,Moralis,Miſta. Rationalis,
in qua aliqd ab homie geri cõfingitꝛ. Moralis,q̃ eo/
rũ imitatꝛ mores,q̃ ſunt ratiõis exptia. Miſta uero,
q̃ rõnale irrõnaleq; cõplectitꝛ. Eã autẽ admonitio/
ne,cui⁹ cauſa fabulã cõſtitueris, Antefabulationẽ
præpoſitã,poſtpoſitam uero Affabulationẽ dices.

Fabula,qua formicarũ & cicadarũ exem/ plo hortantur iuuenes ad laborem.

CIcadæ olim æſtate aſſiduis cãtib⁹ idulgebãtꝛ,
formicæ uero hyemis memores, laboribus
fructibusq; colligẽdis operã dabãt. Verũ cũ hyẽs
aduenisſet,formicæ ijs,q̃ collegerãt,paſcebãtꝛ. Cica
das aũt delectatio illa,& canẽdi uoluptas,eò indi/
gentiæ,miſeriæq; perduxit,ut eſurirent omnes, &
fame conficerẽtur. Sic iuuentus laborum fugitãs,
male habet in ſenectute.

ΜΥ͂ΘΟΙ.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν αἴσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθου, καὶ Ἡσιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται, καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μεταδέδωκε, λόγου ἕνεκα. πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νὴ Δία, καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφωνος. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. εὐδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ, ταινίαις αὐτὸν ἀναδήσοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ὁ δὲ, οἶμαί τινα ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τῆς γῆς ἑστῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, περιΐστησι χορὸν περὶ τὸν Αἰσώπον, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκηνῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.

Ex Philostrati imaginibus.

FABVLAE.

FAbulæ se ad Aesopũ,sua in eum beneuolentia conferunt,quod satagat sui.fabula quippe & Homero,& Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycamben curæ fuit.sed ab Aesopo humana oĩa ad fabellas redacta sũt,sermone brutis non temere imptito. nam & cupiditatem tollit & libidinẽ isectat̃,& fraudẽ. Atq; hæc ei leo qspiã agit, & uulpes,& per Iouem equus. nec testudo muta.ex quibus pueri discunt,quæ in uita gerantur.habentur igit̃ in pretio fabulæ ꝓpter Aesopũ. Accedunt ad ianuam docti huius,uittis eũ deuincturæ,coronáq; oleagina coronaturæ.hic ut puto fabulam aliquam texit.risus enim faciei,& oculi in terram defixi id præ se ferunt. pictorem;fabularum curas remissiore anio indigere,nõ latuit. Philosophat̃ autẽ & fabularũ corpora.Bruta enim cum hominib⁹ cõferẽs, cœtũ circa Aesopũ statuit ex illius scena confictum.Chori dux uulpes depicta est.Vtitur enim ea Aesopus ministra argumentorum plurium,ceu Dauo Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis, Priſciano interprete.

FAbula eſt oratio ficta, ueriſimili diſpoſitione
imaginē exhibens ueritatis. Ideo autē hanc
primam tradere pueris ſolent oratores, quia ani-
mos eorū adhuc molles ad meliores facile uias ri-
te inſtituūt. Vſi ſunt ea tamen uetuſtiſſimi quoq;
autores, ut Heſiodus, Archilochus, Horatius, He-
ſiodus quidem luſciniæ, Archilochus autē uulpis,
Horatius muris. Nominantur autem ab inuento-
ribus fabularū, aliæ Aeſopiæ, aliæ Cypriæ, aliæ Li
bycæ, aliæ Sybariticæ, omnes aūt cōmuniter Aeſo
piæ dicuntur, quoniam in conuentibus frequēter
ſolebat Aeſopus fabulis uti. Mēdacem quidē eſſe
uolunt fabulam, ſed ad uitam utilem, nec non &
ueriſimilem. Eſt autem ueriſimilis, ſi res, quæ ſub-
iectis accidunt perſonis, apte reddantur, utputa de
pulchritudine aliquis certat, pauo ſupponatur. hic:
oportet alicui aſtutiā tribuere, uulpecula eſt ſubij-
cienda. imitatores aliquos hominū uolumus oſten
dere, hic ſimijs eſt locus. Oportet igitur modo bre
uiter, modo latius eas diſſerere. quomodo autem
hoc fiet? ſi nunc narratione ſimplici proferantur,
nunc etiā ſermo inductis fingatur perſonis. exem-
pli cauſa. *Simiæ* conuenerunt, & conſilium habue
runt de urbe condenda, & quia placuit illis, para-
tæ erant incipere ædificationem, ſed uetus *Simia*
prohibuit ab incepto, eas docens, quod facile ca-
piantur,

piantur, si intra muros concludantur: sic breuiter dices. si uelis producere, sic: Simiæ conuenerunt, & consiliabantur de urbe condenda, quarum una in medium ueniens concionata est, quia oportet ipsas quoque ciuitatem habere. Videtis enim aiebat, ꝙ ciuitatem habendo felices homines sint. domos etiam habent singuli & in concionem uniuersi, & in theatrum ascendentes delectant animos spectationibus, & auditionibus uarijs. Et sic proferes orationem in orando, dices, ꝙ & plebescitum scriptum est, & finges etiam orationem ueteris simiæ. Expositio autem fabularum uult circuitionibus carere, & iucundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ retegitur, quã ἐπιμύθιον uocant, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdã prima, à plerisque rationabilius postrema ponitur. Sciendum uero, quod etiã oratores inter exempla solent fabulis uti.

Ex Auli Gellij libro ſecundo, Capite undetrigeſimo.

Apologus Aeſopi Phrygis memoratu non inutilis.

AEſop⁹ ille è Phrygia fabulator haud immerito ſapiens exiſtimatus eſt, cum quæ utilia monitu, ſuaſuq; erant, non ſeuere, non imperioſe præcepit, & cenſuit, ut philoſophis mos eſt, ſed feſtiuos, delectabileſq; apologos commẽtus, res ſalubriter, ac proſpicienter, animaduerſas in mentes animoſq; hominũ cũ audiendi quadam illecebra induit. uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo lepide, atque iucunde præmonet, ſpem fiduciamq; rerum, quas efficere quis poſſit, haud unq; in alio, ſed in ſemetipſo habendam. Auicula, inquit, eſt parua, nomen eſt Caſſita, habitat, nidulaturq; in ſegetibus, id fermè temporis, ut appetat meſſis, pullis iam iam plumãtibus. Ea Caſſita in ſemẽtes forte cõceſſerat tempeſtiuiores. propterea frumentis flaueſcẽtibus, pulli etiam tunc inuolucres erãt. Cum igitur ipſa iret cibum pullis quæſitum, monet eos, ut ſi quid ibi nouæ rei fieret, diceretúrue, animaduerterent, idq; ſibi, ubi rediſſet, renunciarent. Dominus poſtea ſegetum illarum filiũ aduleſcentem uocat. Et uideſ ne, inquit, hæc ematuruiſſe? & manus iam poſtulare? Idcirco die craſtino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges

roges, ueniant, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent. hæc ille ubi dixit, discessit, atq; ubi redit Cassita, pulli trepiduli circunstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locum sese asportet. nã dñs, inquiũt, misit q amicos rogaret, uti luce oriẽte ueniãt, & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur, neq; necesse est, hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater in pabulum uolat, dominus quos rogauerat, opperitur. sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursum ad filiũ, amici isti, inquit, magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras tempori ad metendum? Itidem hoc pulli pauefacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint, cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse, ait, ut ad laborem capescẽdum nihil cuntentur, & statim dicto obediant. uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in pastum profecta est. cognati, & affines operam, quam dare rogati sunt, supersederunt. Ad postremum igitur dominus filio, ualeãt, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tẽpus, inquit, est cedendi, & abeun

di. fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim iam uertitur, cuia est res, non in alio, unde petitur. Atque ita cassita nidum migrauit, & seges à domino demessa est. Hæc quidē est Aesopi fabula de amicorum, & propinquorum leui plerunque, & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorum monent, q̄ ut in nobis tantū ipsis nitamur? alia autem omnia quæ extra nos, extráq; nostrum animum sunt, neque pro nostris, neque pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæpretium esse hercle puto.

Hoc erat tibi argumentū semper in promptu sitū,
Neqd expectes amicos, qđ tu possis per te agere.

APOLOGI AESOPICI DE CASSITA FINIS.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑ

ΤΡΑΧΟΜΥΟ-

ΜΑΧΙΑ.

Ἀρχόμενος πρῶτον μουσῶν χορὸν ἐξ ἑλικῶνος
ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἵνεκ' ἀοιδῆς,
ἣν νέον ἐν δέλτισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
δῆριν ἀπειρεσίην πολεμόκλονον ἔργον ἄρηος,
εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι,
πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων,
ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην. τοίην δ' ἔχεν ἀρχήν.
Μῦς ποτὲ διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον ἐν λίμνῃ ἁπαλὸν προσέθηκε γλύφον
ὕδατι τερπόμενος μελιηδέϊ. τὸν δε κατεῖδε
λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγξατο τοῖον.
Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω.
δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
τιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα.
καί με πατὴρ πηλεύς ποτε γείνατο ὑδρομεδούσῃ
μιχθεὶς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθας ἠριδανοῖο.
καί σε δ' ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον ἔξοχον ἄλλων

σκηπτοῦχον

HOMERI RANARVM ET MVRIVM PVGNA.

INcipiẽs primum Muſarum cœtum ex Helicone
Venire in meum cor ſupplico, gratia cantus,
Quẽ nuper in libellis meis ſuper genua poſui,
Litem immenſam,tumultuoſum opus Martis,
Supplicãs hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic ſermo ĩter mortales erat,tale ãt habuit pricipiũ
Mus aliquando ſitibundus felis periculũ euitãs,
Propinquũ in lacum teneram adpoſuit barbam,
Aqua delectatus dulci.hunc autem uidit
Limnocharis obſtrepera,uerbũ aũt loquuta ẽ tale.
O hoſpes qs es? uñ ueniſti ad litt⁹? qs ãt q te ꝓduxit?
Oĩa aũt uere dic,ne mẽdacẽ te intellexero.
Si em̃ te nouerim amicũ dignũ,ad domũ ducam.
Dona autẽ tibi dabo hoſpitalitia multa & bona.
Sum autẽ ego rex Phyſignathus,qui per lacum
Color,ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit,Hydromeduſæ
Mixtus in amicitia apud ripam Eridani,
Et te qdẽ uideo pulchrũq; & fortẽ egregiũ aliorũ

λιμνό- χαρις τὸ ἐςὶ ὁ τῇ λίμνῃ χαίρων, hoc eſt, palude gaudẽs. φυσίγνα θος ἀπὸ τοῦ φυ- σᾶν τοῖς γνάθοις, hoc eſt, ab eo qꝫ inflet ſe maxillis ὑδρο μεδούσῃ τοῦτ᾽ ἐςὶ τῇ βασι- λίσσῃ, τοῦ ὕδατος, hoc eſt reginæ aquarũ

σκηπτοῦχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
ἔμμεναι. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἑὴν γενεὴν ἀγόρευε.
τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο φώνησέν τε.
τίπτε γένος τοὐμὸν ζητεῖς φίλε δῆλον ἅπασιν,
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πετεηνοῖς;
ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι. εἰμὶ δὲ κοῦρος
τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος ἡ δέ νυ μήτηρ
λειχομύλη θυγάτηρ πτερνοτρώκτου βασιλῆος.
γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς,
σύκοις, καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
πῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασιν. αὐτὰρ ἔμοιγε
ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος. οὐδέ με λήθει
ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σισαμίδα,
οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
οὐδὲ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
οὐδέποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτήν,
ἀλλ' εὐθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθην.
οὐ δέδι' ἄνθρωπον καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα.
ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω,
καὶ πτέρνης λαβόμην, καὶ οὐ πόνος ἵκανεν ἄνδρα.
νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμεῖο.
ἀλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
κίρκον καὶ γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν,
καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος.

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age citius tuam generationẽ concionare.
Huic autem rursus Psicharpax, dixitq́;.
Quid nã gen⁹ meũ pq̃ris ò amice manifestũ oĩb⁹,
Hominibusq́; deisq́; & cœlestibus uolatilibus?
Psicharpax quidẽ ego uocor. sum autem filius
Troxartæ patris magnanimi. at mater
Lichomyle filia Pternotroctæ regis.
Genuit autẽ in lignario me, & enutriuit cibarijs,
Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.
Quõ aũt amicũ facies me in natura nihil similẽ?
Tibi quidẽ enim uita est in aquis, sed mihi certe
Quæcũq; apud homies cõedere cõsuetudo, neq;
Panis ter pistus à bene rotunda cista, (me latet
Neq; placenta extensa habens multam sisamida,
Nõ sectio ex perna, nõ iecora albã uestẽ habẽtia,
Neq; caseus nuper pressus à suaui lacte,
Nõ bonum dulceariũ, quod & diui desyderant,
Neq; quæcunq; ad conuiuia hominũ faciũt coci,
Ornantes ollas condimentis uarijs.
Nunquam ex bello malum effugi clamorem,
Sed statim ad pugnã iens ꝓpugnãtibus mixt⁹ sũ.
Non timui hominẽ, & q̃uis magnũ corp⁹ ferentẽ.
Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,
Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,
Suauis non aufugit somnus, mordente me.
Sed duo ualde omnia timeo omnẽ per terram,
Accipitrẽ & felẽ, qui mihi magnũ luctũ adferunt,
Et decipulã gemituosam, ubi dolosũ existit fatũ.

ψιχάρπαξ, hoc est, mi-carũ ra-ptor. Τρωξάρ-ταο, τοῦ ἔστι τρώ-γοντος τὸν ἄρ-τον, hoc est, uorã-tis panẽ. Λειχομύ-λη, ἀπὸ τοῦ λείχειν τοὺς μύ-λους, hoc est, à lã-bendis molis. Πτερνο-τρώκτου, τοῦτ' ἔστι τρώγον-τος τὰ ἐκ πτέρνης, hoc est, ꝑnas seu

Plurimum

πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀρίστη,
ἣ καὶ τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει.
οὐ τρώγω ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας,
οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι οὐδὲ σελίνοις.
ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστιν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.
πρὸς τάδε μειδήσας φυσίγναθος ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν
πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ, θαύματ' ἰδέσθαι.
ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι κρονίων,
σκιρτῆσαι κατὰ γῆν καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερές ἐστι.
αἴρω σ' ἐν νώτοισι. κράτει δέ με μή ποτ' ὄληαι,
ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου, ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα
χεῖρας ἔχων ἁπαλοῖο κατ' αὐχένος ἅλματι κούφῳ.
καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὅρμους,
νήξει τερπόμενος φυσιγνάθου. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων,
ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο. τίλλε δὲ χαίτας,
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος. ἐν δέ οἱ ἦτορ
πάλλετ' ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλετ' ἰδέσθαι.
δεινὰ δ' ἐπιστονάχιζε, φόβου κρυόεντος ἀνάγκῃ.
οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασιν ἠΰτε κώπην
σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι,
ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο. πολλὰ δ' ἐβόα,
καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευεν.
Οὐχ οὕτω νώτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
ταῦρος, ὅτ' εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ κρήτην,
ὡς ἔμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον

βάτρα

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,
Qui & foramen ingredientē p foramen pquirit.
Nō comedo raphanos, nō caules, nō cucurbitas,
Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.
Ad hæc aū subridēs Physignaht⁹ cōtra locutus ē.
O hospes ualde gloriaris ob uētrē, adsunt & nobis
Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu,
Vtriuitā em̄ dedit pascuā ranis Saturnius Iupiter,
Exultare per terrā, & in aquis corpus cooperire.
Si autem uis & hæc scire, facile est
Portē te in humeris. tene aūt me, ne aliqn̄ pereas,
Sic gauisus in meam domum uenias.
Sic certe, iqt, & terga da. ille āt ascēdebat uelociter
Manus habens tenerum per collum, saltu facili.
Et ī primis qdē gaudebat, qn̄ ītuebaē uicinos por/
Natatiōe gaudēs Physignathi. sed qn̄ iā utiq; (t⁹
Vndis purpureis submergebaē, mltū lacrymabaē
Inutilē pœnitētiā accusabat. euellebat aūt comas,
Et pedes stringebat per uentrē. in illo autem cor
Concutiebaē insolētia, & in terrā uolebat uidere.
Vehemēter āt īgemiscebat tīoris frigidi necessita/
Caudā qdē ī primis extēdit in aqs, tanq̄ remū (te.
Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
Aquis purpureis submergebaē. mltū āt clamabat,
Et talē dixit sermonē, ab ore autē concionabatur.
Non sic humeris portauit onus amoris
Taurus, quādo Europā p undā duxit in Cretam,
Vt me nauigās superhumeralē duxit ad domum

Rana,

βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λίμνης,
ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο δεινὸν ὅραμα
ἀμφοτέροις. ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
τοῦτον ἰδὼν κατέδυ φυσίγναθος, οὔτι νοήσας
οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνην.
δῦ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
κεῖνος δ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ.
χεῖρας δ' ἔσφιγγεν καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε.
πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
λακτίζων ἀνέδυνε. μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος εἷλκον ἐπ' αὐτῷ.
ὕδασι δ' ὀλλύμενος, τοίους ἐφθέγξατο μύθους.

Οὐ λήσεις γε θεοὺς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας,
ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
οὐκ ἄν μευ κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα κάκιστε,
παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον. ἀλλὰ πλανήσας
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα.
ποινὴν σὺ τίσεις μυῶν στρατῷ, οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι, τὸν δὲ κατεῖδε
λειχοπίναξ, ὄχθῃσιν ἐφεζόμενος μαλακῇσι.
δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμὼν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
κηρύσσειν ἀγορὴν δ' ἐς δώματα τρωξάρταο
πατρὸς δυστήνου ψιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐ δὲ παρ' ὄχθαις
ἦν ἤδη τλήμων, μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ.
ὡς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἠοῖ, πρῶτον ἀνέστη
τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον.

ὦ φίλοι.

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydr⁹ aũt ex ĩprouiso apparebat, horrẽdũ specta
Vtrisq;, erectum sup aquã habebat collũ. (culum
Hũc uidẽs ĩgress⁹ ẽ Physignath⁹, nõ qcq̃ ĩtelligẽs
Qualem socium futurus erat perdere per lacum.
Igress⁹ ẽ ãt pfunditatẽ lacus, & euitauit pcã nigrã.
Ille aũt ut relictus est, cecidit supinus stati in aquã.
Manus autẽ stringebat, & moriens stridebat.
Sæpe quidẽ ingrediebat̃ in aquã, sæpe aũt rursus
Calcitrans egrediebat̃, mortẽ aũt nõ erat euitare.
Madẽtes aũt pili plurimũ põdus trahebãt in ipso.
Aquis autẽ periens, tales loquutus est sermones.
Nõ latebis utiq; deos Physignathe hæc faciẽs,
Naufragum iaciens à corpore ut à petra.
Non certe me per terram melior eras ò pessime,
Pancratioq; luctáque, & ad cursum, sed decipiens
In aquam me proiecisti. habet deus iustũ oculum.
Pœnam tu solues muriũ exercitui, neq; euitabis.
Hæc locutus, expirauit in aquis. hunc aũt uidit
Lichopinax, ripis insidens mollibus. (ribus.
Vehemẽter aũt ullulauit, currẽs aũt ãnũciauit mu-
Vt ãt didicerẽt mortẽ, ingressa ẽ ira pniciosa uniuer
Et tũc pconibus suis iusserũt, sub diluculũ (sos,
Proclamare ad concionẽ in domos Troxartæ
Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
Supin⁹ natabat, mortuũ corpus, neq; iuxta ripas
Erat iam miser, medio autem natabat ponto.
Vt ãt uenerũt festinãtes cũ aurora, primũ surrexit
Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem.

Λειχοπί- ναξ ἀπὸ τ̃ λείχειν τὰ πινά- κια, q. d. lambat paropsi- des & q̃- dras,

O amici,

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
ἐκ βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
εἰμὶ δ' ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα,
καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἁρπάξασα
ἐχθίστη γαλέη τρώγλης ἔκτοσθεν ἑλοῦσα.
τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἦξαν,
καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
ἣν παγίδα καλέουσι μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.
ὃ τρίτος ἦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ,
τοῦτον ἀπέπνιξεν φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
ἀλλ' ἄγετ' ὁπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτούς,
σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.
ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
καὶ τοὺς μέν ῥ' ἐκόρυσσεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκαν,
ῥήξαντες κυάμους χλωρούς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,
οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφέων ἀπὸ βυρσῶν,
οὓς, γαλέην δείραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν.
ἀσπὶς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον. ἡ δέ νυ λόγχη,
εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἔργον Ἄρηος.
ἡ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.
οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἔνοπλοι. ὡς δ' ἐνόησαν
βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἕνα χῶρον
ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἢ τίς ὁ θρύλλος,
κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσί,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυτρος
ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον.

Ω βάτραχοι.

O amici,tametsi solus ego mala multa passus
Ex ranis,sors mala omnibus facta est.
Sum autē ego infelix,postq̃ treis filios perdidi.
Et quidem primum utiq; occidit rapiens
Inimicissimus felis,foramen extra capiens.
Alium autē rursus uiri crudeles ad mortē duxerūt
Vanioribus artibus ligneū dolum inuenientes,
Quā decipulā uocant,muriū perditricē existētē.
Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
Hunc suffocauit Physignathus in ꝓfundū ducēs.
Sed agedum armemur,& exeamus in ipsas,
Corpora ornantes in armis uarijs.
Hæc loquutus persuasit armari uniuersos:
Hos quidē utiq; armauit Mars belli curā habens.
Tibiaria arma quidē primū circa tibias posuerūt,
Frangentes fabas uirides,beneq; aptantes,
Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
Thoraces aūt habebāt calamis circūdatis à corijs,
Quos felem excoriantes scienter fecerunt.
Clypeus aūt erat lucernæ medi⁹ umbilicus.at certe
Lōgæ acus,omnino æreū opus Martis. (lancea
At cassis testa in temporibus nucis.
Sic quidē mures erant armati.ut aūt intellexerunt
Ranæ,egressæ sunt ab aqua,in unum locum
Venientes,consilium congregauerunt belli mali.
Cōsyderātib⁹ aūt ipsis un̄ seditio,uel qs tumultus,
Præco propè uenit,ferens sceptrum in manibus,
Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros,
Nuncians belli malā famam,dixitq; sermonem.

τυρογλύφου, hoc est excauatoris caseorū. Εμβασίχυτρος, quod soleat in ollas irrepere.

Ὦ βάτραχοι, μύες ὔμμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
εἰπεῖν ὁπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ ψιχάρπαγα, ὃν κατέπεφνεν
ὑμέτερος βασιλεὺς φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάασι.
Ὡς εἰπὼν ἀπέφλυε. λόγος δ' εἰς οὔατα μυῶν
εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
μεμφομένων δ' αὐτῶν φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτανον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην,
νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος. οἱ δὲ κάκιστοι
νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε βουλὴν
ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.
τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
σώματα κοσμήσαντες, ἔνοπλοι στῶμεν ἅπαντες,
ἄκροις πὰρ χείλεσιν ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος.
ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
δραξάμενοι κορύθων, ὅς τις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,
στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.
Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἑὰς ἀμφεκάλυψαν.
θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τεύτλων.
φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν.
ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἀρήρει.
καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κράατ' ἀμφεκάλυπτον.
φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι,
σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἔπλητ' ἕκαστος.

Ζεὺς

O ranæ, mures uobis minitantes miſerunt
Dicere armari ad bellumq́ꝫ pugnamq́ꝫ.
Viderunt em̃ per aquã Pſicharpaga, quẽ occidit
Veſter rex Phyſignathus. ſed pugnate
Quæcunq́ꝫ inter ranas egregiæ geniti eſtis.
Sic locutus diſparuit. ſermo aũt in aures muriũ
Ingrediens, cõturbauit mentes ranarũ ſuperbarũ.
Accuſantibus aũt ipſis Phyſignathus dixit ſurgẽs.
O amici, non occidi ego murem, neq́ꝫ uidi
Pereuntẽ. omnino ſuffocatus eſt ludẽs iuxta lacũ,
Natatus ranarum imitatus. at peſſimi
Nunc me accuſant inculpabilẽ. ſed age conſilium
Inquiramus, ut doloſos mures deperdamus.
Etenim ego dico, ut mihi apparent eſſe optima,
Corpora ornantes armati ſtemus uniuerſi
Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.
Quando autẽ impetum faciẽtes in nos, uenerint
Accipiẽtes à galeis quicũq́ꝫ ꝓpè obuius uenerit,
In lacum ipſos cum armis ſtatim deijciamus.
Sic enim ſuffocantes in aquis experteis natandi,
Cõſtituemus ſtatim muriũ occiſorũ hic trophæũ.
Sic certe loquutus, armis induit uniuerſos.
Folijs q̃dẽ maluarũ tibias ſuas circũcooperierunt.
Thoraces autẽ habuerũt uiridibus latis à corijs.
Folia aũt caulium in clypeos bene aptauerunt.
Lãcea ãt acutus iũcus unicuiq́ꝫ lõgus aptatus erat.
Et galeæ cochleis ſubtilibꝰ capita circũcoopiebãt.
Circũdantes autem ſteterunt in ripis altis
Cõquaſſantes lanceas, aĩo aũt plenꝰ erat unuſq́ꝫ.

Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
καὶ πολέμου πληθὺν δείξας κρατερούς τε μαχητὰς
πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἠδ᾽ ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
οἷος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε. τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ,
ἢ μυσὶν ἀθανάτων; καὶ ἀθηναίην προσέειπεν.
Ω θύγατερ, μυσὶν ἦρ᾽ ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
καὶ γὰρ σοῦ κατὰ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
κνίσῃ τερπόμενοι, καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιάων.
Ως ἄρ᾽ ἔφη κρονίδης, τὸν δὲ προσέειπεν ἀθήνη.
ὦ πάτερ, οὐκ ἄν πώποτ᾽ ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
ἐλθοίμην ἐπ᾽ ἀρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ᾽ ἔοργαν,
στέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνους εἵνεκ᾽ ἐλαίου.
τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας, οἷον ἔρεξαν.
πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα
ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα.
τρώγλας τ᾽ ἐμποίησαν, ὁ δ᾽ ἠπητής μοι ἐπέστη,
καὶ πράσσει με τόκους, τοῦτου χάριν ἐξώργισμαι.
χρησαμένη γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
εἰσὶ γὰρ οὐδ᾽ αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι. ἀλλά με πρῶτον
ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην
ὕπνου δευομένην οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
οὐδ᾽ ὀλίγον καταμῦσαι. ἐγὼ δ᾽ ἄυπνος κατεκείμην
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ᾽ ἄγε παυσώμεσθα θεοὶ τούτοισιν ἀρήγειν,
μήκέ τις ὑμμείων τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι.
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι.
πάντες δ᾽ οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὁρῶντες.

Iuppiter autem deos uocans in cœlũ astriferum,
Et belli multitudinẽ oñdẽs, potẽtesq; pugnatores
Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
Qualis Cẽtaurorũ exercitus procedit & Gigãtũ.
Suauiter ridens interrogabat, q ranis auxiliatores
Vel murib9, immortaliũ? & Palladẽ allocutus est.
O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etẽ tuũ p templũ semp exultãt uniuersi mures,
Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.
Sic certe dixit Saturni9. hũc aũt allocuta ẽ Pallas.
O pater, nõ certe unq; ego muribus cõsumptis
Venirẽ auxiliatrix, qm̃ mala multa mihi fecerunt,
Coronas destruentes, & lucernas causa olei.
Hoc aũt meas ualde momordit mẽtes q̃le fecerũt.
Peplum meũ corroserunt, quod texui laborans
Ex trama subtili, & stamen subtile neui,
Foramináq; fecerunt. at sutor mihi institit,
Exigit à me usuras. huius gratia irata sum.
Mutuata ẽm subtextũ, & non habeo restituere.
Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.
Sunt ẽm neq; ipsæ mentibus firmæ. sed me primũ
Ex bello redeuntẽ, postq; ualde defatigata fui, Exẽplar
Somno indigentẽ non permiserũt tumultuantes antiquũ
Neq; parũ oculos deflectere. ego ãt isõnis iacebã πρώκυ
Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus. habet,
Sed age cessemus dei ijs auxiliari, nõ πρῶ
Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto. τον, id
Sũt ei cominus pugnãtes, etiã si de9 cõtra ueniret. est, pau
Omnes autẽ de cœlo delectemur litem uidentes. lò ante.

Ὣς ἄρ' ἔφη. τῇ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
άντες. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἕνα χῶρον.
άδδ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
κὴ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
νὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. οὐρανόθεν δὲ
ὺς κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.
Πρῶτος δ' ὑψιβόας λειχήνορα οὔτασε δουρὶ
αότ' ἐν προμάχοις κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἧπαρ.
ὰδ δ' ἔπεσεν πρηνής, ἁπαλὰς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας.
ωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε πηλείωνα,
ῆξεν δ' ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ, τὸν δὲ πεσόντα
λε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
υτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχυτρον.
τοφάγος δὲ πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν,
ιπε δὲ πρηνής, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
μνόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον πολύφωνον,
ωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδεῖ τρῶσεν ἐπιφθὰς,
χένα πὰρ μέσσον. τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψεν.
ιχήνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
ὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε καθ' ἧπαρ. ὡς δ' ἐνόησε
αμβοφάγος ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύγων.
λ' οὐδ' ὡς ἀπέληγεν ἐν ὕδασιν, ἤλασε δ' αὐτόν,
άππεσε δ' οὐκ ἀνένευσεν, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
ορφυρέῳ. αὐτὸς δὲ παρ' ἠϊόν' ἐξετανύσθη.
ορδῇσι λιπαρῇσι τε πορνύμενος λαγόνεσσιν.
ιμνήσιος δ' ὄχθαισι τυρόγλυφον ἐξενάριξε.
πτερνογλύφον δὲ ἰδὼν καλαμίνθιος, εἰς φόβον ἦλθεν
λατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
ιδρόχαρις δέ τε πέφνε πτερνοφάγον βασιλῆα,

χορμαδίῳ

Vt certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.
Omnes simul autē collecti uenerunt in unū locū.
At uenerūt præcones duo, signū belli ferentes.
Et tunc culices magnas tubas habentes,
Vehemēter tuba clāgebāt belli strepitū. cœlit⁹ aūt
Iuppiter Saturnius intonuit signum belli mali.
Primus aūt alte clamās Lichenorē uulnerauit lācea
Stātē inter ꝓpugnatores ꝑ uentrē in mediū epar.
Cōcidit aūt pron⁹. teneras āt pulueru lētas ferit co-
Troglodytes āt post ipm iaculatus ē Peliona (mas
Infixit aūt in pectore solidā lāceā. hūc aūt cadentē
Cepit nigra mors. aīa aūt ex corpore euolauit.
Seutlæ⁹ āt utiq; occidit ꝑcutiēs cor Embasichytrū
Artophagus autē Polyphonū ꝑ uentrē percussit.
Cecidit aūt supinus, anima aūt mēbris euolauit.
Lymnocharis aūt ut uidit pereuntē Polyphonū,
Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans
Collū iuxta mediū. huic āt caligo ocl'os cooperuit.
Lichenor autē ipsius concutiebatur lancea lucida.
Et ꝑcussit, neq; aberrauit, ꝑ epar. ut autē intellexit
Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autē ipsum.
Cōcidit aūt nō respirauit. tingebat̄ āt sanguīe lacus
Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est,
Venis pinguibus incitatus intestinis.
Limnesius autē in ripis Tyroglyphum spoliauit.
Pternoglyphū āt uidēs Calaminthi⁹ in timorē ue
Saltauit aūt in lacū fugiens, clypeū iaciens. (nit.
Hydrocharis autē occidit Pternophagū regem,

Λειχήνωρ, à lambēda cauda.
Τρωγλοδύτης, ꝗ ingrediatur rimas & foramina
Σευτλαῖος, à beta uel porró.
Ἀρτοφάγος, à uorando pane.
Πολύφωνος, quasi tu dicas multiuocā,
Κραμβοφάγος, à uorandis caulibus.

χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος. ἐγκέφαλος δὲ
ἐκ ῥινῶν ἔσταξε. παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα βορβοροκοίτην
ἔγχει ἐπαΐξας. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε κνισσοδιώκτην
ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε κρατήσας χειρὶ τένοντα.
ψιχάρπαξ δ' ἤμυν' ἑτάρων περὶ τεθνειώτων,
καὶ βάλε πηλούσιον κατὰ νηδύος εἰς μέσον ἧπαρ.
πίπτε δέ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' ἄϊδός δε βεβήκει.
πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλοῦ δράκα ῥῖψεν ἐπ' αὐτὸν,
καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.
θυμώθη δ' ἄρα κεῖνος, ἑλὼν δέ γε χειρὶ παχείῃ
κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον ἄχθος ἀρούρης,
τῷ βάλε πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα. πᾶσα δ' ἐκλάσθη
κνήμη δεξιτερή. πέσε δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
κραυγασίδης δ' ἤμυε, καὶ αὖθις βαῖνεν ἐπ' αὐτόν,
τύψε μέσην δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα. πᾶς δέ οἱ εἴσω
ὀξύσχοινος δῦνε. χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
ἔγκατ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
σιτοφάγος δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο
σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο. τείρετο δ' αἰνῶς.
ἥλατο δ' ἐς τάφρον, ὅππως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον.
τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον.
ὦκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἥλατο φεύγων.
τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
καί οἱ ἐπέδραμεν αὖθις ἀποκτάμεναι μενεαίνων.
πρασσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
ἦλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ.
οὐδ' ἔρρηξε σάκος, χέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκή.

Saxo percutiens per guttur. cerebrum autem
Ex naribus stillabat, polluebatū aūt sanguine terra.
Lichopinax āt occidit irreph̄ēsibilē Borborocœtē
Lācea ipetū faciēs. obscuritas aūt oclos cooperuit.
Prassiphagus aūt uidēs pede traxit Cnissodioctē
In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
Psicharpax autem ultus est socijs mortuis,
Et percussit Pelusiū per uentrē in medium epar.
Cecidit autem illi ante. anima aūt ad infernū iuit.
Pelobates aūt uidēs, luti manipulū iecit in ipsum.
Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodū.
Iratus est aūt certe ille capiens utiq; manu forti
Iacentem in cāpo lapidē pōderosum pōdus terræ
Hoc ꝑcussit Pelobatē sub genua. tota āt fracta est
Tibia dextra. cecidit autē supinus in pulueribus.
Craugasides aūt ultus est, & rursus ibat in ipsum.
Percussit mediū aūt ip̄m per uētrē, tot⁹ aūt ei ītro
Acut⁹ iunc⁹ ingrediebatū. humi aūt effundebātū uni
Intestina, extracta à lancea manu graui. (uersa
Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
Claudicās ex bello recedebat. cōsūebatū aūt ualde
Saltauit aūt in fossam, ut aufugeret dirā perniciē.
Troxartes āt ꝑcussit Physignathū ī pedis sūmita / tē.
Celeriter aūt cōsumpt⁹ in lacū saltauit fugiēs,
Toxartes āt ut uidit adhuc sēiuiuū, q an̄ ceciderat
Et illi incurrit rursus occidere desyderans.
Prassæ⁹ āt ut uidit adhuc semiuiuū, q an̄ ceciderat
Venit ꝑ ꝓpugnatores, et iaculatus est acuto iūcco,
Neq; fregit scutū, tenebatū aūt ipsius lanceæ acies.

Βορβορο/κοίτην, quod in cœno iaceat. Πρασσο/φάγος, à come/dendo porró. Κνισσοδ/ιώκτην, quod ni/dorē in/sequatū. Πηλοβά/της, q̄ p lutū in/cedat. Κραυγα/σίδης, q̄ caulium speciē re/ferat, nē/pe colo/re. Σιτοφά/γος, q̄ ci/bos ab/sumat.

ἦν δέ τις ἐν μύεσσι νέος παῖς ἔξοχος ἄλλων,
ἀγχέμαχος φίλος υἱὸς ἀμύμονος ἀρτεπιβούλου
ὄρχαμος αὐτὸν ἄρη φαίνων κρατερὸς μεριδάρπαξ.
ὃς μόνος ἐν μύεσσιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος οἷος ἀπ᾽ ἄλλων,
σεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων.
καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καὶ τότ᾽ ἀπολλυμένους βατράχους ᾤκτειρε κρονίων.
κινήσας δὲ κάρη, τοίην δ᾽ ἐφθέγξατο φωνήν.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
οὐ μικρόν μ᾽ ἔπληξε μεριδάρπαξ κατὰ λίμνην
ἐναίρειν βατράχους βλεμεαίνων. ἀλλὰ τάχιστα
παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον ἠδὲ καὶ ἄρην,
οἵ μιν ἀποσχήσουσι μάχης κρατερόν περ ἐόντα.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη κρονίδης. ἄρης δ᾽ ἀπαμείβετο μύθῳ.
οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἀθηναίης κρονίδη σθένος, οὔτε ἄρηος
ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
ἀλλ᾽ ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες, ἢ τὸ σὸν ὅπλον
κινείσθω μέγα τιτανοκτόνον ὀβριμοεργόν,
ᾧ τιτᾶνας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
ἐγκέλαδόν τ᾽ ἐπέδησας, ἰδ᾽ ἄγρια φῦλα γιγάντων.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη. κρονίδης δ᾽ ἔβαλε ψολόεντα κεραυνόν,
πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ᾽ ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνὸν δειμαλέον διὸς ὅπλον
ἧκ᾽ ἐπιδινήσας. ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπτατο χειρὸς ἄνακτος,
πάντας μέν ῥ᾽ ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ᾽ ἔτι μᾶλλον
ἵετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων,

εἰ

Erat ãt qdã int̃ mures iuuenis fili⁹ egregi⁹ int̃ alios
Comin⁹ pugnãs, char⁹ fili⁹ irrep̃hẽsibil' Artepibuli
Priceps ip̃m Martẽ oñdẽs robustus Meridarpax
Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
Stetit autẽ iuxta lacum elatus solus ab aliis.
Iactabat ãt depopulatũ ire ranarũ gen⁹ iaculatricũ
Et certe perfecisset, qm̃ magnũ ipsi robur erat,
Nisi statim intellexisset pater hominũq; deorũq;,
Et tũc pereũtes ranas miseratus fuisset Saturnius.
Mouens aũt caput, talem locutus est uocem,
O dii, certe magnum opus in oculis uideo.
Non parum me stupefecit Meridarpax p̲ lacum,
Trucidare ranas desyderans. sed celerrime
Palladẽ mittamus tumultuosam etiã & Martem,
Qui ip̃m arcebũt à pugna robustũ q̃uis existẽtẽ.
Sic certe locut⁹ Iupiter. Mars ãt rñdebat sermõe.
Neq; certe Palladis ò Iupiter potẽtia, neq; Martis
Poterit ranis auxiliari diram perniciem.
Sed age omnes eamus auxiliatores, uel tuũ iaculũ
Moueat̃ magnũ, qđ titanas sustulit, potẽs opus,
Quo Titanas occidisti egregios ultra oẽs, (gãtũ.
Enceladũq; tumltuoseq; ligasti, & agrestia gña gi-
Sic certe dixit. Saturnius ãt iaculat⁹ ẽ ardẽs fulmẽ.
Primũ quidẽ intonuit, magnũ aũt cõmouit cœlũ,
Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
Misit iuoluẽs. illud aũt certe euolauit à manu regꝫ
Oẽs qdẽ utiq; terruit iaculat⁹, ranásq; muresq; (pli⁹
Sed neq; sic cessauit muriũ exercit⁹, sed adhuc am
Cupiebat depopulatũ ire ranarũ gen⁹ iaculatricũ,

πρασαῖ-ος, quod huius caulis colorẽ imitet̃. Αρτεπι-βούλου, muris cogno-men, qđ pani in-sidiet̃. Μεριδάρ-παξ à ra piendis particu-lis.

Nisi

εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμπου βατράχους ἐλέησε κρονίων,
ὅς ῥα τότε βατράχοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν.
ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
λοξοβάται, στρεβλοὶ, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδερμοι,
ὀστοφυεῖς, πλατώωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις,
βλαισοὶ, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες, οἱ δὲ καλεῦνται
καρκίνοι. οἵ ῥα μυῶν οὐρὰς στομάτεσσιν ἔκοπτον,
ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας. ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.
οὓς καὶ ὑπέδεισαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ὑπέμειναν.
ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐδύετο δ' ἥλιος ἤδη.
καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑ-

ΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙ'ΑΣ.

Nisi ab olympo ranas miseratus fuisset Saturnius,
Qui utiqȝ tūc ranis auxiliatores ilico misit. (curuis
Venerūt āt ex īprouiso hñtes īcudes ī tergo, ungulis
Obliq̄ ingrediētes, tortuosi, hñtes cortices ī ore, o-
Ossei natura, lati hūeros, rutilātes ī hūerꝫ (stripelles
Blæsi, neruosis manibus, à pectoribus intuenteis,
Octopedes, bicipites, māib⁹ incapabiles. illi āt uo-
Cācri, q utiqȝ muriū caudas oribus incidebāt (cant
Etiā pedes & manus. flectebantur aūt lanceæ.
Quos & timuerūt miseri mures, neqȝ sustinuerūt,
In fugā aūt uertebantur. occidebat autem sol iam,
Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI
BATRACHOMYO-
MACHIAE.

Ἐπιτάφιον εἰς ὅμηρον Ἀντιπάτρου σιδωνίου.

τὰν μερόπων πειθὼ, τὸ μέγα στόμα, τὰν ἴσα μούσαις
 φθεγξαμέναν κεφαλὰν ὦ ξένε μαιονίδεω,
ἅ δ' ἔλαχον νασῖτις ἴου σπιλάς. οὐ γὰρ ἐν ἄλλᾳ
 ἱερὸν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανὼν ἔλιπεν.
ᾧ νεῦμα κρονίδαο τὸ παγκρατὲς, ᾧ καὶ ὄλυμπον,
 καὶ τὰν αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τὸν ἀχιλλείοις φαρσαλίσιν ἕκτορα πώλοις
 ὀστέα δαρδανικῷ δρυπτόμενον πεδίῳ.
εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν ταλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
 καὶ θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος ἴκος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ενθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ομηρον.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Νηὸς ἔσω ἀνὰ σηκόν. ἀγίνεον ἦχι θυηλάς,
κυπρογενεῖ, σπένδοντες ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον,
οὖλος ἔρως βάσταζε, διοϊστεῦσαι δὲ μεμηλώς,
ὀξέα δενδίλλεσκε. πικρὸν δ' ἴθυνεν ὀϊστόν.
μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν ἐπισπέρχων δ' ἐπελάθη,
ἦπατι Λειάνδροιο κόρης φρένα αἶψα περήσας.
ἀμφότεροι δὲ πόθου, αὐτῷ πεφορημένοι οἴστρῳ,
ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων δὲ συνίστορα λύχνον
λαθριδίων θήκαντο. σιδήρειον δὲ λελογχὼς,
αἷμα, πολυπλάγκτης προὔδωκε ποθεῦντας ἀέλλας.
καί σφε φάους μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ φιλοτήτων.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς Μουσαῖον.

Καὶ φρένας ἀδρήστεια θεῶν ἕλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς,
στεῦτο λαχεῖν ἄρης, μοῦνος ἄποινα πόνων.
τοῦτο κλύων νεμέσησε. ὁ τ' ἐοῖς ἐπευλώοθεν ἔργοις
ἀχλῦς ἀδίω. ἄρξυς τ' οὐχ ἅδεν ὕβριν ἔρως
Μουσαίῳ δ' ἐπέτελλεν. ὁ δ' ἐκλήϊζε ποθεῦντων
οἶστρον, ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
σὺν εἴθω δὲ μικρῆσιν ἐπισίξας σελίδεσσιν,
ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν ἔρως.

Μουσαίου

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπὲ θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠώς.
καὶ σηστὸν καὶ ἄβυδον, ὅπη γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ, καὶ λύχνον ἀκούω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην,
λύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεύς,
ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐφ' ὁμήγυριν ἄστρων,
καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων.
ὅττι πέλεν συνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων.
ἀγγελίην δ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυνάειδε τελευτὴν
λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.
Σηστὸς ἔην καὶ ἄβυδος ἐναντίον ἐγγύθι πόντου,
γείτονές εἰσι πόληες. ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων,
ἀμφοτέρῃς πτολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστόν,
ἠΐθεον φλέξας καὶ παρθένον. οὔνομα δ' αὐτῶν
ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ,
ἡ μὲν σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον ἀβύδου,
ἀμφοτέρων πτολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω
ἴκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἴποτε κεῖθι περήσεις,
δίζεό μοι τινὰ πύργον, ὅπη ποτὲ σηστιὰς Ἡρὼ
ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ.
δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμὸν ἀβύδου,

MVSAEI DE ERO ET LEANDRO.

DIc Dea occl'torũ testẽ lucernã amorũ, (ptiarũ
Et nocturnũ natatorẽ p mare trãseuntiũ nu/
Et coitũ tẽebrosũ, quẽ ñ uidit ĩcorruptibil' aurora,
Et Sestum & Abybũ, ubi nuptiæ nocturnæ Erûs
Natantẽq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erûs nocte nubẽtis nuptias ornantẽ nunciũ, (pit
Lucernã amoris simulacrũ, quã debuit æthereus Iu
Nocturnũ post officiũ ducere ad cõsortiũ astrorũ
Ac ipsam appellasse sponsas ornantẽ stellã amorũ
Quoniã fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit insomnium nuptiarum,
Anteq; molestũ flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.
Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinæ sunt urbes. Cupido aũt arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginẽ, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Erò.
Hæc qdẽ Sestũ habitabat, ille uero oppidũ Aby/
Ambarũ urbiũ perpulchræ stellæ ambo, (di,
Similes inter se. tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi q̃ndã turrim, ubi quõdã Sestias Erò
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,

εἰσέτι που κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα λεάνδρου.
ἀλλὰ πόθεν λείανδρος ἀβυδόθι δώματα ναίων
ἡροῦς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ᾽ ἐνέδησε καὶ αὐτήν;
ἡρὼ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα
κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ᾽ ἀδίδακτος ἐοῦσα,
πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
ἄλλη κύπρις ἄνασσα, σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
οὐδέ ποτ᾽ ἀγρομένῃσιν ἐνωμίλησε γυναιξίν.
οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης
μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.
καὶ γὰρ ἐπ᾽ ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.
ἀλλ᾽ αἰεὶ κυθέρειαν ἱλασκομένη ἀφροδίτην,
πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς,
μητρὶ σὺν οὐρανίῃ φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς,
δὴ γὰρ κυπριδίη πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή,
τὴν, ἀνὰ σηστὸν ἄγουσιν ἀδώνιδι καὶ κυθερίῃ
πασσυδίῃ δ᾽ ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
ὅσσοι ναιετάεσκον ἁλιστρεφέων σφυρὰ νήσων,
οἱ μὲν ἀφ᾽ αἱμονίης, οἱ δ᾽ εἰναλίης ἀπὸ κύπρου.
οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι κυθήρων,
οὐ λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων,
οὐ φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἄστὸς ἀβύδου,
οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπη φάτις ἐστὶν ἑορτῆς,
οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θυηλάς,
ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπῴχετο παρθένος ἡρὼ,

μαρμαρυγὴν

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verũ unde Leander in Abydo domos habitans
Er⁹ ad amorẽ uenit, amore uero deuixit & ipam ?
Erò elegans generosum sanguinem sortita,
Veneri erat sacerdos. nuptiarũ uero iperita cũ eẽt
Turrim à parẽtibus apud uicinũ habitabat mare
Altera Venus regina. castitate uero & pudore
Nunq̃ collectarum cõmercio usa est mulierum.
Neq̃ tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
Liuorem euitans inuidum mulierum.
Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt fœminæ.
Sed semper Cithereã placans Venerem,
Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cœlesti flammeam tremẽs pharetrã.
Sed neq̃ sic euitauit ignitas sagittas.
Iamq̃ Venereum populare uenit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
Cateruatimq̃ festinabant ad sacrum diem ire
Quotq̃t habitabãt mari circũdatarũ extrẽa isularũ
Aliq qdẽ ab Hæmonia, aliq uero maritĩa à Cypro
Neq̃ mulier ulla remansit in oppidis Cytherorũ,
Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
Neq̃ ullus iuuenis amator uirginum. certe eñ illi
Semper secuti, ubi fama est festi,
Non tantũ imortaliũ afferre festinant sacrificia,
Quantũ aggregatarũ ob pulchritudines uirginũ.
Verum deæ per ædem incessit uirgo Erò,

 Splendorem

μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπου,
οἷά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν
ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἦ τάχα φαίης
Ἡροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι,
χροιὴν γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο. νισσομένης δὲ
καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης,
πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι, εἷς δέ τις Ἡροῦς
ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.
ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὗρε Κύπρις.
ὣς ἡ μὲν περὶ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν,
Κύπριδος ἀρήτειρα νέη διεφαίνετο Κύπρις.
δύσατο δ' ἠϊθέων ἁπαλὰς φρένας, οὐδέ τις ἀνδρῶν
ἦεν ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἡρώ.
ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπῃ κατὰ νηὸν ἀλᾶτο,
ἑσπόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
ἧχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων.
τοίην δ' οὔπω ὄπωπα νέην κεδνήν θ' ἁπαλήν τε.
καὶ τάχα Κύπρις ἔχει χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὀπωπῆς.
αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡροῦς.
οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,
ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
τοίην μοι Κυθέρεια νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.
τοῖα μὲν ἠϊθέων τις ἐφώνεεν, ἄλλοθεν ἄλλος

ἕλκος

Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba genas oriens luna.
Summi uero niuearũ rubebant circuli genarum,
Vt rosa ex thecis bicolor,certe diceres
Erûs in membris rosarũ pratum apparere.
Colore em̃ membrorũ rubebat. euntis uero Erûs
Etiã rosæ cãdidã indutæ tunicã sub talis splẽdeant
Mltæ uero ex mẽbris grãæ fluebãt.sed ãtiq (puellæ
Treis Gratias mẽtiti sunt esse. alteruter uero Erûs
Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
Subijt aũt iuuenũ teneras mentes,neq; ullus uir
Erat, qui non affectaret habere coniugem Eró.
Illa aũt benefundatã quacũq; per ædem uagabat̃,
Seq̃ntẽ mẽtẽ habebat & oculos & p̃cordia uirorũ
Atq; aliqs int̃ iuuenes admiratus ẽ,& dixit uerbũ:
Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbẽ
Vbi laborem & certamẽ audimus puchritudinũ,
Talẽ autẽ nondũ uidi puellã,prudentẽq; tenerãq;
Et forte Venus habet gratiarũ unam iuuenum.
Intuens defessus sũ,satietatẽ aũt nõ iueni aspectus.
Statim moriar cubilia ubi conscenderim Erûs.
Non ego in cœlo cuperem deus esse,
Nostram uxorem habens domi Eró.
Si autem mihi non licet tuã sacerdotem tractare,
Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.
Talia iuuenum quisq; locutus est ,undiq; alius

ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην
οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειν φρένα κέντροις,
ἀλλὰ πυριπνεύστοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς
οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος ἡροῦς.
σὺν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων
καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ.
κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ.
ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
εἷλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς.
ἔτρεμε μὲν κραδίη. αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἁλῶναι.
θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ,
θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων,
ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης.
λοξὰ δ' ὀπιπεύων δολερὰς ἐλέλιζεν ὀπωπὰς,
νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.
αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα λεάνδρου
χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν, ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπὴν,
νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα λεάνδρῳ.
καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
ὅττι πόθον ξυνέηκε καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.
ὄφρα μὲν οὖν λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην,
φέγγος ἀναστείλασα κατήιεν ἐς δύσιν ἠώς,
ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ,
αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης
ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὀμίχλην,

ἠρέμα

Vulnus cælans insaniuit pulchritudiue puellæ.
Grauiapasse Leāder, tu āt ut uidisti īclytā puellā
Nolebas occultis consumere mentem stimulis,
Sed ardentibus domitus inopinatò sagittis,
Nolebas uiuere perpulchræ expers Erûs.
Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,
Et cor feruebat inuicti ignis impetu.
Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,
Acutior hominibus est ueloce sagitta.
Oculus uero uia est. ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.
Cepit āt ipm tūc stupor, īpudētia, tremor, pudor.
Tremuit qdē corde, pudor nō ipm tenebat captū
Obstupuit uero pulchritudinē optimā. amor uero
Audacter āt ob amorē īpudētiā affectās (adēit pu
Tacite pedibꝰ īcedebat, et cōtra stetit puellā (dorē.
Oblique uero intuēs dolosos torquebat oculos,
Nutibus mutis deuians mentem puellæ.
Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,
Gauisa est ob gratias suas. tacite uero & ipsa
Sæpe gratam suam deiecit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rursus extulit. ille uero intus animo gaudebat,
Quod amorem sensit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultā horam,
Lucem cōtrahens descendit ad occasum aurora.
E regione autē apparuit umbrosa uesperæ stella.
Sed ipse audacter adibat propè puellam,
Vt uidit atratas insurgere tenebras,

ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης
βυσσόθεν ἐστονάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
οἷά τε χωομένη ῥοδέην ἐξέσπασε χεῖρα.
ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κούρης,
θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα.
ἔσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.
ὀκναλέως δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος ἡρὼ
οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα. τοίην δ' ἀνενείκατο φωνήν,
θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα λεάνδρῳ.
  ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
ἄλλην δεῦρο κέλευθον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.
κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.
παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἱκέσθαι.
τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῇσιν.
  θηλείης δὲ λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς.
ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
κυπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί,
παρθενικῆς δ' εὔοδμον ἐΰχροον αὐχένα κύσας,
τοῖον μῦθον ἔειπε πόθου βεβολημένος οἴστρῳ.
  κύπρι φίλη μετὰ κύπριν, ἀθηναίη μετ' ἀθήνην,
οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξὶν,
ἀλλά σε θυγατέρεσσι διὸς κρονίωνος ἐΐσκω.
ὄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ,
γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσε μακαρτάτη. ἀλλὰ λιτάων
ἡμετέρων ἐπάκουε. πόθου δ' οἴκτειρον ἀνάγκην.
κύπριδος ὡς ἱέρεια μετέρχεο κύπριδος ἔργα,
παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν ἀφροδίτῃ.

παρθενι

Tacite quidem ſtringens reſeos digitos puellæ,
Ex imo ſuſpirabat uehementer. illa uero ſilentio
Tanquam iraſcens roſeam retraxit manum.
Vt uero amatæ ſenſit inſtabileis nutus puellæ,
Audacter manu uariam traxit ueſtem,
Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
Pigre autē pedibus ſequebatur uirgo Erò
Tanquam nolens, talemq́ꝫ emiſit uocem,
Fœmineis uerbis minans Leandro.
Hoſpes qd inſanis? qd me īfelix uirginē trahis?
Alia ito uia, meamq́ꝫ dimitte ueſtem.
Iram meorum euita locupletum parentum.
Veneris non te decet deæ ſacerdotem ſolicitare.
Virginis ad lectum difficile eſt ire.
Talia minata eſt conuenientia uirginibus.
Fœminearū aūt Leāder ubi audiuit furorē mi-
Senſit perſuaſarum ſigna uirginum. (narum,
Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
Venerearū cōſuetudinū per ſe nunciæ ſunt minæ.
Virginis aūt beneuolēs bonicoloris collū oſculat⁹,
Tale uerbum locutus eſt amoris ictus ſtimulo.
Ven⁹ chara poſt Venerē, Minerua poſt Miner-
Nō em̄ terreſtrib⁹ æqualē uoco te mulieribus, (uā,
Sed te filiabus Iouis Saturnij aſſimilo.
Beatus q te plantauit, & beata quæ peperit mater,
Venter qui te portauit feliciſſimus. ſed preces
Noſtras exaudi, amoriſq́ꝫ miſerere neceſſitatis.
Veneris ut ſacerdos exerce Veneris opera.
Virginem non decet adminiſtrare Veneri.

παρθενικαῖς οὐ κύπρις ἰαίνεται. ἢν δ' ἐθελήσῃς
θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πιστὰ δαῆναι,
ἔστι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις κυθέρειαν,
θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
σὸν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ ἢν ἐθέλῃς παρακοίτην
τόν σοι ἔρως ἤγρευσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας,
ὡς θρασὺν ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις ἑρμῆς
θητεύειν ἐκόμιζεν ἰαρδανίῃ ποτὶ νύμφῃ.
σοὶ δέ με κύπρις ἔπεμπε καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγεν ἑρμῆς.
παρθένος οὔ σε λέληθεν ἀπ' ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
ἥποτε μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν
παρθενίης ἀλέγουσα. χολωσαμένης δ' ἀφροδίτης
τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης
θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειὴν,
καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν, αἰδομένη δὲ
πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν, ἑὸν ξυνέργε χιτῶνα.
πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα, παρθενικῆς δὲ
πειθομένης ποτὶ λέκτρον, ὑπόσχεσις ἐστὶ σιωπή.
ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων.
θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος ἡρὼ,
κάλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὁμίχλην
τόφρα δὲ καὶ Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
οὐ κάμεν εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης.
ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν.

αἰδοῦς

Virginibus Venus non gaudet.si uero uolueris
Instituta deæ desyderãda,& ceremonias fidas di/
Sũt nuptiæ & lecti.tu aũt si amas Venerẽ (scere,
Mulcentium mentem ama suauem legẽ amorum,
Tuumq; supplicẽ me accipe, & si uolueris cõiugẽ
Quẽ tibi Cupido uenat⁹ est, suis sagittis assecut⁹
Sicut audacẽ Herculẽ uelox auriuirga Mercurius
Seruitũ duxit Iardanen ad puellã .i.Omphalen.
Tibi uero me Venus misit.& ñ sapiẽs adtulit Mer
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (curius.
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans.irata autem Venere,
Quem prius non amauit,in corde posuit toto.
Persuadere & tu chara,ne Veneri iram excites.
Sic fatus,persuasit recusantis mentem puellæ,
Animum amoriperis errare faciens uerbis.
Virgo autẽ muta,in terram fixit aspectum,
Pudore rubefactam abscondens genam.
Et terræ rasit sũmitatẽ in uestigijs. cũ puderet autẽ
Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
Persuasionis enĩ hæc oĩa prænuncia . uirginis autẽ
Persuasæ ad lectum,promissio est silentium.
Iam suauamarum suscepit stimulum amorum,
Verebatur autem cor dulci igne uirgo Eró,
Pulchritudineq; suauis stupescebat Leandri.
Dũ igit͂ ad t͂rã habebat.s.nox de⁹,ĩclinatã caligi/
Tunc & Leãder amore furente uultu (nem,
Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
Sero uero Leandro suauem emisit uocem,
uerecundiæ

αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου.
 ξεῖνε, ποίοις ἐπέεσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίναις.
τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
οἴ μοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο. πῶς γὰρ ἀλήτης
ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος, ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσιν ἐπεύαδεν. ἢν δ' ἐθελήσῃς
ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.
γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος. ἐν δὲ σιωπῇ
ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
εἰπὲ δὲ μὴ κρύψῃς τεὸν οὔνομα καὶ σέο πάτρην.
οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.
πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης,
ᾧ ἔνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνῃ
σηστιάδος πρὸ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
γείτονα πόντον ἔχω στυγεραῖς βουλῇσι τοκήων.
οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες. οὐδὲ χορεῖαι
ἠϊθέων παρέασιν. ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή.
ὣς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν,
ἔμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.
 Λείανδρος δὲ πόθου βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
φράζετο πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται. οἷσι δ' ἀνάσσει
αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἔπλετο βροτοῖσιν.
αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.

ὀψὲ

Verecundiæ madidum ruborem ſtillans à facie.
Hoſpes tuis uerbis forſan & petram moueres.
Quis te uariorum uerborum docuit uias?
Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?
Hæc aūt omnia fruſtra locutus es. quō ēm uagus
Hoſpes cum ſis, & infidus, meo amori miſcearis?
Manifeſte nō poſſumus nuptijs legitimis cōiūgi.
Non enim meis parentibus placet. ſi autem uoles
Vt hoſpes profugus mea in patria manere,
Non potes tenebroſam abſcondere Venerem.
Lingua ēm hominū amica cōuicij. in ſilentio autē
Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.
Dic uero ne cæles tuum nomen, & tuam patriam.
Non ēm meū te lateat, mihi nomen inclytū Eró.
Turris autem circunſona, mea domus altiſſima,
Qua inhabitans cum ancilla quadam ſola
Seſtienſem ante urbem, ſupra profundas undas
Vicinum mare habeo inuiſis conſilijs parentum.
Neq; me propè ſunt coëtaneæ, neq; choreæ
Iuuenum adſunt. ſemper autem nocte & die
Ex mari uentoſo inſonat auribus ſonitus.
Sic fata, roſeam ſub ueſte cælabat genam
Rurſus pudore affecta, ſuis aūt accuſabat uerbis.
Leander aūt amoris, percuſſus acuto ſtimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.
Virum ēm uarius conſilijs amor ſagittis domat,
Et rurſus uiri uulnus medicat̃. quib⁹ aūt dominat̃
Ipſi omnidomitor conſultor eſt mortalibus.
Ipſe etiam amanti auxiliatus eſt Leandro.

ὀψὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.
  παρθένε σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω
εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μετανεύμενος εὐνήν,
οὐ βρόμον ἠχήεντα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
νήξομαι ἑλλήσποντον ἀγάρροον. οὐχ ἑκάθεν γὰρ
ἀντία σοῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον ἀβύδου.
μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας, ὄφρα νοήσας
ἔσσομαι ὁλκὰς ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον,
καί μιν ὀπιπεύων οὐκ ὄψομαι δύοντα βοώτην.
οὐ δρασὺν ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὁλκὸν ἁμάξης,
πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοίμην.
ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας
μή μιν ἀποσβέσσωσι, αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
εἰ ἐτεὸν δὲ θέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῆναι,
οὔνομά μοι λείανδρος ἐϋστεφάνου πόσις ἡροῦς.
  Ὣς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
καὶ νυχίην φιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων,
λύχνου μαρτυρίῃσιν ἐπιστώσαντο φυλάσαι,
ἡ μὲν φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.
παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ,
ἡ μὲν ἑὸν ποτὶ πύργον, ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα
μή τι παραπλάζοιτο βαλὼν σημήια πύργου,
πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον ἀβύδου.
παννυχίην δ' ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους,

πολλὰ

Tandem autē ingemēs, percalidū dixit uerbum.
Virgo tuū ꝓpt̃ amorē, & asperā undā trāsibo,
Si igni ferueat, & innauigabilis erit aqua.
Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,
Non fremitū resonantē grauis murmuris maris.
Sed semper ꝑ noctē portatus madidus maritus
Nauigabo Hellespontū ualdefluētē. nō lōge enim
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantum mihi unam lucernā ab excelsa tua turri
E regione ostende in tenebris, ut intuens
Sim nauis Amoris, habens tuū stellam lychnum,
Atq; ipsum aspiciens ne uideā occidentē Booten
Nec asperū Orionē, ac īmadidā tractionē currus;
Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.
Sed chara caue grauiter flanteis uentos,
Ne ipsam extinguant, & statim animam perdam
Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.
Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
Nomen mihi Leander benecomptæ cōiux Erûs.
Sic ij qdē clādestinis nuptijs cōponebāt misceri,
Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum
Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare,
Illa qdē lucē extēdere, hic aūt undas lōgas trāsire:
Pernoctationes autem experti uigilū nuptiarum
A se inuiti separati sunt necessitate,
Hæc qdē suā ad turrim, hic aūt obscurā per noctē,
Ne quid erraret iaciens signa turris,
Nauigabat ꝓfūdifundamēti ad latū pplm Abydi
Totāq; noctē cōiugū clādestina desyderātes cer=
(tamia
Sæpe

πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην,
ἤδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ.
ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠιόνεσσι θαλάσσης
ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
μαρτυρίων λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκεύων,
εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἡρὼ λύχνον ἔφαινεν. ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
θυμὸν ἔρως ἔφλεξεν ἐπιγομένοιο Λεάνδρου.
λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο. πὰρ δὲ θαλάσσης
μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον. ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας
τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις.
Δεινὸς ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος. ἀλλὰ θαλάσσης
ἐστὶν ὕδωρ. τὸ δ' ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
λάζεο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.
δεῦρό μοι εἰς φιλότητα. τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὣς εἰπὼν μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
ἀμφοτέραις παλάμῃσιν. ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ.
ἠιόνος δ' ὤρουσε. δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ.
λαμπομένου δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνου
αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου
λευγαλέῃς αὔραισιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης
φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν. εἰσόκε σηστοῦ
πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη ποτὶν αὔλοχον ἀκτὴν

καί

Sæpe opruntat uenire cubiculũ ornãtem noctem.
Iam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris somnum afferens, & nõ amanti Leandro.
Sed multifremi apud littora maris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Testimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium.
Vt uero uidit nigræ obscurã noctis caliginem,
Erò lucernam ostendit. accensa uero lucerna
Animum Cupido exussit festinantis Leandri,
Lucerna ardente coardebat. apud uero mare
Insanarũ undarũ multisonũ fremitum audiens,
Tremebat qdẽ primũ, postea aũt audaciã excitãs
Talibus alloquebat̃, consolans mentem, uerbis.
Grauis amor, & mare implacabile. sed maris
Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.
Assume ignem cor, ne time effusam aquam.
Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
Ignoras quod Venus nata est è mari,
Et dominatur ponto, & nostris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit uestem
Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,
Littoreq; exiluit, corpusq; deiecit in mare,
Splendenteq; festinabat semp aduersus lucernam
Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
Erò autem alta lucifera super turri,
Perniciosis auris undecunq; spiraret uentus,
Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
Multũ fatigatus Leãder iuit ad portuosum littus,

καί μιν ἑὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν. ἐκ δὲ θυράων
νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης
ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενιῶνος,
καὶ χρόα πάντα κάθηρε. δέμας δ' ἔχριεν ἐλαίῳ
εὐόδμῳ ῥοδέῳ. καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις
νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἔννεπε μύθους.
νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος.
νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἅλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνὶ κάτθεο κόλποις.
Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην.
καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόου κυθερείης.
ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος. ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
οὐ ζυγίην ἱερηώτις ἐπευφήμησεν ἀοιδός,
οὐ δᾳδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν.
οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
σιγὴ παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.
νὺξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοστόλος, οὐδέ ποτ' ἠὼς
νυμφίον εἶδε λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.
νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδου
ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων.
ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἑοὺς λήθουσα τοκῆας
παρθένος ἠματίη, νυχίη γυνή. ἀμφότεροι δὲ
πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ.

Et ipsum suam ad turrim adduxit. ex ianuis uero
Sponsum anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
Duxit spõsa ornãtis ad penetralia uirgialis cubiculi,
Et corpus totum abstersit, corpusq; unxit oleo
Bene olenti roseo, & mareolentẽ extinxit odorẽ.
Adhuc autẽ anhelantem altestratis in lectis
Sponsum circunfusa, blanda emisit uerba.
Spõse multũ laborasti, q̃ nõ passus ẽ spõsus ali9.
Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua
Fœtorq; piscosus frementis maris.
Huc tuos sudores in meos pone sinus.
Sic illa hæc locuta est. ille uero stati soluit zonã,
Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
Erãt nuptiæ, sed sine choreis. erat lect9, sed sine hy
Non cõiugiũ sacrũ quisq; laudauit poëta, (mnis.
Non tædarum illuminabat lux cubiculariũ lectũ,
Neq; peragili quisquam insiluit chorea.
Nõ hymenæũ cantauit pater, & uenerãda mater.
Sed lectũ sternens pficientibus nuptias in horis
Silẽtiũ thalamũ fixit. spõsam uero ornauit caligo,
Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.
Nox qdẽ erat illis nuptiarũ ornatrix. nũq; aurora
Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.
Nauigabat ãt è regiõe positi rursus ad pplm Aby
Nocturnos isatiabilis adhuc spirãs hymenæos. (dũ
Ast Erò longa induta ueste suos latens parentes
Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem
Sæpe optarũt descendere ad occasum auroram.

Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθερείῃ,
ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδέ τι δηρὸν
ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων
ἀλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη
φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας
βένθεα δ' ἀστήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
χειμέριοι πνείοντες ἐπεστυφέλιζον ἀῆται
λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα. τυπτομένης δὲ,
ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ,
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
καρτερόθυμε Λέανδρε. διακτορίη δέ σε πύργου,
ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
μαινομένης σ' ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος ἡρὼ,
χείματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου
μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.
ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο. θελγομένη δὲ,
μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνείουσιν ἀήταις
χειμερίῃς πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται,
ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
δὴ τότε λείανδρος πρὸς ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ὑμεναίων.
ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σεύθετο δ' ὕδωρ,
αἰθέρι μίσγετο πόντος. ἀνέγρετο πάντοθεν ἡ γῆ
μαρναμένων ἀνέμων. ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἐφέηκεν ἀπειλάς.

καὶ

Sic ij quidem amoris abſcondentes uim,
Occulta delectabantur inter ſe Venere.
Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
Inuicem potiti ſunt multiuagis nuptijs.
Sed quando pruinoſæ uenit hyemis hora,
Horrendas cõmouens multarũ uortiginũ ꝓcellas
Profũditateſq; ĩfirmas, et madida fũdamẽta maris
Hyemales ſpirãtes uerberabant uenti,
Nimbo percutientes totum mare, uerberato autẽ
Iã nauẽ nigrã fregit biptita terra, (id eſt portuoſa)
Hyemale & infidum effugiens mare nauta,
Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
Fortanime Leander, nuncius ſed te turris
Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum,
Furentis te impulit ſecurum maris
Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Erȏ
Hyeme inſtante manere ſine Leandro,
Non amplius accendẽs indicem ſtellam lectorũ.
Sed amor & fatum cogebat. geſtiens autem
Parcarum oſtendebat nõ amplius ſtipitẽ amorũ.
Nox erat, cum maxime ſpiranteis uentos
Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
Collectim irruunt in littus maris.
Tunc Leander conſuetæ ſpe ſponſæ
Perſonantium ferebatur marinarum nuptiarum.
Iã ab unda unda uoluebat̃, accumulabat̃ uero aq̃.
Aetheri miſcebat̃ mare. concitata eſt undiq; terra
Pugnãtib⁹ uẽtis. Zephyro aũt cõtraſpirabat Eur⁹
Et Notus in Boream magnas immiſit minas.

καὶ κτύπος ἦν ἀλίαστος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης,
αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην ἀφροδίτην,
πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης,
ἀτθίδος οὐ βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.
ἀλλά οἱ οὔτις ἄρηγεν. ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε μοίρας.
πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
τυπτόμενος πεφόρητο. ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή,
καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων,
πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ.
καὶ ποτὸν ἀχρήϊστον ἀμαιμακέτου πίεν ἅλμης.
καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυκλαύτοιο Λεάνδρου.
εἰσέτι δ' ἰθώοντος ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς,
ἵστατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
ἤλυθε δ' ἠριγένεια καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον ἡρώ.
πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
εἴπου ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην.
λύχνου σβεννυμένοιο, παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργου
δρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην
δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου
κὰδ δ' ἡρὼ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ.
ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΤΕΛΟΣ.

Et fragor fuit ineuitabilis ualdefremi maris.
Grauia aũt paſſus Leãder, implacabilib⁹ ĩ littorib⁹
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
Sæpe autem & ipſum regem Neptunum maris
Atthææ ñ boreã ĩmemorẽ reliq̃t puellæ .ſ. orithyæ
Sed ei nullus auxiliat⁹ ẽ. amor aũt nõ coërcuit fata.
Vndiq; autẽ accumulati male obuio fluctus ĩpetu
Cõtritus ferebat̃. pedum autẽ eius defecit uigor.
Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem ſpõtanea effuſio fluebat in guttur,
Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
Et iam lucernam infidam extinxit amarus uẽtus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.
Cũ adhuc autem dirigeret iter uigilibus oculis
Stabat fluctuans miſeris curis,
Venit autem aurora, & non uidit ſponſum Erò,
Circũquaq; aũt oculũ dirigebat in lata dorſa marſ,
Sicubi uideret errantem maritum.
Lucerna extincta, apud fundamentum turris
Obtritum procellis cum uidiſſet mortuũ maritũ,
Variam populata circa pectus ueſtem,
In fluctus præceps ab excelſa cecidit turre,
Erò cõmortua ob eum qui perierat coniugem.
Seinuicem autẽ freti ſunt etiã in ſuprema morte.

MVSAEI
FINIS.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙ-κῶν, χεδιαθεῖσα παρὰ ἀγαπητοῦ διακόνου τῆς ἁγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας. ὧν ἡ ἀκρόστιξις ὧδέ πως ἔχει.

Τῷ θειοτάτῳ, καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουστινιανῷ, Ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος διάκονος.

1 Τιμῆς ἁπάσης ὑπέρτερον ἔχων ἀξίωμα
βασιλεῦ, τιμᾶς ὑπὲρ ἅπαντας τὸν τοῦ-
τό σε ἀξιώσαντα θεόν. ὅτι καὶ καθ' ὁ-
μοίωσιν τῆς ἐπουρανίου βασιλείας, ἔδω-
κέ σοι τὸ σκῆπτρον τῆς ἐπιγείου δυνα-
στείας, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους διδάξῃς τὴν τοῦ δικαίου φυ-
λακήν, καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ λυσσώντων ἐκδιώξῃς τὴν
ὑλακήν, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ βασιλευόμενος νόμων, καὶ τῶν
ὑπὸ σὲ βασιλεύων ἐννόμως.

Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς ὁ τοῦ βασιλέ-
2 ως πολυόμματος νοῦς, διακατέχων ἀσφαλῶς τῆς εὐ-
νομίας τοὺς οἴακας, καὶ ἀπωθούμενος ἰσχυρῶς τῆς
ἀνομίας τοὺς ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφος τῆς παγκοσμίου
πολιτείας μὴ περιπίπτῃ κύμασιν ἀδικίας.

Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι, τὸ γνῶναί
3 τινα ἑαυτὸν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοὺς, γνώσε-
ται θεόν. θεὸν δὲ ὁ γνοὺς, ὁμοιωθήσεται θεῷ. ὁμοιω-
θήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἄξιος γενόμενος. θεοῦ ἄξιος δὲ

γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM AD- monitoriorũ, ædita ex tempore ab Aga peto Diacono sanctissimæ dei ma gnæ ecclesiæ. Quorũ apex literarius sic pote habet.

Diuo & pientissimo Imperatori nostro Iustinia- no Agapetus minimus Diaconus.

HOnore q̊libet sublimiorẽ, quom habeas di- gnitatẽ, ô Imperator, honoras supra oẽs qui hoc te dignatus est deum. quoniam iuxta si- militudinem cœlestis regni, tradi- dit tibi sceptrum terrenæ pote- statis, ut homines edoceres iusti cu- stodiã, & eorũ q aduersus ip̄m rabiunt insectareris latratũ, tum ipsius obtemperando legibus, tum subditos tibi regendo pro iure. 1

Ceu gubernator uigilat usq̧adeo Imperato- ris occulatissimus intellectus, continens tuto æ- quitatis clauos, atq; expellens fortiter ĩpetuosos iniqtatis fluctus, ut ne cymba mundanæ reipub. illidatur fluctibus iniquitatis. 2

Diuinũ documẽtũ & potissimũ nos hoĩes, ut co gnoscat se qsq; docemur, q eĩ seipsum cognouit, co- gnoscet deũ. deũ uero qui cognouit, assil'abitˀ deo. assil'abitˀ ãt deo, q dignᵒ factᵒ deo ẽ. dignus deniq; 3

 fit deo,

γίνεται Θεοῦ, ὁ μηδὲν ἀνάξιον πράττων Θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἃ φρονεῖ, ποιῶν δὲ, ἃ λαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ μηδεὶς ἐναβρυνέσθω, πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσῳ καυχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ καὶ νόσῳ τρυχώμενοι, καὶ οἱ διαδήματα περικείμενοι, καὶ οἱ διὰ δώματα προκείμενοι. μὴ τοίνυν εἰς πήλιον ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλ᾽ ἐπὶ χρηστότητι σεμνυνώμεθα τρόπων.

5 Ἴσθι ὦ εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσω μεγάλων ἠξιώθης παρὰ Θεοῦ δωρεῶν, τοσούτω μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτῷ. οὐκοῦν ἀπόδος τῷ εὐεργέτῃ τὸ χρέος τῆς εὐχαριστίας, τῷ λαμβάνοντι τὸ χρέος ὡς χάριν, καὶ τῆς χάριτος χάριν ἀντιδιδόντι. αὐτὸς γὰρ ἀεὶ καὶ χαρίτων ἄρχει, καὶ ὡς χρέος τὰς χάριτας ἀποδίδωσιν. εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ᾽ ἡμῶν, οὐ τὴν διὰ ῥημάτων ἀγαθῶν προφορὰν, ἀλλὰ τὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προσφοράν.

6 Οὐδὲν οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπον, ὡς δύνασθαι μὲν ἃ βούλεται πράττειν, ἀεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ πράττειν. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ Θεοῦ σοι κεχάρισαι δύναμις, ἧς ἐδεῖτο δι᾽ ἡμᾶς ἡ ἀγαθή σου βούλησις, πάντα καὶ βούλου, καὶ πράττε, ὡς ἀρέσκει τῷ ταύτην σοι δεδωκότι.

7 Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄστατος πλοῦτος, τῶν ποταμίων ῥευμάτων μιμεῖται τὸν δρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιῤῥέων τοῖς ἔχειν νομίζουσι, μετ᾽ ὀλίγον δὲ παραῤῥέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνος δὲ τῆς

εὐποιΐας

sit deo, qui nihil indignum patrat deo, sed q ut cogitat q̃ ipsius sũt, ita tã loqˀ q̃ cogitat, q̃ꝫ facit quæ loquitur.

Maiorum nobilitate ne quis delicietur. limum enim habent omnes generis autorem, & qui purpura byssoq́ꝫ turgent, & qui paupertate & aduersa ualetudine affligũt, tã q diademate redimiti sunt, q̃ꝫ q per cubicula excubãt. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur. 4

Scito ò pietatis diuinitus fabricatũ specimẽ, qa q̃n to maiorib⁹ dign⁹ habit⁹ es tribuẽte deo mũerib⁹, tanto maius ipsi nomen es. Ergo redde benefactori debitum gratitudinis, acceptanti debitũ ut meritũ, & beneficio beneficiũ rependenti. ipse em̃ sp & bñficijs prior ꝑmeret̃, & ut debitũ beneficia repensat. gratitudinẽ autem exigit à nobis, nõ quæ uerborũ blandorũ prolatione, sed quæ rerum piarum oblatione peragitur. 5

Nulla res adeo cõmẽdabilẽ reddit hoĩem ut posse quidẽ quæ uelit efficere. semper autẽ humana & uelle, & agere. quoniã igitur à deo tibi donata ẽ facultas, q̃ indigebat ꝑpt̃ nos bona tua uoluntas, oĩa & uelis & agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit. 6

Terrenarum opum instabiles diuitiæ, fluuiatilium undarum imitantur cursum. modicũ em̃ affluũt his qui habere se eas arbitrant̃, mox uero refluentes ad alios accedunt. solus autem 7

beneficẽtiæ

εὐποιΐας ὁ θησαυρὸς, μόνιμός ἐστι τοῖς κεκτημένοις αὐτόν. τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοὺς ποιοῦντας ἐπαναστρέφουσιν.

8 Απρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, διὰ τὸ ὕψος τῆς κάτω βασιλείας. εὐπρόσιτος δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις, διὰ τὸ κράτος τῆς ἄνω ἐξουσίας. καὶ ἀνοίγεις τὰ ὦτα τοῖς ὑπὸ πενίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὕρῃς τὴν τοῦ θεοῦ ἀκοὴν ἀνεῳγμένην. οἷοι γὰρ ἂν τοῖς ἡμετέροις γενώμεθα συνδούλοις, τοιοῦτον περὶ ἡμᾶς εὑρήσομεν τὸν δεσπότην.

9 Τὴν πολυμέριμνον τοῦ βασιλέως ψυχὴν, κατόπτρου δίκην ἀποσμήχεσθαι χρή, ἵνα ταῖς θείαις αὐγαῖς ἀεὶ καταστράπτηται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκεῖθεν διδάσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιεῖ τὰ δέοντα καθορᾶν, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνην διαπαντὸς καθαράν.

10 Ὥσπερ ἐπὶ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαλῇ, μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβην. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργάζεται τοῦ πλοίου ἀπώλειαν. οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἂν μέν τις τῶν ἀρχομένων ἁμάρτῃ, οὐ τὸ κοινὸν τοσοῦτον, ὅσον ἑαυτὸν ἀδικεῖ. ἂν δὲ αὐτὸς ὁ ἄρχων, πάσης ἐργάζεται τῆς πολιτείας τὴν βλάβην. ὡς οὖν μεγάλας ὑφέξων εὐθύνας, εἴ τι παρίδοι τῶν δεόντων, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πραττέτω.

11 Κύκλος τις τῶν ἀνθρωπίνων περιτρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ, καὶ περιφέρων. καὶ τούτοις ἀνισότης ἐστὶ, τὸ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτότητι μένειν. δεῖ οὖν σε κράτιστε βασιλεῦ ἐν τῇ τούτων

ἀγχιστρόφῳ

beneficentiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retoquetur.

Inaccessus nimirũ existis hoib⁹ ꝓpt̃ celsitudinẽ hui⁹, qđ hic deorsũ ẽ iperij. facil' idẽ aditu es idigentibus ob uim supernæ illius potestatis. atq; aperis aureis his qui à paupertate obsidentur, ut inueni as dei auditum adapertum. quales enim erga nostros fuerimus conseruos, talẽ circa nos reperiemus dominum. 8

Solicitam Imperatoris animam, speculi in modũ abstergi oportet, ut diuinis splẽdoribus semper coruscet, rerumq; distincta iudicia inde condiscat. nihil em̃ adeo facit quæ pagenda sunt cõspicere, atq; custodire eã ppetuo synceram. 9

Sicuti fit apud nauigantes. quom nauta errat modicũ, affert nauigãtib⁹ nocumẽtũ. quõ uero ipse gubernator, totius efficit nauigij perniciem, sic & in ciuitatibus, siquis ex subditis peccet, non tam rempub, q̃ seipsum lædit. sin uero ipse princeps, uniuersæ infert reip. detrimentũ. is igitur ut nõ exiguã redditurus rationẽ, siqd neglexerit eorũ quæ facto op⁹ sũt, cum exquisita diligentia, & dictitet cuncta, & factitet. 10

Circulus quidam humanarum reuoluitur rerũ, q mõ sic, mõ alit̃ agitat ipsas, & circũfert. atq; in his inæqlitas est, eo ꝙ nihil ex p̃sentib⁹ in eodẽ statu mãeat. optet igit̃ te potẽtissime ipator i hac rerũ 11

uersatili

ἀγχιστρόφῳ μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν.

12 Ἀποστρέφου τῶν κολάκων τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους, ὡς παρὰ τῶν κοράκων τοὺς ἁρπακτικοὺς τρόπους. οἳ μὲν γὰρ, τοὺς τοῦ σώματος ἐξορύττουσιν ὀφθαλμούς, οἳ δὲ, τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς, μὴ συγχωροῦντες ὁρᾶν τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινοῦσιν ἔσθ' ὅτε τὰ ψόγου ἄξια, ἢ ψέγουσι πολλάκις τὰ ἐπαίνων κρείττονα, ἵνα δυοῖν θάτερον αὐτοῖς ἁμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑβριζόμενον.

13 Ἴσον εἶναι χρὴ πάντοτε τοῦ βασιλέως τὸ φρόνημα, τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίου τεκμήριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐρηρεῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβὲς ὑμῶν ἐστήρικται κράτος, καὶ μή τε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπεραίρεσθαι, μή τε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ἐστὶν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἐχόντων τὴν ψυχήν.

14 Εἴτις κεκαθαρμένον ἔχει τὸν λογισμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ οὐτιδανὸν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, τό, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν συνεζευγμένον τῇ σαρκὶ ῥύπον, εἰς τὸν τῆς ὑπερηφανίας οὐκ ἐμπεσεῖται κρημνόν, κἂν ἐν ἀξιώματι ὑπάρχῃ ὑψηλῷ.

15 Ὑπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ ἔνδοξα, τῆς εὐσεβείας τὸ στέμμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ. ὁ γὰρ πλοῦτος ἀπέρχεται, καὶ ἡ δόξα μετέρχεται. τὸ δὲ κλέος τῆς ἐνθέου πολιτείας, ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρεκτείνεται, καὶ λήθης

ἐπέκεινα

uersatili mutatione, immutabilem habere pieta-
tis cogitationem.

Auersare adulatorum pellaceis sermones, 12
ut coruorum rapaceis mores.
illi nanque corporis effodiunt oculos,
isti autem animæ hebetant cogitatus, quom non
permittant perspicere rerum ueritatem. uel
eũ cõmẽdãt nõnũque rep̃hẽsiõe q̃ digna sũt, uel re-
p̃hẽdũt plerũque q̃ oĩ laude sunt maiora. ut de duo-
bus alterũ ab ipis cõmittat, uel prauorũ laus, uł cõ-
tumeliosus bonorum contemptus.

Aequalẽ oportet semp esse Imperatoris animũ. 13
mutari enim pro rerum uarie-
tatibus, mentis instabilis argumentum efficitur.
firmiter autẽ bonis inhærere, qua firmitate pium
urm corroboratũ & fixũ ẽ imperiũ, & neque usque ad
insolẽtiã extolli, neque usque ad animi consternationẽ
deiici, in tuta ueluti basi, stabilitorũ ẽ hoĩm, aĩamque
inconcussam habentium.

Si quis purum habet cogitatum hu- 14
manæ deceptionis, perspicitque suæ
naturæ uilitatẽ, breuitatẽque ueloci fato obnoxiæ p̃-
sentis uitæ, tũ carni coniunctas insitasque sordes, ad
superbiæ nunque illabetur præciptiũ, quãuis in excelso
dignitatis fastigio consistat.

Sup oĩa p̃clara q̃ regnũ habet, pietatis cultusque di-
uini corona regẽ exornat. diuitiæ nãque euanescũt, 15
uulgi fauor & aura trãsit. sola uitæ deo placẽtis glĩa
imortalibus sc̃lis coextẽdit, & trãs obliuiõis tẽebras

collocat

ἐπέκεινα, τοὺς ἔχοντας ἴσχυσι.

16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλούσιοι καὶ πένητες ἄνθρωποι, ἐξ ἀνομοίων πραγμάτων βλάβην πάσχουσιν ὁμοίαν. οἱ μὲν γὰρ, ὑπὸ τοῦ κόρου διαρρήγνυνται. οἱ δὲ, ὑπὸ τοῦ λιμοῦ διαφθείρονται. καὶ οἱ μὲν, κατέχουσι τοῦ κόσμου τὰ πέρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχουσι ποῦ στῆσαι τὰ πέλματα. ἵνα τοίνυν ἄμφω τῆς ὑγείας τύχωσιν, ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τούτους θεραπευτέον, καὶ πρὸς ἰσότητα, τὴν ἀνισότητα μετενεκτέον.

17 Ἐφ' ὑμῖν ἀνεδείχθη τῆς εὐζωΐας ὁ χρόνος, ὃν προεῖπέ τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι. καὶ γὰρ φιλοσοφοῦντες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύσαντες, οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ φιλεῖν σοφίαν ποιεῖ φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, ὃν ἐν τοῖς στέρνοις ὑμῶν διαπαντὸς ἔχετε, εὔδηλον ὡς ἀληθὲς τὸ παρ' ἐμοῦ λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὁρίζομαι, ὡς βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἡδονῶν δυνάμενον. καὶ τὸν στέφανον τῆς σωφροσύνης ἀναδησάμενον. καὶ τὴν πορφύραν τῆς δικαιοσύνης ἀμφιασάμενον. ἡ μὲν γὰρ ἄλλη ἐξουσία, τὸν θάνατον ἔχει διαδοχήν. ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία, τὴν ἀθάνατον σώζει διαμονήν. καὶ ἡ μὲν, ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ λύεται. ἡ δὲ, τῆς αἰωνίου κολάσεως ῥύεται.

19 Εἰ τὴν ἐκ πάντων βούλει καρποῦσθαι τιμήν, γίνου τοῖς ἅπασιν εὐεργέτης κοινός. οὐδὲν γὰρ οὕτω πρὸς εὔνοιαν ἐφέλκεται, ὡς εὐποιΐας χάρις διδομένη τοῖς χρήζουσιν. ἡ γὰρ διὰ φόβον γινομένη θεραπεία κα-

τεσχηματισ-

collocat poſſidēteis.

Vehemēter mihi uidet̃ abſurdiſſimū eē, q̄ diui 16
tes & paupes homīes ex diſſimilib⁹ rebus detrimē
tum ſimile patiunt̃. Illi nãq; à copia rerū pertum-
puntur, hi uero fame pereunt. item illi
occupant ultimos mundi terminos, hi non ha-
bēt ubi calloſa pedū ueſtigia ſiſtãt. ut igit̃ utraq; ps
ſanitatis fiãt cōpotes, auferēdo & diminuēdo iſtos
regere optet, atq; ad æq̃litatē īæq̃litas trãſferēda ē.

Nōſtris tpibus oſtēſū ē, ꝓſperæ uitæ tēp⁹, qđ p- 17
dixit q̄dã ex ueteribus futurū, cū uel philoſophi re-
gnabunt, uel reges philoſophabuntur. nã tum phi-
loſophãdo digni habiti regno eſtis, tū uero regnã-
do à philoſophia nō deſciuiſtis. ſi em̄ amare ſapiē-
tiã efficit philoſophiã, p̄ncipiū aūt ſapiētiæ, dei ē ti-
mor, quē in pectoribus ueſtris iugiter habetis, cla
rum quàm uerum ſit quod à me dicitur.

Te reuera Impatorē aſſerim⁹, quippe q & impe 18
rare ac dominari uoluptatibus uales. & tum co-
rona caſtitatis reuinctus, tum pur-
puram iuſtitiæ indutus incedis. a-
lijs nãq; poteſtatibus mors ipſa ſuccedit. hu-
iuſcemodi uero regnū īmortalē ſeruat ppetuitatē.
itē aliæ hoc i ſeculo ſoluūt̃, hæc autē à ppetuo ſup-
plicio liberatur.

Si honore q ab omnibus ꝓficiſcit̃ pfrui uis, p̄ſta 19
te cōem oīm bn̄factorē, nihil em̄ adeo attrahit ad
beneuolentiam, ut beneficij gratia, quæ detur
indigētibus. quod em̄ ob metū p̄ſtat̃ obſequiū, fu-

σχηματισμένη ἐστὶ θωπεία, πεπλασμένης τιμῆς ὀνόματι φενακίζουσα τοὺς αὐτῇ προσανέχοντας.

20 Σεπτὴ δικαίως ἐστὶν ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἐξουσίαν, τοῖς ὑπηκόοις δὲ νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνους τῇ δυνάμει τῶν ὅπλων, τῇ ἀόπλῳ ἀγάπῃ τῶν οἰκείων ἡττᾶται. ὅσον γὰρ θηρίου καὶ προβάτου τὸ μέσον, τοσοῦτον ἀμφοτέρων ἡγεῖται τὸ διάφορον.

21 Τῇ μὲν οὐσίᾳ τοῦ σώματος, ἴσος παντὶ ἀνθρώπῳ ὁ βασιλεύς, τῇ ἐξουσίᾳ δὲ τοῦ ἀξιώματος ὅμοιός ἐστι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς τὸν αὐτοῦ ὑψηλότερον. χρὴ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητὸν μὴ ἐπαίρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι θεϊκῇ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χοϊκῇ συμπέπλεκται, δι' ἧς ἐκδιδάσκεται τὴν πρὸς πάντας ἰσότητα.

22 Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρηστὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάστοτε σπεύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον συνορῶσιν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνᾴδουσι.

23 Τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς σοὺς οἰκέτας, οἷον εὔχῃ σοὶ τὸν δεσπότην γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκούομεν ἀκουσθησόμεθα, καὶ ὡς ὁρῶμεν ὁραθησόμεθα ὑπὸ τοῦ θείου καὶ πανεφόρου βλέμματος. προσενέγκωμεν οὖν τῷ ἐλέῳ τὸν ἔλεον, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὥσπερ τὰ ἀκριβῆ τῶν κατόπτρων τοιαύτας δείκνυσι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, οἷά πέρ ἐστι τὰ πρω-

τότυπα

cata figurataq; est adulatio ficti honoris titulo, fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandum iure est uestrũ imperiũ, quia ho-
stibus qdẽ suæ demõstrat ptãtis aculeos, subditis 20
uero exhibet humanitatẽ. & quom illos uincat ar-
morum ui, inermi charitate uincitur à suis. quantum enim feræ & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis æqualis est cuilibet ho- 21
mini Imperator potestate autem dignitatis, cunctorũ præsidi deo. nõ eñ habet in terris se quenquã altiorẽ. oportet igitur ipsum ut deum, non irasci, ut mortalem non efferri. nam & si effigie diuina honorat⁹ est, at puluere tñ terreno connexus est, quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui bonorũ te cõsiliorũ admonitũ 22
uolũt, nõ eos q adulari sæpenumero studẽt. illi eñ quod reuera expedit, perspiciunt. hi uero ad ea quæ placent potentibus respiciunt, corporumq; umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talẽ te præsta tuos erga famulos, qualẽ optas 23
erga te dominũ esse. prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cunctaq; obtuente aspectu. priores igit̃ nos misc̃d'iæ misericordiã conferamus, ut pari par recipiamus.

Sicuti exquisita specula tales mon- 24
strant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt ar-

 chetypa.

τότυπα, φαιδρὰ μὲν τῶν φαιδρυνομένων, σκυθρωπὰ δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων, οὕτω καὶ ἡ δικαία τοῦ Θεοῦ κρίσις, ταῖς ἡμετέραις πράξεσιν ἐξομοιοῦται. οἷά περ γὰρ ἂν ᾖ τὰ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁμοίων παρέχει.

25 Βουλεύου μὲν τὰ πρακτέα βραδέως, ἐκτέλει δὲ τὰ κριθέντα σπουδαίως. ἐπεὶ λίαν ἐστὶ σφαλερὸν, τὸ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπερίσκεπτον. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβουλίας τις ἐννοήσει κακὰ, τότε γνώσεται καλῶς τῆς εὐβουλίας τὰ χρήσιμα, ὡς καὶ τῆς ὑγείας τὴν χάριν, μετὰ τὴν πεῖραν τῆς νόσου. δεῖ τοίνυν εὐφρονέστατε βασιλεῦ, καὶ βουλῇ συνετωτέρᾳ, καὶ εὐχῇ συντονωτέρᾳ, ἐξερευνᾶν ἀκριβῶς τὰ συνοίσαντα τῷ κόσμῳ.

26 Ἄριστα διοικήσεις τὴν ἀγαθὴν σοῦ βασιλείαν, εἰ πάντα σπουδάζεις ἐφορᾶν, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ παρορᾶν. οὐ γὰρ μικρὸν ἐπὶ σοὶ, ὅπερ μικρὸν εἶναι δοκεῖ ἐν συγκρίσει τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλέως ψιλὸν, μεγάλην ἔχει παρὰ πᾶσιν ἰσχύν.

27 Σαυτῷ τὴν τοῦ φυλάττειν τοὺς νόμους ἐπίθες ἀνάγκην, ὡς μὴ ἔχων ἐπὶ γῆς τὸν δυνάμενον ἀναγκάζειν. οὕτω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἐπιδείξεις τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ τῶν ἄλλων τούτους αἰδούμενος, καὶ τοῖς ὑπηκόοις φανήσεται τὸ παρανομεῖν οὐκ ἀκίνδυνον.

28 Ἴσον τῷ πλημμελεῖν, τὸ μὴ κωλύειν τοὺς πλημμελοῦντας λογίζου. κἂν γάρ τις πολιτεύηται μὲν ἐνθέσμως, ἀνέχηται δὲ τῶν βιούντων ἀθέσμως, συνεργὸς τῶν κακῶν παρὰ Θεῷ κρίνεται. εἰ δὲ βούλει διπλῶς εὐδοκιμεῖν, καὶ τοὺς τὰ κάλλιστα ποιοῦντας προτίμα, καὶ

μα, καὶ

chetypa,nitidas uidelicet nitentium,tristeis
autem tristantium.eodem pacto iustum dei
iudicium nostris actionibus assimilatur. qualia
enim sint quæ à nobis præstantur,talia ipse no/
bis par pari referens exhibet.

Cõsulta quæ agẽda sunt cũctanter:exeq̃re aũt q̃ 25
decreueris,mature. qm̃ periculosum est admodũ
incõsyderata in reb⁹ temeritas.siqs em̃ q̃ ex incõsul
ta mẽte ꝑueniũt mala,cõceperit aĩo facile cõperi/
et boni consilij commoda,ut qui sanitatis dotem,
post ægrotationis expimẽtũ ꝑsentiscũt. debes igit̃
cordatissime rex tũ cõsilio prudẽtiore,tũ ꝑcib⁹ ad
deũ impẽsioribus exq̃rere diligẽter, q̃ mũdo sunt
expeditura.

Optime reges egregium tuum imperium,si o/ 16
mnia des opã ꝑspicere,nec negligere patiare qcq̃;.
neq; em̃ paruũ est in te,qđ paruũ esse apparet cõ/
paratione tuorũ.qm̃ uel exile ĩpatoris uerbũ & mi
nimũ ingentem obtinet apud omneis uim.

Tibi ipsi custodiendi leges impone necessi/ 27
tatẽ,quom non habeas in terris q te possit cogere.
sic enim tum legum præ te feres cultum ipse.
ante alios eas reuerendo,tum subditis
cõstabit legũ ꝓuaricationẽ periculi nõ esse ĩmunẽ.

Peccare & nõ cohibere pec/ 28
cãteis iuxta æstima.si qs em̃ in ciuitate uitã qdẽ ĩpe
traducat, æque toleret autẽ uiuenteis inique,soci/
us malorũ apud deũ iudicatur. qđ si uelis bifariã
approbari,ut pulcherrima quæq; gerenteis hono/

μα, καὶ τοῖς τὰ χείριστα δρῶσιν ἐπιτίμα.

29 Λίαν συμφέρειν ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγειν τὰς τῶν κακῶν συνδιαιτήσεις. τὸν γὰρ συνόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν, ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τι πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς συνδιάγων, ἢ μίμησιν τῶν καλῶν ἐκδιδάσκεται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαιδεύεται.

30 Ἐγκόσμιον ὑπὸ θεοῦ πιστευθεὶς βασιλείαν, μηδενὶ χρῶ τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγον ὑφέξει θεῷ, ὁ τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς δεδωκώς. μετὰ πολλῆς οὖν ἐξετάσεως, αἱ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαν.

31 Ἴσον νομίζω κακὸν, καὶ τὸ ἐχθρῶν θυμοῦσθαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων θέλγεσθαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκατέρους γενναίως ἀνθίστασθαι, καὶ τοῦ πρέποντος μηδαμῶς ἀφίστασθαι, μήτε τὴν ἀλόγιστον ἐκείνων δυσμένειαν ἀμυνόμενον, μήτε τὴν ἐπίπλαστον τούτων εὐμένειαν ἀμειβόμενον.

32 Ἡγοῦ τούτους εἶναι φίλους ἀληθεστάτους, μὴ τοὺς ἐπαινοῦντας ἅπαντα τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ τοὺς κρίσει δικαία πάντα πράττειν σπουδάζοντας, καὶ συνηδομένους μὲν ἐπὶ τοῖς χρηστοτέροις, ἐπισυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως ἀψευδεστάτης φιλίας δεικνύουσι τεκμήριον.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆς ἐπιγείου ταύτης δυναστείας ὁ ὄγκος, ἀλλ᾽ ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχὴν, ἄτρεπτον ἔχε τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπτοῖς. μήτε ἐν ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψούμενος, μήτε ἐν ταῖς ἀθυμίαις ταπεινούμενος.

Ὡς πρὸς

ra,ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror,effugere 29
prauorum contubernia.qui enim cum homi
nibus ĩprobis sp uersatur ,eũ uel pati uľ discere ma
lũ aliqđ necesse ē.q uero unà cũ bõis degit,uel imi
tatione honestorũ edocetur uľ diminutionẽ uitio/
rum condiscit.

Terrarũ orbis à deo cũ cõcreditũ tibi sit regnũ, 30
caue ne aliq̃ utaris ex prauis ad rerũ admĩstratões.
quæ em̃ illi perperã fecerint,eorũ rationem reddet
deo,q peccãdi facultatẽ ipsis indulserit.magna igiť
& diligẽti cũ pscrutatiõe mgratuũ ꝓmotiões fiant

Aeq̃le reor esse malũ,& inimicorũ excãde(optet. 31
scere flagitĳs,& amicorum demulceri blandi/
tĳs.oportet enim utrisqꝫ resistere,
nec usquam à decoro discedere.neqꝫ irratio/
nabilem eorũ maleuolentiam ulciscendo,neqꝫ fi/
ctitiam horum beneuolentiam remunerando.

Existima uerissimos amicos,non qui lau/ 32
dent omnia,quæ dicantur abs te,sed qui
nihil nõ integro iudicio facere cõtendũt. sic ut gra
tulentur tibi,si bene:tristentur
cõtra,si pperã dixeris fecerisue. hi em̃ reuera ab oĩ
fraude abhorrentis amicitiæ præ se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentem, 33
terrenæ huius potestatis moles,sed ut fragilem,
fatóqꝫ obnoxiũ regens prĩcipatũ,ĩmutabilẽ habeto
ĩtellectũ ĩ reb⁹ mutabilibus,nimia neqꝫ læticia subli/
mẽ te extollens,neqꝫ mœstitia uilescens.

 Sicuti

54 Ὡς περ χρυσὸς ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς τέχνης μετατυπούμενος, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίων εἴδη μεταποιούμενος, ὅπερ ἐστὶ διαμένει καὶ τροπὴν οὐχ ὑπομένει, οὕτω καὶ αὐτὸς εὐκλεέστατε βασιλεῦ, ἄλλην ἐξ ἄλλης ἀμείβων ἀρχὴν, φθάσας δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω τιμὴν, ὁ αὐτὸς διαμένεις οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν, ἀναλλοίωτον ἔχων ἐν τῷ καλῷ τὸ φρόνημα.

55 Νόμιζε τότε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν ἑκόντων ἀνάσσῃς τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποταττόμενον, στασιάζει καιροῦ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς θεσμοῖς τῆς εὐνοίας κρατούμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸν κρατοῦντα τὴν εὐπείθειαν.

56 Ἵνα τὸ κράτος τῆς βασιλείας ποιήσῃς ἀοίδιμον, ὅσην ἔχεις κατὰ τῶν ὑπηκόων ἁμαρτανόντων ὀργὴν, τοσαύτην ἔχειν καὶ κατὰ σαυτοῦ πλημμελοῦντος ἀξίου. οὐδεὶς γὰρ ἰσχύει σὲ ἐν ἐξουσίᾳ τηλικαύτῃ παιδεύειν, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκεῖος ἐξ αὐτοῦ τοῦ πλημμελοῦντος κινούμενος.

57 Ὁ μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος, τὸν δοτῆρα τῆς ἐξουσίας μιμείσθω κατὰ δύναμιν. εἰ γάρ πως τὴν εἰκόνα φέρει τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ κατέχει τὴν ἐπὶ πάντων ἀρχὴν, ἐν τούτῳ δὴ μάλιστα τὸν θεὸν μιμήσεται, ἐν τῷ μηδὲν ἡγεῖσθαι τοῦ ἐλεεῖν προτιμότερον.

58 Ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον τῆς εὐποιίας τὸν πλοῦτον, ἑαυτοῖς θησαυρίσωμεν. τὸν καὶ ὧδε κατευφραίνοντα τῇ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, κἀκεῖ καταγλυκαίνοντα τῇ πείρᾳ τῆς ἐλπισθείσης μα-

μακαριότητος

Sicuti aurũ ꝗ̃uis modo ſic, mõ alit̃ ab arte trãſ- 34
figuret̃, atq; ad uarias ornamentorũ ſpecies tranſ-
formet̃, ꝑmanet tñ id quod eſt, nec mutationẽ pa-
tit̃. ſic ipẽ quoq; inclytiſſime Imꝑator, licet aliud ex
alio ꝑ gradus obtinueris regimẽ, ꝑueneriſq; ad ipm
ſupremũ honorẽ, idem tñ permanes nõ in eiſdem
rebus, inalterabilem continens in officio
animum.

Exiſtima tũc demũ te tuto regnare, cũ uolẽtib⁹ 35
imperas hominibus. quod em̃ inuito animo ſubij-
cit̃, ſeditiõibus fluctuat capta occaſiõe. qđ uero uin
culis bñuolẽtiæ regitur, ſtabilẽ ſeruat erga rectorẽ
obedientiam.

Vt dominium imperij tui facias decantabile, 36
quantam habes aduerſus ſubditos peccãteis iram,
tantã habendã eſſe tibi aduerſus teipm peccãtem
cẽſeto. nemo em̃ ualet tãta pollentẽ poteſtate cor-
rigere, niſi ratio propria, quæ ex ipſo peccan-
te moueatur.

Magnã qui poteſtatẽ adeptus eſt, largitorem 37
poteſtatis imitetur pro uiribus. ſi enim
imaginẽ geſtat rerũ præſidis dei, atq; per ipm con-
tinet rerum principatum, in eo maxime
imitabit̃ deũ, ut nõ exiſtimet q̃cq̃ miſericordia ꝓ-
ciosius optabiliuſue.

Suꝑ aurũ & lapidẽ precioſum, beneficentiæ di- 38
uitias nobis ueluti theſaurũ recõdamus. illæ nãq; tũ
ĩ pñti uita oblectãt ſpe futuræ fruitiõis, tũ in futura
dulcedinẽ afferũt, exꝑimẽto guſtatuq; ſperatæ be-

 atitudinis.

καρδιότητος. τὰ δὲ νῦν περὶ ἡμᾶς ὡς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μὴ τερπέτω ἡμᾶς.

39 Σπούδαζε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς, τοὺς μετ' εὐνοίας ποιοῦντας τὰ παρὰ σοῦ προσαττόμενα, τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τὴν προθυμίαν, καὶ τοὺς πονηροὺς διδάξεις μεταμαθεῖν τὴν κακίαν. τὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι τοὺς μὴ τὰ αὐτὰ ποιοῦντας, ἄγαν ἐστὶν ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ἐστὶν ἡ βασιλεία. τότε δὲ μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν, ὅταν ὁ τοῦτο περικείμενος τὸ κράτος, μὴ πρὸς αὐθάδειαν ῥέπῃ, ἀλλὰ πρὸς ἐπιείκειαν βλέπῃ, τὸ μὲν ἀπάνθρωπον, ὡς θηριῶδες ἀποστρεφόμενος, τὸ δὲ φιλάνθρωπον, ὡς θεοείκελον ἐνδεικνύμενος.

41 Ἴσως πρός τε φίλους καὶ ἐχθροὺς ποιοῦ τὰς κρίσεις, μήτε τοῖς εὐνοοῦσι χαριζόμενος διὰ τὴν εὔνοιαν, μήτε τοῖς δυσμενέσιν ἀνθιστάμενος δι' ἀπέχθειαν. ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἀτοπίας, καὶ δικαιοῦν τὸν ἄδικον, εἰ καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικεῖν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυγχάνει. τὸ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροις ὅμοιον, κἂν ἐν τοῖς ἐναντίοις εὑρίσκηται.

42 Νουνεχῶς ἀκροᾶσθαι δεῖ τοὺς τῶν πραγμάτων κριτάς. δυσθήρατος γάρ ἐστιν ἡ τοῦ δικαίου εὕρεσις, ῥαδίως ἐκφεύγουσα τοὺς μὴ λίαν προσέχοντας. ἂν δὲ καὶ τὴν τῶν λεγόντων ἀφέντες δεινότητα, καὶ τὴν τῶν λεγομένων παρέντες πιθανότητα, εἰς τὸ βάθος τῶν νοημάτων ἑαυτοὺς ἐμβάλλωσιν, οὕτως ἀνιμήσονται τὸ παρ' αὐτῶν ζητούμενον, καὶ διπλῆν ἁμαρτίαν ἐκφεύξονται, μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν προδιδόντες, μήτε ἄλλοις τοῦτο

δρᾶν

atitudinis.q̃ uero nũc circa nos apparẽt,tanq̃ nihil ad nos pertinentia,ne nos nimium allectent.

Da operã ut eos splẽdidiorib⁹ demerearis remu 39
neratiõibus,q cũ bñuolentia capessunt,q̃ mãdãtur te.hoc enim pacto & bonorum augebis (abs alacritatem,& malos docebis ut dediscant malitiam. eisdem em̃ censeri dignos, qui non eadẽ faciunt,nimis nefarium est.

Preciosissimũ omniũ est Imperium . tunc uero 40
uel maxĩe huiuscemodi ẽ, quom hãc q circũdat⁹ ẽ ptãtẽ, nõ ad ptinacẽ & temerariã sæuitiã ꝓpensus sit,sed ad æqtatẽ respiciat.ĩclemẽtiã,ut ferinã auersando.humanitatem,ut deo similem præ se ferendo.

Aequa lãce tã ad amicos,q̃ ad inimicos uergẽs iu 41
dicãdi mun⁹ obito, neq; bñ sentiẽtib⁹ de te gratificans ob bñuolẽtiã, neq; maleuolis resistẽs ꝓpt̃ inimicitias.qm̃ eiusdem est absurditatis,& ꝑm iniqua petẽtẽ dare litẽ,& si sit amicus:et ĩiuriã iusto ĩferre, & si sit inimicus. malum enim utrobiq; simile est, tametsi in contrarijs inueniatur.

Intenta mente auscultare debent rerum iudi- 42
ces.difficilis nãq; captu est iusti inuentio,facileq; effugere solet nõ admodũ attendenteis . qd' si prætermissa dicentium eloquentia,dictorũq; neglecta uerisilitudine, ad penitissimã intẽtionũ profũditatẽ penetrauerit, sic demũ hauriẽt, qd ab ipsis quæritur,geminiq; insontes erunt delicti, neq; ipsi honestum prodendo,neq; alijs id ut cõmittant

δρᾶν συγχωροῦντες.

43 Ἰσάριθμα τοῖς ἄστροις ἂν κτήσῃ τὰ κατορθώματα, οὐδέ ποτε νικήσεις τὴν τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα γὰρ ἄν τις προσενέγκῃ θεῷ ἐκ τῶν αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ προσφέρει αὐτῷ. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑπερβῆναι τὴν ἰδίαν ἐν τῷ ἡλίῳ σκιὰν, προλαμβάνουσαν ἀεὶ καὶ τὸν λίαν ἐπειγόμενον, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀνυπέρβλητον τοῦ θεοῦ χρηστότητα ταῖς εὐποιΐαις ὑπερβήσονται ἄνθρωποι.

44 Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος. ἐν τῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν τῷ σκορπίζειν συνάγεται. τοῦτον ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ σου πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαψιλῶς τοῖς αἰτοῦσι παρὰ σοῦ. ἀπειροπλασίους γὰρ ἕξεις τὰς ὑπὲρ τούτων ἀμοιβὰς, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς τῶν ἔργων ἀντιδόσεως.

45 Νεύματι θεοῦ τὴν βασιλείαν λαβὼν, μίμησαι αὐτὸν δι' ἔργων ἀγαθῶν. ὅτι τῶν εὖ ποιεῖν δυναμένων ἐγγὺς, ἀλλ' οὐ τῶν εὖ παθεῖν δεομένων. τὸ γὰρ ἔριμον τῆς τῶν χρημάτων δαψιλείας ἀνεμπόδιστόν ἐστι πρὸς τὰς τῶν πενήτων εὐποιΐας.

46 Ὡσπερ ὀφθαλμὸς ἐμπέφυκε σώματι, οὕτω βασιλεὺς τῷ κόσμῳ ἐνήρμοσαι, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένος εἰς συνεργίαν τῶν συμφερόντων. χρὴ οὖν αὐτὸν, ὡς οἰκείων μελῶν, οὕτω πάντων ἀνθρώπων προνοεῖν, ἵνα προκόπτωσιν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόπτωσιν ἐν κακοῖς.

47 Ἀσφαλεστάτην ἡγοῦ τῆς σωτηρίας σου φυλακὴν, τὸ μηδέποτέ τινα τῶν ὑπηκόων ἀδικεῖν. ὁ γάρ τινα μὴ ἀδικῶν, οὐχ ὑφορᾶται τινά. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφά-

λειαν

ut committant concedendo.

Aeq̄lia numero ſyderibus & ſi ædideris bõa ope ra,non tamen ob id ſuperabis dei bonitatem.quæ-cunq; enim quiſpiam obtulerit deo,ſua 43
ipi offeret ex ſuis.& ſicuti trãſilire ul' añire nulli da-tur ſuam in ſole umbram,præuenientẽ ſemper uel nimis properantem,ita inſuperabi-lem dei bonitatem nulli bonis operibus homi-nes excedent.

Inexhauſtæ ſunt beneficentiæ opes. 44
nam largiendo acquiruntur,& diſſipando col-ligũtur.has tuo inſitas aĩo hñs munificẽtiſſime Im perator,largire omĩbus affatim petẽtib⁹ abs te.in-finiticuplas ei ꝓ his habebis remũeratiões, quom tempus reddendi uicem uenerit.

Nutu dei regnum adeptus,imitare e-
um bonis opib⁹.qa int̃ eorũ numerũ natus es,bñfi cio q afficere poſſunt,nõ qui affici poſtulant.para-tæ em̃ rerũ copiæ nullũ impedimentũ eſſe poteſt, quo minus conferantur in pauperes beneficia. 45

Sicut oculus innatus eſt corpori,ita Impe-rator mundo adaptatus eſt,à deo datus 46
pro adminiſtratiõe eorũ q̄ uſui ſũt.optet igit̃ eũ oĩ-bus hoĩbus quaſi proprijs membris proſpicere, ut proficiant in bonis,neu malorũ offenſaculo il-lidantur.

Tutiſſimam arbitrare ſalutis tuæ cuſtodiam, nulla quenq̃ ex ſubditis afficere iniuria. qui enim offẽdit neminẽ,ſuſpitiõi hꝫ neminẽ,ꝙ ſi nllã quẽq̃ 47
afficere in-

λεῖαν προξενεῖ, τὸ εὐεργετεῖν πολλῷ πλέον. τὸ ἀσφαλὲς γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ προσφιλὲς οὐ προδίδωσι.

48 Γίνου τοῖς ὑπηκόοις εὐσεβέστατε βασιλεῦ, καὶ φοβερὸς διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας, καὶ ποθεινὸς διὰ τὴν παροχὴν τῆς εὐποιΐας. μήτε τοῦ φόβου καταφρονῶν διὰ τὸν πόθον, μήτε τοῦ πόθου παραμελῶν διὰ τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ ἥμερον ἔχων ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον ἔχων ἀνήμερον.

49 Ἃ τοῖς ὑπηκόοις νομοθετεῖς διὰ τῶν λόγων, ταῦτα προλαβὼν ὑπέδειξας διὰ τῶν ἔργων. ἵνα τοῖς λόγοις οἷς πείθεις, καὶ χρηστὸς συναγωνίζηται βίος. οὕτω γὰρ εὐδόκιμον ἀποφανῇ σου τὸ κράτος, καὶ λέγων πρακτικῶς, καὶ πράττων λογικῶς.

50 Πλέον ἀγάπα βασιλεῦ γαληνότατε, τοὺς λαμβάνειν παρὰ σοῦ χάριτας ἱκετεύοντας, ἢ πρὸς τοὺς σπουδάζοντας δωρεάς σοι προσφέρειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέτης ἀμοιβῆς καθίστασαι. οἱ δέ σοι τὸν θεὸν ὀφειλέτην ποιοῦσι τὸν οἰκειούμενον τὰ εἰς αὐτοὺς γινόμενα, καὶ ἀμειβόμενον ἀγαθαῖς ἀντιδόσεσι τὸν φιλόθεον, καὶ φιλάνθρωπόν σου σκοπόν.

51 Ἡλίου μὲν ἔργον ἐστὶ, τὸ καταλάμπειν ταῖς ἀκτῖσι τὴν κτίσιν. ἄνακτος δὲ ἀρετὴ, τὸ ἐλεεῖν τοὺς δεομένους. ἐκείνου δὲ φανότερος, ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς, ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῇ διαδοχῇ τῆς νυκτός. ὁ δὲ οὐ παραχωρεῖ τῇ συναρπαγῇ τῶν κακῶν, ἀλλὰ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἐξελέγχει τὰ κρυπτὰ τῆς ἀδικίας.

52 Τοὺς μὲν πρὸ σοῦ βασιλεῖς ἡ ἀρχὴ κατεκόσμησε, σὺ δὲ ταύτην κράτιστε, φαιδροτέραν ἐποίησας, ἡμερό-

afficere iiuria tutelã cõciliat, lõge bñficijs collatꝫ magis id pſtabit. nã ut tutelã exhibet, ita charitatẽ nõ (ꝑdit.

Eſto ſubditis, piẽtiſſime Impator, & formidabilis ob excellẽtiam poteſtatis, & amabilis ob largitionẽ beneficẽtiæ. neqꝫ formidinẽ cõtemnendo ꝑpter amorẽ, nec item amorem negligens ob formidinẽ. ſed tã mãſuetudinẽ p̃ te ferẽs haud aſpnabilẽ, q̃ꝫ nimiã & aſpnabilẽ familiaritatẽ ĩmiti ſe (ueritate caſtigãs. 48

Quæ ſubditꝫ uerbo q̃ſi lege p̃ſcribis, hæc tu præueniẽs re ipſa p̃ſtitiſti, ut uerbis, qbus pſuades, integra quoqꝫ uita adſtipuletᷣ. ſic em̃ cõmẽdabile tuũ aſſeuerabis ĩperiũ, ſi & rõcineris non ſine opere, & opereris non ſine ratione. 49

Eos plus ama ſereniſſime Imperator, accipere abs te beneficia qui ſupplicant, q̃ꝫ tibi qui cõtendunt offerre munera. his enim debitor referẽdi gratiã efficeris, illi uero deũ dãt tibi uadẽ, uẽdicãtẽ ſibi, ptinereqꝫ ad ſe putãtẽ, q̃cũqꝫ erga ſupplices cõtuleris, & remunerãtẽ bonis retributionibus, tuã tã piam, q̃ꝫ perhumanã intentionem. 50

Solis profecto partes ſunt, illuſtrare radijs orbem. principis uero uirtus eſt egenorũ miſereri. porrò ijs clarior eſt Imperator, qui pius eſt. ille nanqꝫ cedit ſuccedenti nocti, hic autem rapacitati prauorum nõ cõcedit ĩdulgẽt ue qcq̃ꝫ, ſed lumĩe ueritatis, iniquitatis occulta coarguit. 51

Priores qdẽ te ĩpatores principatꝰ adornauit. tu uero eũ pſtãtiſſime, illuſtriorẽ reddidiſti, mãſuetudine tem/ 52

τητι κιρνῶν τῆς ἐξουσίας τὸν ὄγκον, καὶ χρηστότητι νικῶν τῶν προσιόντων σοι τὸν φόβον. ὅθεν ἐν τῷ λιμένι τῆς σῆς γαληνότητος πάντες προσορμῶσιν οἱ ἐλέους δεόμενοι, καὶ τῶν κυμάτων τῆς πενίας ἀπαλλαττόμενοι, εὐχαριστηρίους ὕμνους σοι ἀναπέμπουσιν.

53 Ὅσον τῇ δυναστείᾳ πάντων ὑπερανέχεις, τοσοῦτον καὶ τοῖς ἔργοις ὑπερλάμπειν ἀγωνίζου. ἀναλογοῦσαν γὰρ τῷ μεγέθει τῆς δυνάμεως τὴν ἐργασίαν τῶν καλῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδόκησον. ἵνα τοίνυν παρὰ θεοῦ ἀνακηρυχθῇς, μετὰ τοῦ στεφάνου τῆς ἀηττήτου βασιλείας, κτῆσαι καὶ τὸ στέμμα τῆς τῶν πενήτων εὐποιΐας.

54 Σκέπτου πρὶν ἐπιτάττειν ἃ θέλεις, ἵνα προστάττῃς ἐμφρόνως ἃ θέμις. εὐόλισθον γὰρ τὸ τῆς γλώττης ὄργανον, καὶ μέγιστον παρέχει τοῖς ἀμελοῦσι κίνδυνον. εἰ δὲ τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν ὡς μουσϊκὴν ἐπιστήσεις αὐτῷ, τὸ παναρμόνιον τῆς ἀρετῆς ἀνακρούσεται μέλος.

55 Ὀξὺν μὲν εἶναι χρὴ περὶ πάντα τὸν ἄνακτα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς κρίσεις τῶν δυσχερῶν πραγμάτων, βραδὺν δὲ λίαν εἰς ὀργὴν ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ τὸ πάντη ἀόργητον εὐκαταφρόνητον, καὶ θυμούσθω μετρίως, καὶ μὴ θυμούσθω. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φαύλων τὰς ὁρμὰς ἀναστέλλῃ. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χρηστῶν ἀνιχνεύῃ.

56 Ἐν τῷ ἀκριβεῖ τῆς καρδίας σου βουλευτηρίῳ, ἐπιμελῶς κατανόει τῶν συνόντων σοι τοὺς τρόπους. ἵνα γινώσκῃς ἀκριβῶς καὶ τοὺς ἐν ἀγάπῃ θεραπεύοντας, καὶ τοὺς ἐν ἀπάτῃ κολακεύοντας. πολλοὶ γὰρ εὐνοεῖν ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πιστεύοντας κατα-

βλάπτουσι

dine tẽperãs diluẽsq; austerã ptãtis molẽ,bonita/
teq; uincẽs adeũtiũ te formidinẽ. q̃propt tuæ sere/
nitatis portum subeunt omnes, qui misericordia
indigent.fluctibusq; paupertatis libera/
ti gratiarũ actores hymnos ad te missitant.

Quantũ potestate cæteris antecellis, tantum 53
factis etiã emicare ante alios enitere. psuasissimum
enim habe, eam abs te postulari hone/
storũ opatione, q̃ magnitudie uiriũ pportiõe rñde
at,ut igit à deo q̃si p pcone uictor declareris,coro/
na inuicti imperij tuo capiti iposita,coronã etiã ex
promerendis pauperibus acquirito.

Contemplator bene prius quàm mandes 54
q̃ fieri uelis.sic fiet ut sp prudẽter iubeas q̃ fas ẽ.lu/
bricũ ei ẽ istrumẽtũ liguæ, maximũq; affert negli/
gẽtib⁹ piculũ.q͂ si piũ itellectũ ueluti musicũ illi pfe
cer,oĩb⁹ harmoniæ nũer cõcinatũ,modulabit me

Acutũ qdẽ eẽ optet principẽ cũ i alijs,tũ ul'(los.
maxime in afferẽdo de rebus difficillimis iudicio, 55
lentum autem ad irascendum. & quoniam
oĩmoda iræ absentia aspnabilis ẽ, & irascat medio
criter,& non irascatur oportet .illud ut prauorum
impetũ comprimat,hoc ut propẽsiones bonorum
peruestiget.

In exquisita tui cordis curia diligen/
ter perspicito conuersantiũ tecũ mores, ut perno/ 56
scas examussim ,& quos charitas te colere cõpellit
& qui tibi p fraudẽ adulant.pleriq; em bñuolentiã
simulantes,magno credentibus detri/

Y mento sunt.

βλάπτουσι.

57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι δυνάμενον, μὴ μόνον ἀκοῇ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχου. οὕτω γὰρ τὸ τοῦ βασιλέως ἀγλαΐζεται κράτος, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα συνορᾷ, ἢ παρ' ἄλλου εὑρεθέντα μηδαμῶς παρορᾷ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαισχύντως, ἐπιτελεῖ δὲ ἀνυπερθέτως.

58 Ἀκρόπολις μὲν ἀπορθήτοις τείχεσιν ἠσφαλισμένη καταφρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτὴν πολεμίων. ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπυργουμένη, ἀήττητος γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσιν, ἀοίδιμα κατ' αὐτῶν ἐγείρουσα τρόπαια.

59 Χρῆσαι δεόντως τῇ κάτω βασιλείᾳ, ἵνα κλίμαξ σοι γένηται τῆς ἄνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτην καλῶς διοικοῦντες, μετὰ ταύτης κἀκείνης ἀξιοῦνται. ταύτην δὲ διοικοῦσι καλῶς, οἱ πατρικὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιδεικνύοντες πόθον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντες φόβον. ἀπειλαῖς μὲν, τὰ πταίσματα προαναστέλλοντες, τιμωρίαις δὲ πεῖραν αὐτοῖς οὐ προσάγοντες.

60 Ἱμάτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ τῆς εὐποιΐας περιβόλαιον. καὶ ἀδιάφθορος στολὴ ἡ πρὸς τοὺς πένητας στοργή. δεῖ οὖν τὸν βουλόμενον εὐσεβῶς βασιλεύειν, τούτοις ἐνδύμασι τὴν ψυχὴν καλλωπίζειν. φιλοπτωχίας γὰρ ἠμφιεσμένος πορφύραν, καὶ οὐρανίου βασιλείας καταξιοῦται.

61 Σκῆπτρον βασιλείας παρὰ θεοῦ δεξάμενος, σκέπτου πῶς ἀρέσεις τῷ ταύτην σοι δεδωκότι, καὶ ὡς

πάντων

mento sunt.

Sermonē cū audis iuuare ualentē, ne auribꝰ mō, 57
uerum opere etiam excipito, sic enim
Imperatoris exornat decoratq; dñiū, quom uel ex
se cōsyderat quorū indiget usas, uel ab alio reperta
non despicit, sed tum discit sine uerecūdia, tum exe
quitur sine cunctatione.

Arx quidem indepopulabilibus muris muni 58
ta contemnit obsidenteis se hostes.
piū āt urm ipiū quom & liberalitate erga miseros
ueluti muro cīctū, & precū turribꝰ corroboratū sit
inuictū, nullisq; hostiū telis puiū sit, pclara & cele-
bria contra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis. qui enim hanc re-
cte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsentur.
hanc autem recte gubernat, qui paternam subdi
tis ostendūt charitatē, & principi debitū ab ipsis
recipiunt timorem. itaq; minis quidem uitia
compescent. supplicij autem sensum ipsis neu-
tiq; infligent.

Vestimētū inuetustabile est, beneficentiæ ami- 60
ctus, & incorrupta stola est, charitas erga paupes.
eum igitur oportet qui pie regnare uult,
taliū idumētorū pulchritudīe aīam exornare. amo
ris em̄ ī egenos q indutꝰ ē purpurā, cœlestis quoq;
regni compos efficitur.

Sceptrum imperij quom à deo susceperis, cogi- 61
tato qbus nā modis placebis, q eā tibi dedit, quoq;

 omnibus

πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτοῦ προτιμηθεὶς, πλέον πάντων ἐπείγου καταγεραίρειν αὐτόν. τοῦτο δὲ γέρας ἡγεῖται μέγιστον, ἂν ὡς αὐτὸν τοὺς ὑπ' αὐτῷ διαπλασθέντας ὁρᾷς, καὶ ὡς χρεῶν καταβολὴν τὰς εὐποιΐας πληροῖς.

62 Τρέχειν μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεριμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τοῦ θεοῦ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ τοὺς πολεμίους καταγωνίζεται γενναίως, καὶ τοὺς οἰκείους κατασφαλίζεται σπουδαίως.

63 Ο μὲν θεὸς οὐδενὸς δεῖται, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνου θεοῦ. μιμοῦ τοίνυν τὸν οὐδενὸς δεόμενον. καὶ δαψιλεύου τοῖς αἰτοῦσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκριβολογούμενος περὶ τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆν αἰτήσεις. πολὺ γὰρ κρεῖττόν ἐστι διὰ τοὺς ἀξίους ἐλεεῖν καὶ τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστερεῖν διὰ τοὺς ἀναξίους.

64 Συγγνώμην αἰτούμενος ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδοται ἄφεσις. καὶ τῇ πρὸς τοὺς ὁμοδούλους ἡμῶν καταλλαγῇ, ἡ πρὸς θεὸν φιλία καὶ οἰκείωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀνάσσειν ἐσπουδακότα, καὶ τὰς τῶν ἔξωθεν ἀδοξίας φυλάττεσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων αἰσχύνεσθαι, ἵνα καὶ τῷ φανερῶς ἁμαρτάνειν δι' ἐκείνους ἀπέχηται, καὶ τοῦ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτῷ κωλύνται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αἰδοῦς ἄξιοι φαίνονται, πολλῷ πλέον ὁ βασιλεὺς ἄξιος ταύτης γίνεται.

66 Ιδιώτου μὲν εἶναι κακίαν φημὶ, τὸ πράττειν φαῦλα:

καὶ

omnibus hoībus ab eo ſis prælatus, magis omnibus eũ honeſtare feſtīa. porrò id ipſe honeſtamẽtũ arbitratur maximum, ſi quaſi te factos à ſe tuearis, atq; ut debiti exolutionẽ, bñfaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad ſupernũ auxiliũ cũ homo quiuis debet, ſalutem qui expetat, tum ante omneis Imperator, ut pote q ꝓ oībus ſolicitus eſt. quom eñ à deo cuſtodiat̃, tã hoſtes generoſa manu debellat, quàm ſuos ſedulo communit. 62

Deus nulla re indiget, Imperator ſolo deo. imitare igit̃ nullius indigũ, petẽtibuſq; fac uberẽ miſcdiæ copiã, ñ exacta & ad uiuũ reſecãte rem rõne ipẽſarũ tuũ erga famulatũ utẽs, ſed oīm de ſuſtinẽda uita petitiōibus ſatiſfaciẽs. lõge ei ſati⁹ ẽ merito dignorũ etiã indignis miſereri, q̃ꝫ indignorũ uitio dignos ijs defraudare quæ merentur. 63

Veniã quom delictorũ tuorũ petas, ipſe quoq; te offendentibus ignoſce, quoniã remiſſioni retribuitur remiſſio, noſtræq; cũ cõſeruis noſtris reconciliationi, dei amicitia & familiaritas. 64

Qui inculpabiliter principem agere ſtudet, cũ notas cauere debet, q̃ forinſecus inurunt̃, tũ ſe ipm añ alios uerecũdari, ut & apte delinq̃re abſtineat ꝓpt̃ alios, et à ſeipo cohibeat̃, quo minus ꝑuata ſeorſũ flagitia cõmittat. ſi eñ ex ſubditis ſunt, q reuerẽtia digni habẽtur, multo magis ea dign⁹ Imperator efficitur. 65

Priuati uitium eſſe aſſero, patrare praua 66

καὶ κολάσεως ἄξια, ἄρχοντος δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιεῖν τὰ καλὰ καὶ σωτηρίας πρόξενα. οὐ γὰρ ἡ τῶν κακῶν ἀποχὴ δικαιοῖ τὸν κρατοῦντα, ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παροχὴ στεφανοῖ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι σπουδαζέτω.

67 Ἀξιωμάτων λαμπρότητας οὐ δυσωπεῖται ὁ θάνατος. κατὰ πάντων γὰρ ἐπιβάλλει τοὺς παμφάγους αὐτοῦ ὀδόντας. οὐκοῦν πρὸ τῆς ἐκείνου ἀπαραιτήτου παρουσίας, μεταθῶμεν εἰς οὐρανὸν τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν. οὐδεὶς γὰρ ἃ ἐν κόσμῳ συνάγει, ἐκεῖσε ἀποδημήσας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ἐπὶ γῆς, γυμνὸς λογοθετεῖται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριος μὲν πάντων ἐστὶν ὁ βασιλεύς, δοῦλος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει θεοῦ. τότε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἑαυτοῦ δεσπόζῃ, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ δουλεύῃ, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, τὸν ἀήττητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παθῶν, τοὺς πανδαμάτορας ἔρωτας τῇ πανοπλίᾳ τῆς σωφροσύνης καταγωνίζεται.

69 Ὃν τρόπον αἱ σκιαὶ τοῖς σώμασιν ἕπονται, οὕτως αἱ ἁμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολουθοῦσιν, ἐναργῶς τὰς πράξεις διεικονίζουσαι. διατοῦτο οὐκ ἔστιν ἐν τῇ κρίσει ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γὰρ ἑκάστου καταμαρτυρήσει τὰ πράγματα, οὐ φωνὴν ἀφιέντα, ἀλλὰ τοιαῦτα φανέντα, οἷα παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νηὸς ποντοπορούσης μιμεῖται διάβασιν ἡ βραχυπλὴς τοῦ παρόντος βίου κατάστασις, ἡμᾶς τοὺς αὐτῆς πλωτῆρας λανθάνουσα, καὶ κατὰ μικρὸν παρασύρουσα

δρόμον

ſupplicióq; digna: principis uero culpam, non facere, quæ honeſta ſunt, ſalutéq; pariũt. neq; enĩ malorũ abſtinentia iuſtificat potentẽ, ſed bonorum æditio coronat eundẽ. ne igitur malitia duntaxat abſtinere cogitet, ſed iuſtitiam etiam capeſcere contendat.

Dignitatum ſplendores mors haud reformi- 67
dat. omnibus enim uoraces ſuos dentes infligit. ergo ante illius ineluctabilẽ aduentum, opum copiam tranſportemus in cælum. nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, ſed omnibus in terra derelictis, nudus de uita ſua reddit rationem.

Imperator ut eſt omnium dominus, ita 68
cũ omnibus dei ſeruus exiſtit. tũ igit̃ demũ uocabitur dñs, quom ipſe ſibi dominari, nec illicitis uoluptatibus famulari patietur. tum adiutricem piam rationẽ aſſumẽs, inuictã ſcilicet Imperatricẽ animi perturbationũ rõnis exptiũ, idomitas cupiditates armatura caſtimoniæ debellabit.

Quemadmodum umbræ corpora ſectantur, ſic 69
animas flagitia comitantur, euidenti effigie actiones exprimentia, ideo non datur in iudicio negare. ipſa enim uniuſcuiuſq; opera obteſtabũt̃, haud ſanè uocẽ emittẽdo, ſed talia prorſus ſeſe repſentando, qualia iã à nobis patrata ſint.

Nauis per mare cõmeãtis imitat̃ tranſitũ cõpendioſa præſentis uitæ conditio, qua ſanè nos 70
nautas fallẽs ſuos, & pedetẽtim cunctanti raptans

 curſu,

δρόμον, καὶ πρὸς ἴδιον ἑκάστου παραπέμπουσα τέλος. εἰ τοίνυν ταῦθ᾽ οὕτως ἔχει, παραδράμωμεν τὰ παρατρέχοντα τοῦ κόσμου πράγματα, καὶ προσδράμωμεν τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μένουσιν.

71 Ο σοβαρὸς καὶ ὑπέροφρυς ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦρος ὑψίκερως ἐπαιρέσθω, ἀλλ᾽ ἐννοείτω τῆς σαρκὸς τὴν ὑπόστασιν, καὶ παυέτω τῆς καρδίας τὴν ἔπαρσιν. εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἄρχων ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνοείτω ὑπάρχων ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ χοὸς ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνων, καὶ εἰς αὐτὴν μετὰ χρόνον καταβαίνων.

72 Σπούδαζε διαπαντὸς ἀήττητε βασιλεῦ, καὶ ὡς περ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, οὐ πρότερον ἵστανται τῆς ἐπὶ τὰ ἄνω φορᾶς πρὶν ἂν τῆς ἄκρας ἐφίκωνται βαθμίδος, οὕτω καὶ αὐτὸς ἔχου τῆς τῶν καλῶν ἀναβάσεως, ὅπως ἂν καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἀπολαύσῃς, ἣν σοι παράσχοι Χριστὸς μετὰ τῆς ὁμοζύγου, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ βασιλευομένων, εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ἐκθέσεως παραινετικῆς Αγαπη-
τοῦ διακόνου, πρὸς Ιουστινια-
νὸν τὸν καίσαρα,
ἥτις παρ᾽ ἕλλη
σι, βα-
σιλικὰ
ὀνομάζεται σχέδη.

cursu,tandem ad suum cuiusq; exitum perdu-
cit.si igitur hæc ita se habent, prætercurramus
præcurrentia mundi negocia,adcur-
ramusq; his quæ ad secula seculorum permanent.

Fastosus & superciliosus homo ,ne ut tau- 71
rus alticornis eleuetur,sed animaduertens carnis
subsistentiam,sedare debet cordis tumorem.
nam & si factus est princeps in terra,ne tñ ignoret
sese ortũ ex terra,quom ex puluere ad soliũ cõscen
dere,atq; in puluerem tandẽ descendere possit.

Studeto semper inuictissime Impator, & sicuti 72
scalas qui scandunt,non prius desistunt,
aut ad supiora ferri desinũt, q̃ ad supmũ pueniant
gradum:ita tu quoq; iugiter honestorum
ascẽsũ cõtinuato.sic fiet ut cœlestis quoq; regni fru
ctũ aliqñ pcipias:qđ utinã & tibi tribuat & coniu-
gi Christus Rex oim & q regnãt,& q regnãtur in
secula.Amen.

FINIS

Expositionis admonitoriæ Agape-
ti diaconi,ad Iustinia-
num Cæsarem,
quæ apud Græ
cos Re-
gia scheda nominatur.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ὍΡΚΟΣ.

Ὄμνυμι Ἀπόλλωνα ἰητρὸν, καὶ Ἀσκληπιὸν, καὶ ὑγείην καὶ πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας τε καὶ πάσας ἵστορας ποιεύμενος ἐπιτελὲς ποιήσειν κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμὸν ὅρκον τόνδε, καὶ ξυγγραφὴν τήνδε, ἡγήσασθαι δὲ τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην ἴσα καὶ γενέτῃσι ἐμοῖσι, καὶ βίου κοινώσασθαι, καὶ χρεῶν χρηΐζοντι μετάδοσιν ποιήσασθαι, καὶ γένος τὸ ἐξ ἑωυτέου ἀδελφοῖς ἴσον ἐπικρινέειν ἄῤῥεσι, καὶ διδάξειν τὴν τέχνην ταύτην ἢν χρηΐζωσι ἄνευ μισθοῦ καὶ ξυγγραφῆς, παραγγελίης τε, καὶ ἀκροήσιος, καὶ τῆς λοιπῆς ἁπάσης μαθήσιος μετάδοσιν ποιήσασθαι υἱοῖσί τε ἐμοῖσι καὶ τοῦ ἐμὲ διδάξαντος, καὶ μαθηταῖς συγγεγραμμένοις τε καὶ ὡρκισμένοις νόμῳ ἰητρικῷ, ἄλλῳ δὲ οὐδενί. Διαιτήμασί τε χρήσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμὴν, ἐπὶ δηλήσει δὲ καὶ ἀδικίῃ εἴρξειν. Οὐ δώσω δὲ οὐδενὶ φάρμακον αἰτηθεὶς θανάσιμον. οὐδὲ ὑφηγήσομαι συμβουλίην τοιήνδε. Ὁμοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω. Ἁγνῶς δὲ καὶ ὁσίως διατηρήσω βίον τὸν ἐμὸν καὶ τέχνην τὴν ἐμήν. Οὐ τεμέω δὲ οὐδὲ μὴν λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτῃσιν ἀνδράσι πρήξιος τῆσδε. Εἰς οἰκίας δὲ ὁκόσας ἂν ἐσίω, ἐσελεύσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων ἐκτὸς ἐὼν πάσης ἀδικίης ἑκουσίης, καὶ φθορίης τῆς τε ἄλλης, καὶ ἀφροδισίων ἔργων. Ἐπί τε γυναικείων σωμάτων καὶ ἀνδρείων ἐλευθέρων τε καὶ δούλων. ἃ δ' ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω, ἢ καὶ ἄνευ θεραπηίης κατὰ βίον ἀνθρώπων, ἃ μὴ χρή ποτε ἐκλαλέεσθαι ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα. Ὅρκον μὲν οὖν μοι τόνδε ἐπιτελέα ποιέοντι καὶ μὴ ξυγχέοντι, εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου καὶ τέχνης δοξαζομένῳ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον παραβαίνοντι δὲ καὶ ἐπιορκοῦντι τἀναντία τουτέων. Τέλος.

Hippocratis iusiurandũ, Nic. Perotto interprete.

TESTOR Apollinẽ medicũ, & Aesculapiũ, hygiã'q & Panaceã Aesculapij filios, & deos ac deas om̃eis: me, quãtũ ĩ me erit, & quãtũ ĩgeniũ meũ ualebit, hæc oĩa obseruaturũ q̃ hoc iureiurãdo, atque ijs tabellis continent̃, Tributurũ me p̃ceptori meo à q̊ hãc artẽ edoct᷒ sũ, ñ min᷒ q̃ paręti, à quo sũ genit᷒, Vitã cũ eo cõicaturũ, Res om̃eis q̃s illi necessarias eẽ ĩtelligã, ꝓ uirib᷒ meis ministraturũ, Progeniẽ ei᷒ fratrũ loco habiturũ, Hãc artẽ sine mercede & sine pactiõib᷒ edocturũ, Præcepta oĩa libere & fidelit̃ tradituruũ meis & p̃ceptoris mei liberis, cæterisq; discipulꝭ, q se legib᷒ medicinæ astrinxerit, atq; iurati fuerint, alij p̃terea nemini, In curãdis ægrotis ꝓ uiribus & ꝓ ingenio meo reb᷒ necessarijs usurũ, Nemini ægritudinẽ dilaturũ, Nihil ꝑ iniuriã facturũ, Rogatũ letale uenenũ nemini daturũ, neque id cuiq; cõsulturũ, Neq; mulieri p̃gnãti ad ĩterficiẽdũ cõceptũ fœtũ potionẽ porrecturũ, Vitã meã atq; artẽ meã purã atq; ĩtegrã ꝓuaturũ, Laborãteis lapillo haudq̃q; excisurũ, ſ; exꝑtis hui᷒ art; hoc negociũ ꝑmissurũ, quãcũq; domũ ĩgressus fuero, dũtaxat liberãdis ægrotis oꝑã daturũ, Oẽ; ĩiuriã, oẽ; corruptelã, oẽ gñs t̃pitudĩs, res ẽt uenereas spõte mea euitaturũ, Siue muliebria corpa curauero, siue uirilia siue hoĩs liberi, siue serui, q̃ int̃ curãdũ uꝉ uidero uꝉ audiero, uꝉ ẽt extra curã ĩ uita hoĩm cognouero, q̃ reticẽda eẽ ĩtelligã, nemini apturũ, ſ; ĩtemeratã taciturnitatẽ seruaturũ. Præsẽs igit̃ iusiurãdũ integre atq; incorrupte ꝓuãti mihi oĩa tã ĩ uita q̃ ĩ arte mea ꝓspera feliciaq; succedãt, & gl̃ia ĩæt̃nũ pata sit, trãsgrediẽti uero atq; piuro cõtraria oĩa eueniãt. Finis.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ὅμηρος μὲν ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατος, τῶν τοῦ χίου παίδων ἑαυτῷ παρατεθέντων παιδεύεσθαι, βατραχομυομαχίαν τε καὶ ἐπικιχλίδας, καθάπερ ἡρόδοτος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀνάμεσα τοῖς τε παισὶν ἐκείνου, καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις χαριζόμενος, συνετίθετο. ἵνα τῶν μαθημάτων ἀρχόμενοι, τούτων ἥδιον ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παίδων ὦτα διακναίειν φιλούντων. τῶν μεταγενεστέρων δὲ τὶς τὸν ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι βουλόμενος, πόλεμόν τινα γαλῆς πλασάμενος καὶ μυῶν, εἰς κωμῳδίας τάξιν παρήγαγε, μέτρῳ ἰαμβείῳ χρησάμενος. τούτου δέ μοι ταῖς χερσὶν ἐμπεσόντος, ἔδοξεν ἅμα μὲν τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων ἔργον ἀπεργάσασθαι καταθύμιον, εἰ τοῦτον ὥσπερ τινα νέαν ἀοιδὴν τυπώσαντες ἀποπέμψομεν. ἅμα δὲ καὶ οἷόν τινα κήρυκα προεκπέμψαι τῆς οὐ μετὰ πολὺ τυπωθησομένης ἰωνιᾶς. ἐφ᾽ ἣν πολλὴν σπουδὴν ὁ ἐμὸς πατὴρ κατεβάλετο. τὰς γὰρ διατριβὰς ἐν ῥώμῃ πάλαι ποιούμενος, γασπάριϊ τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ τοῦ ὄσμου συναγωγὴν παροιμιῶν συνθεῖναι ὑπέσχετο. ἀρξάμενος δὲ τῶν παροιμιῶν, συνυπεμνήσθη καὶ γνωμῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλήλοις εἰσί, παροιμίαι, καὶ γνῶμαι, καὶ ὑποθῆκαι, καὶ

ἀποφθέγμα

ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων, ὅτι πλείστην παρέξειν γε τὴν ὠφέλειαν. ἃ γὰρ ἂν διὰ πολλῆς σπουδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἠρανίσαντο, εἴγε τῶν βιβλίων ηὐπόρησαν, ταῦτάγε πάντ᾽ ἐκεῖσε συνηγμένα, καθάπερ ἐν ἰωνιᾷ ταῖς μελίσσαις τὰ ἄνθη, δέξασθαι τοῖς πᾶσιν ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι. τὴν μὲν οὖν γαλεωμυομαχίαν, ἣν ὁ συνθεὶς, ὅς τις ἂν ἦν, καλῶς πάνυ καὶ ἀστείως συνέθετο, τανῦν τοῖς φιλομαθέσιν ἐκπέμπομεν. οὐ μετοὐπολὺ δὲ καὶ τὴν ἰωνιὰν ἐκδώσομεν ἐντυπώσαντες. παρ᾽ ἧς οὐχ ὅπως εὐφροσύνην, ἀλλὰ καὶ μεγίστην ὠφέλειαν οἱ σπουδαῖοι καρπώσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΟΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Τοῦ μυῶν κυριεύοντος ἐν ὀπῇ τινὶ ζοφώδει καὶ κατεσκιασμένῃ προσμένοντος, κρεΐλλου κατωνομασμένου, καὶ τῆς γαλῆς τῆδε κἀκεῖσε δρομαίως περιβλεπούσης, καὶ τὸν τοῦδε συνήθως δρόμον ἀνιχνευομένης, ὁ κρεΐλλος μὴ φέρων ταύτης τὴν διωκτικὴν περισκόπευσιν, περὶ τούτου ὁμαίμονι προσελθών, ὃς τὴν τοῦ τυροκλόπου ἀξίαν αὐτῷ περιέφερε, καὶ τούτῳ συμβούλῳ χρησάμενος, ᾧ τινι τρόπῳ ταύτην κατατροπώσεται, πόλεμον ἄσπονδον κατ᾽ αὐτῆς δεδρακέναι μεμελετήκασι. καὶ πλείστων μυῶν ἀθροισμὸν συνηθροικότες ἀμφότεροι, καὶ τοῦτο νενουθετηκότες, καὶ πάμπλεισα προζώσαντες, ἡβηδὸν παρευθὺ πρὸς αὐτὴν ἀντεξήεσαν. καὶ δὴ προσκεκρουκότες ἑκάτεροι, τὸν τοῦ κρεΐλλου υἱὸν ἡ γαλῆ κρατήσασα, καὶ τοῖς ὄνυξι ταύτης ἀγρίως σπαράξασα, παραυτίκα τὸν νεανίαν εἰσβέβρωκεν. ἄγγελος δὲ τῶν μυῶν καθεωρακὼς τὸ γινόμενον, εὐθέως πρὸς τὴν δάμαρτα τοῦ κρεΐλλου ὑπέστρεψε, μηνύσων αὐτῇ τὸν τοῦ προσφιλεστάτου παιδὸς χαλεπώτατον θάνατον. τούτων τοίνυν ἐπιπολὺ μαχομένων, ξύλον κατελθὸν σεσημμένον ἐξ ὑπερτάτης στέγης, τὰ νεῦρα τῆς γαλῆς κατέθλασε. καὶ νικηταὶ τῆς μάχης οἱ μύες ὡράθησαν.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

Κρεΐλλος. Τυροκλόπος. Κῆρυξ. Χορὸς θεραπαινίδων. Ὁμευνέτης κρεΐλλου. Ἄγγελος. Προλογίζει δὲ ὁ κρεΐλλος.

τί τὸν

Τι δῆ τοσοῦτον ἀνδρικώτατοι χρόνον Κρεῖ.
μένοντες εἴσω τῶν ὀπῶν ἀεννάως,
δείμῳ σύνεσμεν καὶ φρίκῃ καὶ δειλίᾳ,
καὶ δυσμόρως δίεμεν οἰκεῖον βίον,
μὴ δὲ προκύψαι τὴν ὀπῆς ἠρκμένοι,
ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβου πεπλησμένοι,
βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις
ζῶμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμένοι,
καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα τοῦ χρόνου δρόμον
μακρὰν δοκοῦμεν καὶ σκιὰν τοῦ θανάτου,
ὡς οἱ ζοφώδεις κιμμέριοι τοῦ λόγου,
οἱ ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,
ζόφωσιν ἑξάμηνον εἷλκον τοῦ βίου;
κᾂν μὴ θέλωμεν, ἐσμὲν ἐν μυωξίαις. Τυρ.
εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
τολμήσομεν βαίνοντες ἀσχέτῳ δρόμῳ,
τάχισ' ἂν ἐμπέσοιμεν αὐτῇ κινδύνῳ,
καὶ πρὸ ὀμμάτων ἴδοιμεν οἰκεῖον μόρον,
καὶ τὸν σκοτεινὸν ἀϊδωνέως τόπον,
λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατοποσίης.
Πῶς γοῦν παρεμπέσωμεν, ὡς φής, κινδύνῳ, Κρεῖ.
καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίῳ μόρῳ;
Ληφθέντες εἴσω τῶν φρικωδῶν χειλέων, Τυρ.
τῆς ἅρπαγος κρείττε τῆς δολοπλόκου.
Τίς ἐστιν αὕτη, μὴ φθονήσῃς τοῦ λέγειν, Κρεῖ.
οὐ γὰρ προχείρως τὸν σκοπὸν περιστρέφω.
Ην γαλῆν ὠνόμασεν ἀνθρώπων γένος, Τυρο.
αὕτη γὰρ ἀεὶ χηραμὸν περιβλέπει,
καὶ μῦς ἐρευνᾷ, καὶ καθώσπερ οἱ κύνες

ἰχνηλατοῦσι

ἰχνηλατοῦσι τοὺς λαγωοὺς ποικίλως
τὸν αὐτὸν αὕτη σκανδαλοπλόκως τρόπον
ἡμᾶς διϊχνεῖ λυγγικὸν βλέπουσά τι.
Κρεί. οἶδ᾽ ἣν πρὶν ἠρμήνευσας ἀκριβεστάτως,
καὶ γὰρ πρὸ καιροῦ τὴν ἐμὴν θυγατέρα
λυχνογλύφην δὲ φημὶ τὴν περιλαμμένην
οἰκτρῶς κατημάλλαξε φεῦ μοι προυμμάτων.
Τυρο. κἀμοῦ τὸ τέκνον τὴν φίλην χορδοκόπον,
καὶ τὸν ποθεινὸν σιτοδάρπην καὶ φίλον,
εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἀδελφῆς ἐλθόντα.
Κρεί. τί γοῦν κατωκνήσαμεν ὡς θηλυδρίαι
καὶ προέδομεν τὸν φόνον τῶν φιλτάτων;
Τυρο. καὶ τί προσῆκον ἐργάσασθαι τυγχάνει.
Κρεί. Εἰς ἀντάμειψιν ἀπιδεῖν τῆς παμφάγου,
καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.
Τυρο. Ποίῳ τρόπῳ κάλλιστε σαφηνίσει.
Κρεί. Μόθον πρὸς αὐτὴν ἀρξόμεως τετυχότες.
Τυρο. Δέδοικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαγσμένοι,
χ᾽ ἡμεῖς φανῶμεν καὶ καταβεβρωμένοι
καὶ κύρμα γαλῆς φεῦ γενώμεθα ξένον.
Κρεί. Καὶ τοῦτο δῶχ᾽ ἕκητι τῶν τεθνηκότων.
καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφεῖς αἰνουμένους
τῶν συγγενῶν ἕκητι καὶ τῶν γνωρίμων,
παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτοσπόρων,
θανόντας ἀπλήρωτον ἕλκοντας κλέος.
Τυρο. Ισημι πάντως, ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει
λιπεῖν τὸ λαμπρὸν στάδιον τῆς ἡμέρας,
καὶ τῷ σκοτεινῷ συγκαλυφθῆναι τάφῳ.
Κρεί. Οὐκ οἶδας ἣν μέγιστον ἄρωμεν κράτος,

καὶ πικροτάτῳ τῶνδε δώσομεν μόρῳ.
Ὁ τῷ τρόπῳ σώσαιμε σαφήνιζέ μοι. Τυρο.
Αὐτῇ μαχησμὸν συστάδην δεδρακότες. Κρεί.
Κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως. Τυρ.
Ποία δ' ὄνησις λάθρα τοι προσιέναι; Κρεί.
Εἰ γὰρ προγνώσει τοῖς δόλοις προσανέχειν Τυρο.
ὡς εἰς μαχησμὸν αἱρετὴν συνεστάναι
καὶ συμμάχων ὅμιλον εἰς αὐτὴν λάβῃ,
καὶ συμβαλοῦσα, τηνικαῦτα τὸ στέφος
ἄρῃ παραπαύσασα τὴν ἡμῶν ἴλην.
Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὁμηγύρεις, Κρεί.
λάβωμεν εἰς ἄρηξιν ὡς εἰθισμένον.
Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν συνιστῶντες τὸν μόθον Τυρ.
πρὸς τὸ στράτευμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,
καὶ συμμάχων εἴχομεν κράτιστον νέφος;
Ἴσημι πῶς κάκιστον εἴδομεν μόρον Κρεί.
παίδων, ὁμαίμων, γνωρίμων, φυτοσπόρων,
μικροῦ δ' ἀπολώλαμεν ἡμεῖς τῷ τότε.
Δέδοικα καὶ νῦν μὴ θάνωμεν τῷ βόθρῳ. Τυρο.
Οὐ νὴ θεῶν πλήρωμα τῶν ἐνυπνίων Κρεί.
ἄελπίς εἰμι καὶ γὰρ εἶδ' ὀνειράτων.
Τί γοῦν ὄνειρον ἐμφανῶς ἑώρακας; Τυρο.
Ὁ Ζεὺς γὰρ ὤφθη κατ' ὄναρ κνώσσοντί μοι, Κρεί.
καὶ θάρσος ἐντέθεικε τῇ μῇ καρδίᾳ,
καὶ χαῖρε. λήψῃ προσπεφώνηκε κράτος.
Τίνι προσωμοίωτο καὶ τοῦτο φράσον. Τυρ.
Τῷ, τυρολείχῳ τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ. Κρεί.
Πῶς δ' οὐκ ἐπ' ἄλλον ὡράθη σοι τὸν χρόνον; Τυρ.

Κρεί. Εμαῖς ἀπειλαῖς ὠράθη ποιαλέος.
Τυρ. Τί γοῦν ἐπηπείλησας αὐτοῦ τοῦ πόλον
οἰκοῦντι καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
σειρὰν μεγίστην ἐξανάψαι τοῦ πόλου
καὶ πάντας ἕλξαι χειρὶ πανσθενεστάτῃ;
Κρεί. καὶ τούτοις ἠπείληκα τούτῳ μυρία.
καὶ γὰρ καθ' αὑτὸν ἰσορῶν μου τὸν βίον
ὅπως μένων ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας,
ὅλως σκοτεινός εἰμι καὶ ζόφου γέμων.
καὶ δεῖμα δεινὸν δέδειγμα ναὶ καὶ ξένον
ζῶον πενιχρὸν ἔμπλεων ἀηδίας.
ᾤμωζον, ὠλόλυζον, ἠθύμουν, μέγα,
ἔκοπτον, ἐσπάραττον εἰκείαν γένυν,
καὶ τὸν θεὸν ὕπατον ὕβριζον δία.
καὶ προσέθεικα τοῖς στεναγμοῖς σὺν χόλῳ,
δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέας.
Τυρ. Τί γοῦν ἐπηπείληκας, εἰπὲ καὶ τόδε.
Κρε. ὡς εἴπερ οὐ θήσει με νικητὴν μέγαν,
καὶ παγκράτιστον τῇ μάχῃ στεφανίτην,
τάχα προσελθὼν ἐς ναὸν τῶν θυμάτων,
ἅπαντα θήσω πρὸς τροφὴν τῆς κοιλίας.
Τυρ. Κἀγὼ συνέλθω σὺν συνεύνῳ καὶ τέκνοις.
ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸν μῦθον καθιστορεῖς.
Κρε. Ναὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μῦας
κεκληκέναι προὔμελον εἰς ἐκκλησίαν.
Τυρ. Οὐ νῦν ἐπεὶ δεύοιτο τοῦ φοιτημίου
ἀπαλλαγῆναι τοῦ σκοτοκρύπτου βίου,
ἐλευθερωθῆναι τε γαλῶν τοῦ φόβου.

τοὺς μῦς ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον.
καὶ πρῶτον εἰς κατάρξιν ἰτέον λόγων.
ἐπιπρεπόντων προσφέρειν εὐτολμίαν.
ἢ καὶ στρατηγοὺς στρατηγῶν εἰργακότας,
καὶ ταξιάρχας καὶ λοχαγοὺς, ὡς θέμις,
λογχηφόρους τε καὶ κραταιοὺς ὁπλίτας,
ἀντιξίωμεν εἰς μόθον τεταγμένοι.
Καλῶς προσέφης ὦ σοφῶς καὶ κοσμίως. Κρεί.
καὶ γὰρ τὸ γῆρας νουθετεῖ καὶ σωφρόνως.
κῆρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας.
Ἰδοὺ πάρεισι μύαρχοι συνηγμένοι Κῆρυξ.
καὶ σῷ παρεστήκασι βουλευτηρίῳ.
Ἐγὼ μὲν ὦ σύνταγμα γενναίων φίλων Κρεί.
εὔεικτον εὐόμιλον ἐκ πολλοῦ χρόνου
πολλὴν καταγνοὺς τῶν πάλαι πεφυκότων
τὴν ἀσθένειαν καὶ κακίστην δουλείαν,
ἀνθ' ὧν περ εἴσω φωλεῶν μυχαιτάτων,
μένοντες οὐκ ἄτλημον εἶχον καρδίαν.
ἀλλ' ὡς κλινήρεις καὶ μέλη παρειμένοι,
ἔπτησαν ἐλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίων,
ἤδη στρατεύειν ἰσορῶ θαῤῥαλέως.
οὐ γὰρ προσῆκον μοῦ δέδοκτο καὶ φίλον
σθένος φρονοῦντι καὶ κρατοῦντι μυρίων
πομπὰς πλουτοῦντι ὦ κρότοις ἠνημένων,
τρέμειν προελθεῖν τῆς ἐμῆς μυωξίας.
ὑμεῖς δ' ἑτοίμως τὸν λόγον δεδεγμένοι,
ὡς εὐγενῶν πέλοντες ἐκ φυτοσπόρων,

καὶ πανσθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τοῦ πόνου,
μὴ νωχελεῖς γίνεσθε πρὸς τὰ πρακτέα,
μηδ' ὀκνήσητε μηδαμῶς ὦ γεννάδαι.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἅπαντες ὦ θεῖοι μύες
ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
ζῆλον λαβόντες τῆς ἐμῆς ἐξουσίας.
ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόθον,
ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
ἐς τὸ στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην.
πάσαις δὲ πάντη προσβολαῖς ἐπεκράτουν.
γένους γὰρ φυεὶς εὐγενοῦς ἐξ ὀσφύος,
ὡς ἴστε πάντες τὰ πάλαι θρυλλούμενα,
ἐπὶ δυνάμει καὶ φρενῶν γερουσίᾳ
ἐμοὺς γονεῖς ἕλκοντας ἄπλετον κλέος,
τοὺς χαρτοδάπτας ὠνομασμένους λέγω.
οὐκ ἠθέλησα ζῆν τὸν ἄπονον βίον,
ἀλλ' εἰς μάθησιν τῶν στρατηγικωτάτων,
ἀπεῖδον εὐθὺς ἐκ νέου μειρακίου,
ἤσκησα κοντὸν καὶ σπάθην σὺν ἀσπίδι,
βαίνειν ἐφ' ἵππους καὶ στρέφεσθαι ποικίλως,
βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εὐστόχως καὶ καιρίως,
τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰὸν ἱέναι,
καὶ πᾶσαν ἁπλῶς τὴν στρατηγίαν τέχνην,
μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται.
μόθων δὲ πολλῶν ἐγκρατὴς δεδειγμένος,
καὶ πλεῖστα δοῦλα τῆς ἐμῆς ἐμπειρίας
ἔθνη δεδειχώς, ἦλθον εἰς μοναρχίαν,

πάντων

πάντων ἄριστος καὶ μέγας κεκριμένος.
καὶ νῦν δὲ παγκάκιστον ἔγνων τυγχάνειν
τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ διὸς καὶ τῆς ῥέας,
ζῶον ὑπάρχειν τὶ μικρὸν ἠθλιωμένον.
τοίνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ πεφιλημένους,
ἅπαντας εἰς σύνταξιν ἐλθεῖν τῆς μάχης,
στερρῶς, κραταιῶς, εὐσθενῶς, εὐκαρδίως,
σοφῶς, ἐναργῶς, εὐφυῶς ὡπλισμένους.
ταυνῦν δὲ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
τὴν αὔριον δ' ἕωθεν ὦ στρατηλάται,
πάντα κινῆσαι βούλομαι θαρραλέως.
δοκεῖ γὰρ οὕτω συμφέρειν πρὸς τὸ πέρας.
Επείπερ ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας Τυρο.
ἀπῆλθον, ὥρα τοῦ καθευδῆσαι κλίνῃ,
ἄπειμι κἀγὼ πρὸς κλίνην τὴν ἰδίαν.
εἴρηκας ὀρθῶς, τοιγαροῦν περατέον. Κρε.
ὦ ποῖον ἄλγος νῦν κρατεῖ με καὶ θλίβει. Χορ.
ὦ ζεῦ τί τοῦτο τῆς παρούσης ἡμέρας;
δεινὸς λογισμὸς ἔχει μου τὸν δεσπότην,
γαλῇ προσάψαι μῶλον οὐ λαθριδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτὸν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ
θανεῖν, λιπόντα τὸν φαεσφόρον λύχνον.
ἄπολλον, ἀγυόμαντι, φοῖβε, λοξία,
τί τοῦτο τοῦτο; φεῦ, παπαί, φεῦ μοι πάλιν.
ἰατταταιὰξ ὦ πόνων ἰαλέμων.
αἶ. αἶ. ἰοῦ. ἰοῦ. ὦ κακῶν πονημάτων.
Ισως κρατήσει τὴν μάχην κατακράτος. Ημι.

Ημι. Ἄπιστ' ἄπιστα καινὰ καινά μοι λέγεις.
τὸ τοι διὸς θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.
Τυρ. Ὁρῶ θέουσαν δι' ὑέλων ἡμέραν.
Κρεί. Καὶ μὴν κἀγὼ δέδορκα τὴν λαμπηδόνα.
Τυρ. Καὶ τοιγαροῦν λίπωμεν ὕπνον καὶ κλίνην.
οἷς δὲ καὶ βοῦς τοῖς θεοῖς τεθυκότες,
πρὸς τὸν μαχησμὸν διίκωμεν ἀτρόμως.
δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἱλεοῦν τοὺς ἐν πόλῳ.
Κρεί. Ἰδοὺ θύσαντες ἐκκαλοῦμεν τὸν δία,
καὶ τὴν ἀθηνᾶν καὶ τὸν ἑρμῆν καὶ πᾶνα,
καὶ τὸν ποσειδῶ, καὶ τὸν ἁγνὸν λοξίαν,
ἥραν σὺν αὐτοῖς, ἄρτεμιν τὴν ὀρειβάτιν,
πλούτωνα, λητώ, σὺν ἅδῃ περσεφόνην,
Χορ. καὶ πάντας ἄλλους. καὶ προῦμεν τὸν πόδα.
Ὦ πάντες ὦ σύμπαντες ὦ θεοὶ μόνοι,
ὅσοι τὴν ἄνωθεν καὶ κάτω κληρουχίαν
ἔχοντες ἐστὲ τῶν καλῶν χορηγέται,
πρόσητε ναὶ πρόσητε καρτερωτάτως.
τῶν δεσποτῶν μου τὴν νέαν στρατηγίαν
καὶ τῶν τελούντων πρὸς τὸν παμφάγον γένος.
Ὁμόδυνέ. Νῦν εἴθε νικήσειαν ὦ ζεῦ τοῦ μόθου,
ἐμοὶ στρατηγοὶ καὶ σύνευνος καὶ τέκνον.
Χορ. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλία μ' ἔχει.
Γυνή. Κἀγὼ δέδοικα καὶ τρέμω κατακράτος.
Χορ. Δεινὸν γὰρ ὄντι δυσμενῶν εὐανδρία.
Γυνή. Ὦ ζεῦ βασιλεῦ χρυσὸν ἔργασαι μόθον.
Χορ. Ἀεὶ τὸ θεῖον τῶν καλῶν ἄπαν νέμει.

Εἰ

Εἰ μὲν κρατήσει τῶν μυῶν αἱ πληθύες — γυνή.
Ἐξισχύσουσι τῆς ἐναντιουμένης,
εὖ ἂν τὸ λοιπὸν ἀνύσοιμεν τοῦ βίου,
καὶ τὸν φόβον ῥίψαιμεν ὡς πορρωτάτω.
Ναὶ δὴ γένοιτο τοῦτο σὺν θεῷ λέγω. — χορ.
Εἰ δ' ἥττονες γένοιντο τῆς ἐναντίας, — γυνή.
καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσιν ὡς πτεραμένοι,
ἅπαντα φροῦδα προσγενήσεται τάχα.
Ὢ εἴθε μὴ γένοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι. — χορ.
Καὶ πᾶς γένηται δοῦλος αἰχμαλωσία. — γυνή.
Οὔκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τῆς ἐναντίας. — χορ.
Κἀγὼ δὲ δούλη παισὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις, — γυνή.
ἡ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα.
Ἥκιστα δούλη σὺ γενήσῃ σὺν τέκνοις, — χορός.
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα τῆς ἀδδηφάγου.
Τί γοῦν προλίπω τὸ γλυκύτατον φάος, — γυνή.
καὶ συγκαλυφθῶ τῇ κόνει ἐν τῷ τάφῳ;
Σίγα σίγα δέσποινα, δεινόν τι βλέπω. — χορός.
καὶ μῦν ὁρῶ θέοντα τὶν' ἐσπασμένον
καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα καὶ πεπληγμένον.
Κυρία ποῦ πάρεστι, τίς δηλωσάτω. — Ἄγγελος
Ἔξεστί σοι θέλοντι ταύτην εἰσβλέπειν. — χορ.
Τάλαινα παντάλαινα καὶ τρισαθλία, — Ἄγγελος
πέπτωκε ξωθεὶς ὁ ψιχάρπαξ ἐν μάχῃ. — γυνή.
ὦ τοῦ ποθεινοῦ καὶ πεφιλημένου τέκνου,
πέπτωκεν ἡ 'μὴ τοῦ γήρως βακτηρία.
ὦ τῶν πόνων ὦ τῶν πόνων ἰαλέμων.

παῖ παῖ τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμάτων.
ἰοὺ θανοῦμαι, τίς γένωμαι, ποῦ φύγω,
πᾶ βῶ; παρεῖμαι τῶν μελῶν ἀρρωστίας.
ὦ παῖ, παπαῖ, παῖ φιλτάτη θεωρία.
Χορ. τέτλαθί μοι τέτλαθι, παῦσαι τῶν γόων.
Γυνή. Ω ζεῦ ταναὼ διφρουτιτανοτρέπον.
Χορ. Αἶ αἶ τάλαινα μήτηρ ἠθλιωμένη,
ἐπίσχες ἄρτι τοὺς ἀπειρίτους γόους.
Γυνή. Ω φιλτάτη πρόσοψις, ὦ παῖ μοι φίλε.
Χορ. φέρειν πρέπον σοι τὴν ἄπειρον ἀνίαν,
μαθεῖν δὲ λοιπὸν τὰ πίλοιπα τοῦ μόθου.
Γυνή. Ἀλλ' οὐ σθένω φέρειν τοῦ πόνου τὴν πικρίαν.
Χορός. τίς νῷν ὄνησις ἐκ γόων ἀμετρίας;
Γυνή. Αὐτὴν διαχρήσαιμι καὶ τάχει θάνω.
Χορός. Μὴ δῆτα τοῦτο μὴ δὲ συστρέφειν θέλε.
Γυνή. καὶ πῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύρθαι καὶ στένειν.
Χορ. τί δὲ στένουσα τοὺς λογισμοὺς κουφίζεις;
οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου.
Γυνή. Παυθεῖσα τί πράξαιμι τῶν στεναγμάτων;
Χορ. Μαθεῖν θέλησον τὰ πίλοιπα τοῦ μόθου,
Γυνή. καὶ τίς κατείπῃ ταῦτα καὶ σαφηνίσῃ;
Χορ. Ὁ τῶν προόντων ἄγγελος ἀγγελμάτων.
Γυνή. Καὶ ποῦ πάρεστιν; Χορ. εἰσορᾶν ἔξεστί σοι.
Γυνή. Ἐκ τοῦ πάθους ὄλωλα καὶ συνετρίβην,
καὶ τὰς κόρας ἤμβλυνα τὰς τῶν ὀμμάτων.
Χορ. Ἀπαγγέλλ' εὐκίνητον ἀγγεληφόρε
ὅπως μὲν ἔστι τῆς μάχης ἡ τραχύτης,

καὶ

καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωκε καὶ παρερρύη;
Εἴπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις. Αγγ.
Ἑξῆς ἅπαν ἔξειπε συμβὰν τῇ μάχῃ, Χορ.
αὐτῆς ἀπ᾽ ἀρχῆς τὸν λόγον διευνέπων.
Εἴπω τὰ πάντα. τοιγαροῦν ἀκουστέον. Αγγ.
ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἦλθον τῆς μάχης,
πρῶτον μὲν ὁ κράτιστος ἐθνοσατράπης,
ὁ Ψιχολείχης συμβαλὼν τῇ παμφάγῳ
ἥττηται καὶ πέπτωκεν, οἰκτρά τις θέα.
καὶ πᾶσα τούτῳ στρατιὰ διεφθάρη.
ἔπειτ᾽ ἐπῆλθεν ἄλλος ἀρχισατράπης,
ὃς πάϊς ὠνόμαστο Κωληκοκλόπος.
καὶ ταύτην αὐτῷ πτῶμα πέπτωκε ξένον,
οὐδ᾽ ὑπομείνας προσβολὴν βραχυτάτην.
ὡς γοῦν ἑώρα τοὺς κραταιοὺς σατράπας
ἤδη προσόντας ὁ Ψιχάρπαξ, καὶ βόσιν
οἰκτρὰν φανέντα σὺν στρατῷ τῇ παμφάγῳ,
ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλου βαρυτάτου.
θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλλη πικρία,
εἰ μὴ ζέσις τις αἵματος πρὸς καρδίαν,
λαβὼν δὲ κοντὸν χερσὶν ἐστομωμένον,
ἐπῆλθεν αὐτῇ τοῦ τεθανατωκέναι.
ἡ δ᾽ εἰσιδοῦσα τοῦτον ἡτοιμασμένον,
ἐκ τοῦ συνεγγὺς πρὸς σφαγὴν ἑστηκότα,
καὶ κοντῷ ἐκτείνοντα καρτεροτάτῳ,
ὥρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παραυτίκα,
καὶ δὴ κατεῖχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως,

καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.
χορ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψει τοῦ φίλου φυτοσπόρου.
γυνή. Τὸ μεῖζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τοῦ πάθους.
ἀγγ. Ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τοῦτο τὸ πρᾶγμα,
προσῆλθον ὦ πότνια σοὶ πεφρακέναι.
γυνή. Ὡς εἴθε μὴ δ' ἐπῆλθες ἀγγεληφόρε.
μέγιστον ἦν μοι μηδόλως προσιέναι.
οὐκ ἂν γὰρ ἀκμὴν τῷ πάθει συνεσχέθην.
ἀγγ. Ἐγὼ μὲν οὖν ἄπειμι τὴν ὀπισθίαν.
γυνή. Ἔλθοις κακῶν ἥκιστα μηνυτὴς πάλιν.
χορ. Κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πυρφόρος.
γυνή. Δέδοικεν ἡμᾶς πυρφορήσας τῷ λόγῳ.
χορ. Ὦ ποῖον ἄνθος τῶν μυῶν ἀπεκρύβη.
ἐμοὶ δοκεῖ κάλλιστον εἶναι καὶ πρέπον,
σύνθρηνον ᾆσαι παιδὶ τῷ πεπτωκότι.
γυνή. Καλῶς ἔφησας. τοιγαροῦν θρηνητέον.
ἀγγ. Πρώτιστα σὺ κρότησον ἀρχὴν τοῦ πάθους.
γυνή ἆ παπαὶ παπαί, παῖ παῖ, παπαὶ πολλάκις.
χορ. Παῖ κρεῖλλε παῖ παῖ παπαὶ δέσποτα.
γυνή. Ἆ ἆ πόθι παῖ ποῦ ποτ' ἀπέβης τέκνον;
χορ. Ποῖ ποῖ καλυφθεὶς ἐξαπέπτης τοῦ βίου;
γυνή. Ὦ ὢ πόθεν ποῖ τῶν πόνων ἰαλέμων.
χορ. Ἰαλέμων ὢ καὶ πάλιν ἰαλέμων.
γυνή, Ἆ ἃ λέλοιπα τὸν λύχνον τῆς ἡμέρας.
χορ. Ἅπανθ' ἅπαντα τοῦ βίου, τέφρα, κόνις,
ἅπαξ ἅπαντα τοῦ βίου σκιὰ μόνον.
γυνή. Οἴ οἴ προῆλθες ὦ ψιχάρπαξ ὦ τέκνον.

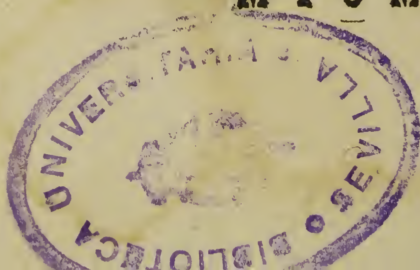
Ἀρκεῖ.

Ἀρκεῖ. τὸ λοιπὸν βαῖνε μὴ περαιτέρω. χορ.
ἤδη βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.
Δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ. γυνή.
Οὐκ ὦ σεβαστή. γυν. πῶς γὰρ οἶδας; χορ. πῶς ἄρα, χορ.
φαιδρῷ προσώπῳ τὸν δρόμον διατρέχων.
Ὡς εἴθε χρυσὸν ἄγγελον Ζεῦ μοὶ πρόες. γυνή.
Η δεσπότις πέφυκε ποῦ τίς εἰπάτω. ἕτερος ἄγ.
Πάρεστιν, ἰδοὺ καὶ θέλεις εἴπερ βλέπε. χορ.
Πάγχρυσε φαιδρὰ μὴ πενθιμμένη γίνου, ἀγγ.
κἀμοὶ βράβευε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.
Ἔξειπε μὴ χλεύαζε κομπορρημόνως. γυνή.
Ἂν μὴ νεμῇς πρώτιστα δῶρα τοῦ λόγου. ἀγγ.
Εἰπόντι δώσω καὶ παράσχω συντόμως. γυνή.
Τέθνηκεν ἡ τάλαινα γαλῆ τοῦ μόθου. ἀγγ.
ἆ ἆ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέον. γυνή.
Νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τὴν ἀνίαν. ἀγγ.
Ὑφ' ἡδονῆς μέγιστον ὀρχοῦμαι πάνυ. γυνή.
Τὸ τοῦ μόθου πρότερον μάθωμεν φίλη, χορ.
καὶ πῶς τέθνηκε δυσμενὴς ἡ παμφάγος.
Ἐξειπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγελιηφόρος γυνή.
τὴν συγκρότησιν τῆς μάχης καὶ τὸν μῶλον
τῆς ἀγριόπου καὶ κακῆς μυοκτόνου.
Η δεσπότις λέλακε τὴν γλῶτταν κρότει. χορ.
Ἰδοὺ τὸν ἑρμῆν εὐτρεπίζω τοῦ λόγου, ἀγγ.
ὑμεῖς δ' ἑτοίμως ὠσὶν οὖσιν ὀρθίοις,
ἐνωτίσασθε τῶν ἑρμηνευμάτων.
ὡς γοῦν ὁ δεινὸς σωματοφθόρος μόθος

ἔσχηκεν ἀρχὴν προσβολῆς εὐκοσμίας,
καὶ πρῶτον μὲν πέπτωκεν ἐθνοσατράπης
ὁ ψιχολείχης, εἶθ' ὁ κωλικοκλόπος,
εἶθ' ὁ παῖς τοῦ καλοῦ μου δεσπότου,
ἤλ..υσεν οὗτος περὶ πάθει τὴν καρδίαν,
ἰδὼν τὸν υἱὸν τὸν φίλον τεθνηκότα.
καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν στρατιὰν προξένας,
ἐπῆλθεν ἀπτῶς τῷ φθόρῳ καὶ παμφάγῳ,
καὶ πρὸς ἅμιλλαν ἀτρόμως συνεπλάκη,
πλεῖστον δὲ καιρὸν ἀνθυπηγωνισμένων,
καὶ μηδενὸς φεύγοντος ἀλλ' ἑστηκότες,
ξύλον καπνωθὸν περὶ ὑπερτάτης στέγης,
ἔτει παλαιῷ καὶ χρόνῳ τεθραυσμένον,
ἔπληξεν αὐτὴν ἐν μέσᾳ μεταφρένων,
καὶ νεῦρα συντέθλακεν αὐτῆς αὐτίκα,
καὶ πρὸς βάθη πέπτωκεν ἀϊδωνέως.
καὶ τὴν πρὶν ἡμῶν δυσμενῆ κατακράτος,
ἄσπονδον, ἀμείλικτον, ἠγριωμένην,
ἔδειξεν ἄπνουν ἐκτάδην ἡπλωμένην.

Χορ. ζώοις ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐκαρδίως,
ἐς λυκάβαντας μήπω πεπληρωμένους.
ἀνθ' ὧν προῆλθες ἄγγελος ποθουμένων,
καὶ τὸν φόνον προὔφηνας ἡμῖν τοῦ φθόρου.
ἤδη γὰρ εἶδον πᾶν ποθούμενον τέλος,
εἰληφὸς ἄρτι καὶ καλῶς ἠνυσμένον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ ΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

ΕΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΠΟΛΕΙ ΤΗΣ
Γερμανίας παρὰ Ιω. τοῦ Φροβενίου.
ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας
α. φ. κδ. μη-
νὶ Γαμηλιῶνι.

BASILEAE APVD IOANNEM FROBENIVM MENSE FEBRVARIO.

AN. M. D. XXIIII.

